

Gerra Orivera

Mărturisesc Sunt Vie
Ca să poți locui un fulger

EDITURA PROȘCOALA RÂMNICU VÂLCEA-2012

Editor: DUMITRU CIOBANU
Redactor: Adrian TUCU, Cristian Ovidiu DINICĂ
Corectura: Sorina ȘTEFANACHE
Coperta: Dan BIRTA

Editura PROȘCOALA
Râmnicu Vâlcea, Str. Ion Referendaru, nr.4, Bl.A18,
Sc.A, ap.2
Telefon: 0748873966
E-mail: mitica_ciobanu@yahoo.com
Visit: www.proscoala.ro
Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate Editurii
PROȘCOALA.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ORIVERA, GERRA
Mărturisesc sunt vie-Ca să poți locui un fulger / Gerra
Orivera, Râmnicu-Vâlcea: Proșcoala, 2012
ISBN 978-606-8394-98-5
821.135.1-31

Orice preluare parțială sau integrală a textului, materialului grafic sau fotografic din această lucrare se face numai cu acordul scris al autorului și editurii.

Format: 16 / 61×86.

Lucrarea executată la Minitipografia digitală PROȘCOALA
Râmnicu Vâlcea
Str. Ion Referendaru, nr. 4, Bl.A18, Sc.A, ap.2

Comenzile pentru această lucrare se primesc:

- Prin poștă, pe adresa editurii
- Prin e-mail: mitica_ciobanu@yahoo.com
- Prin telefon: 0748873966
- La sediul Editurii PROȘCOALA, Bl.A18, Sc.A, ap.2

Cuvânt premergător

Gerra Orivera este pacienta mea din septembrie 2000, când s-a prezentat la cabinet cu dureri specifice lombosciaticii, infecției urinare și anemiei feriprive datorate sângerărilor abundente la menstră. Avea 43 de ani. Până aici nimic spectaculos. Cu tratament adecvat starea generală s-a îmbunătățit și totul părea reintrat în normal. După două luni revine la cabinet cu simptome asemănătoare gripei – dureri musculare generalizate, febră. Era noiembrie, o viroză părea perfect plauzibilă. După două săptămâni de tratament, nici o îmbunătățire, situația se agrava. Se păstrau durerile musculare, fiind asociate tulburări de echilibru, dislalie verbală (verbalizare greoaie) și mersul cu bază largă de susținere. Atunci mi-am dat seamă că este vorba de o problemă neurologică gravă și am trimis-o la un serviciu de neurologie. Din păcate prima consultație neurologică a fost un fiasco. Medicul a fost influențat de povestea mamei Gerrei, acestuia spunându-i-se că fiica sa este diagnosticată cu schizofrenie, datorită „inversiunii” afective provocate de tatăl ei, prin incest. Mama Gerrei refuza să accepte adevărul susținut de boală, acuzând-o pe fiica sa de deviere comportamentală. Abia când a schimbat spitalul a fost bine investigată și i s-a pus diagnosticul de „Maladia Wilson”, o boală degenerativă cerebrală, cu evoluție letală, care răspunde greu tratamentului medicamentos. Sora Gerrei decedase cu puțin timp înainte de aceeași boală. Și a început coșmarul. Pe lângă faptul că situația fizică a Gerrei se degrada din ce în ce mai rău, primeam semnale, de la ea și de la vecinii ei care o ajutau și o susțineau în această luptă cu boala (și care au devenit ulterior prieteni de nădejde ai Gerrei) că mama ei, în loc să o îngrijească, făcea tot posibilul să-i îngreuneze situația pentru a grăbi finalul, cu scopul să-i preia umila garsonieră. Treptat a fost declanșat un proces în justiție prin care mama sa dorea să-i ridice dreptul de tutelă și

de persoană însoțitoare. În această perioadă Gerra era complet imobilizată la pat. Se mișca foarte greu, nu mai putea vorbi, saliva curgea permanent, mușchii i se atrofiaseră, avea dureri cumplite, ochii nu i se mai închideau bine. Evoluția era clară spre deces!

Și brusc, s-a schimbat ceva. Începuse să lupte. Mi-a mărturisit ulterior că s-a gândit că omul e făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, că Dumnezeu însuși este și în cel mai neînsemnat lucru, cu toată forța și splendoarea lui. În credința sa închinată lui Dumnezeu găsisese puterea să lupte, chemându-l cu ardoare. În trupul bolnav al Gerrei, Dumnezeu era chemat să reaprindă flacăra vieții. Au început lungile ore de chin în care se străduia, cu dureri atroce să facă gimnastică. Și ușor, ușor a putut să meargă prin casă susținută pe distanțe mici, pe holul blocului, apoi în jurul lui. Acum vine singură după medicație, se plimbă prin toată țara. Mai există dureri articulare meteosensibile, mai anchilozază din coloană, sunt anumite mișcări pe care nu le poate face. Dar... E FOARTE VIE și optimistă, și independentă. Și cu capacitate de a vedea partea plină a paharului și de a se bucura de viață. Chiar dacă situația financiară nu e bună, ba aș spune chiar precară, știe să-și ofere mici bucurii care să-i înfrumusețeze viața, alegându-și bine prietenii.

Mi-a mărturisit că tot ce a știut spiritual a ajutat-o enorm și mai ales poezia a susținut-o pe tot parcursul acestei confruntări cu boala și cu moartea. Și ce mi se pare extraordinar este că nu are ranchiună împotriva mamei, a tatălui, că a reușit să ierte și să meargă cu seninătate mai departe. Gerra este un exemplu în ceea ce privește forța credinței și a voinței umane corect angrenată. Cât de miraculoasă poate fi viața, cât de important este să nu te dai bătut și mai ales să înțelegi lecția de viață pe care boala ți-o dă. Șansa de a renaște în bunătate pentru a cunoaște ce trebuie transformat în tine, curajul perseverenței și hotărârea de a acționa se desprind din paginile acestei

cărți scrisă cu dăruire, pe care o recomand. În limba chineză cuvântul care desemnează boala este același cu cel care desemnează și oportunitatea. Sper ca povestea ei să fie un punct de sprijin pentru cei care se confruntă cu boli grave, luptând pentru vindecare, fizică dar și sufletească și spirituală. Pentru mine este o onoare că o cunosc și vreau să-mi exprim toată admirația și tot respectul meu pentru reușita ei.

Dr. Otilia Crăciun

CA SĂ CURGĂ LUMINA – SUFLETUL CRUCE

Să spun mulțumesc și să fac o înșiruire de nume a tuturor aceluia ce au participat la materializarea acestui proiect, ar fi și prea puțin și neadevărat. Pentru ca mesajul din această carte să ajungă la cei ce au nevoie de el, cerurile au așezat faptele, trăirile, oamenii, într-un tablou divin în care fiecare devine un element esențial în realizarea acestui tot! Boala și „lupta” mea de-a ieși din starea de boală, chiar cu tot cu rezultatul spectaculos – n-ar fi reprezentat decât o victorie care ar fi avut un singur beneficiar: eu! Dar Dumnezeu a vrut ca toată suferința mea să aibă mai mulți beneficiari; tot atât de mulți câți vor fi dispuși să-și deschidă mintea și inima! Minunea aceasta a început să prindă viață odată cu cererea doctoriței de familie, Otilia Crăciun, de-a pune pe hârtie experiența miraculoasă pe care am trăit-o! Aici au început verigile lanțului să se adune! Alt om esențial în dezvoltarea proiectului a fost Sorina Ștefanache care a fost mai mult decât o corectoare! A citit și-a recitat textul trimițându-mi-l spre corectare, până a îndeplinit criteriile ei înalte: cele de expunere a „poveștii” în fraze scurte, penetrante! Unde a văzut că nu mă descurc, în problema folosirii corecte a timpurilor verbelor a intervenit ea direct! Deci munca ei la text a depășit cu mult funcția de simplu corector, fiind mai mult o coautoare la finisarea poveștii!

Apoi a apărut altă persoană esențială în materializarea proiectului! Pentru că poarta prin care am ieșit eu din boală a fost poezia – Dumnezeu a hotărât ca tot prin intermediul poeziei proiectul să se deruleze mai departe! Odată cu intrarea în scenă a unui personaj care a început să adune toate elementele necesare pentru a termina tabloul divin al unui miracol gata să fie dăruit oamenilor! Crediința lui în poezia mea, a făcut posibilă o prietenie literară care să scoată din sertar romanul! Prin

acea persoană, Ovidiu Cristian Dinică, pe care eu am numit-o „maestru de ceremonii” – lumea și-a exprimat cerința de-a scoate în lumina reflectoarelor o poveste de viață care să demonstreze că totul se poate când mizezi total pe viață! Rolul lui a fost esențial în adunarea și așezarea pe o albie firească a tuturor elementelor normale ca povestea să capete materialitate! El și prietenul său Adrian Tucu și-au adus contribuția la formatarea, corectura finală a tuturor elementelor ajutătoare (eseu, prefață, prezentare de caz...) și au pus în mișcare ultimele roțițe ale acestui proiect: editura, tipărirea! Și în sfârșit ultimul apărut în scenă, Dan Birta, autorul copertii! Toți participanții la acest proiect au avut o contribuție majoră la realizarea acestui proiect de lumină și nimic n-ar fi fost posibil fără investiția lor totală de încredere și energie într-un proiect al învingătorilor! Toți uniți într-un lanț al iubirii! Fiecare verigă fiind la fel de importantă ca și celelalte! Ființe umane unite să demonstreze că OMUL chiar este făcut „după chipul și asemănarea Tatălui” dacă chiar își asumă rolul sorocit de divinitate! Profund recunoscătoare tuturor celor ce-au acceptat să fie instrumente ale luminii și au format alături de mine, umăr la umăr, un lanț uman al iubirii! Să intrăm deci pe drumul învingătorilor, împreună, în LUMINĂ! Amin!

ZIDIREA CE TE VA CREȘTE

Vin către tine, cel căzut în răscruce, cu un dar de lumină! Vin către tine, prieten necunoscut, să-ți spun că sunt alături de tine! Vin către tine, cel năuc de durere, cu brațele pline!

Ești în răscruce, dar tu nu vezi decât ziduri...

Oriunde-ți întorci privirea disperată doar *întunericul* te găzduiește! Eu vin către tine să-ți aduc cuvânt de lumină din împărăția nopții din tine!

Pentru că închisoarea ce te strivește pe tine acuma, mi-a fost și mie ieri temniță grea! Vin către tine cu rănille mele vindicate să-ți dezvălui taine ce mi-au fost revelate!

Pentru că tu cel acum căzut EȘTI propria ta *ÎNĂLȚARE!* Doar că încă nu ți-ai dat seama! Și nu ți-ai dat *timp* să gândești cum! Mai precis să-ți ascuți sufletul cum își *găsește* verticala luminii!

Vin către tine, prieten necunoscut, să *împărtășesc* cu tine *aventura* ieșirii din boală! Trecerea graniței dintre durere la bucurie se poate face doar dacă vrei! Și crezi! Și perseverezi în *acțiune!* Pentru că nimic nu vei primi dacă nu vei *acționa* pe toate planurile ființei! Ce zici, te-ncumeți să parcurgi alături de mine câteva etape din *drumul* spre tine?

Pentru că ieșirea din „noaptea suferințelor” tale nu se poate face decât *luminând* drumul spre tine! Pentru că tu și numai tu ești făuritorul măiastru al propriului tău destin!

Tu crezi că există o *cauză* exterioară a colapsului în care te afli acum. Cauți disperat oriunde explicații pentru problemele ce te sufocă, numai spre tine nu privești!

Cum poți crede că *nu* ești centrul propriului tău univers?

Gândește-te, drag prieten, gândește-te! Tu ești Împăratul magiceii tale Împărății! Cine trebuie să poarte *responsabilitatea* falimentării propriei împărății?! „Tălpașul” care trebuie să *execute* tot ceea ce i se comandă sau cel care deține „frâiele

puterii” absolute?...

Deci, dragul meu prieten, oprește-te o clipă și meditează! Tu, cel veșnic agitat, crispat, frământat, aproape strivit sub greutatea „problemelor” cărora trebuie să le faci față — oprește-te o clipă! Ieși din „închisoarea” infernală a tuturor durerilor și neputințelor tale! Așa, ca și cum ai ieși în afara timpului tău...

Roata vieții se poate opri o clipă, doar o clipă, pentru ca tu să-ți reevaluezi parcurgerea. Și-apoi să respiri adânc și să vezi ce-i de *făcut* în continuare! Te-a prins prea tare vârtejul „întâmplărilor” vieții și-ai ajuns prizonier în fundătură fără să-ți dai seama. Oriunde te-ai întoarce doar ziduri ce-ți obturează orizontul. Și tu între ele strivit când de durere, când de mânie!

Ești prins în capcana bolii. În capcana „neputințelor” de tot felul. Și te îneacă o frustrare atât de aprigă, încât începi să *urăști* fiecare clipă prezentă sau viitoare ce vine peste tine! Ai rămas blocat într-o buclă a timpului ca un coșmar. Care-ți întinde nervii la extrem.

Mai există vreo șansă de-a ieși de sub lespedeza „noptii blestemelor” pentru tine? Sau ești condamnat pe vecie?

Oprește centrifuga tuturor acestor întrebări absolut inutile! Ele nu fac decât să-ți vampirizeze și puținele puteri pe care le mai ai! Și vei rămânea mai gol, mai pustit! Asta îți dorești? Cred că nu! De fapt, crezi că știi ce îți dorești? Sau ești doar o nebuloasă în care totul se-amestecă năucitor?!

Amintește-ți, drag prieten necunoscut, că Viața, Creația, este un mare Organism! Componentele lui de materie și spirit sunt într-o relație interdependentă fabuloasă! Tu însuți, ca materie și spirit deopotrivă, ești o părticică din el.

Acum ești bolnav! Suferi! Urmărești forfota lumii ca după un geam de sticlă și totul ți se pare straniu. De parcă tu ai fi prizonier într-o Casă a Bolii. A Suferințelor. O Casă a Noptii bântuită de monștri.

Ceilalți, lumea, natura, se află într-o mișcare pe care

parcă ți-o mai amintești vag. Pe o turnantă din care făceai și tu parte cândva. Acum ești exclus. Un paria în ochii oamenilor. Încet, încet până și în proprii tăi ochi.

Sentimentul de înstrăinare începe să-ți acopere toate percepțiile asupra lumii. Însingurarea în care te cufunzi îți colorează altfel realitatea. De parcă ai pași pe o planetă străină. Sau tu ai fi un extraterestru ce s-a prăbușit acum pe această planetă. Și e forțat să trăiască alături de ființe ce par să nu-l înțeleagă. Ființe ce nu-l acceptă. Ființe ce-l privesc de parcă-ar fi un lepros.

Ruptura dintre lumea ta și lumea lor este evidentă. Așa că fenomenul de respingere începe să se manifeste violent. Și de-o parte și de alta. Și se potențează unul pe celălalt. Se hrănesc unul pe celălalt. Astfel prăpastia dintre cele două lumi se tot adâncește. Până nu mai au nici un element comun. Însăși limbajul devine dificil de înțeles. Nu numai cuvintele ci și sunetele nu-ți mai par cunoscute. Cauți disperat în memorie sensul lor și de cele mai multe ori nu-l găsești. Așa că rămâi tăcut și frustat în carapacea ta. Și singur. Tot mai singur. Îngrozitor de singur.

Și cum „Viața” se manifestă plenar doar ca Întreg, firescul vibrației ei se îndepărtează de tine. *Boala* iese din armonia vieții. Este o stare care te exilează cumva la jumătatea distanței dintre viață și moarte! Neaparținând total niciuneia...

Și totuși, ajuns în acel loc în care totul pare pierdut — de fapt tu te afli în centrul Grației Divine! Abia acum, când crezi că ai pierdut totul, de fapt *ai câștigat* totul! Pentru că ești într-un punct în care totul se poate transforma miraculos! De unde totul poate reîncepe. Pe linie descendentă sau ascendentă. Ești în punctul zero absolut! De-aici totul poate crește uluitor în orice direcție! Tu ești cel ce hotărăști! Doar tu. Tu ești creatorul noii tale vieți! Făuritorul destinului ales. Altul decât cel de până acum. Totul depinde de *alegerea* ta. De alegerea ta *conștientă*!

Și ce faci când nu mai poți nimic?! Când nu mai ești nimic?! Încotro o iei? Ce facem cu toții când ne blocăm pe o arteră a timpului?!... Răspunsul e evident. Copii ai creației fiind dăm fuga la Părintele nostru. Ca să ne plângem. Și nu numai.

* * *

Dacă suntem înțelepți, recunoaștem că problemele noastre ne depășesc cu totul și i le predăm Lui. Să ne lumineze, să ne îndrume cum putem să le rezolvăm! Pentru că tot noi va trebui să le rezolvăm. El nu va lucra *prin* și *pentru* noi dacă nu i cerem și nu ne străduim îndeajuns.

Avem oare credință că nu ne va părăsi niciodată, deși câteodată hrănim nejustificat impresia asta? Credem îndeajuns în puterea Lui de a se manifesta prin noi, ca ființe create după chipul și asemănarea Sa?

După ce am simțit arsura golului din noi putem avea încredere să ne lăsăm total în Mâna Lui?! Să umplem golul antropofag cu plinătatea manifestării Lui?! Oricum suntem niște legume, ce mai avem de pierdut?

Nu trebuie decât să îngenunchem smeriți și să ne facem sufletul cruce pentru a ne împărtăși din Lumina Divină! Doar după ce- măcar te-ai străduit? Cât de silitor te-ai hotărât să fii la „Școala Vieții”? Sau ai cumva impresia că iubirea este un „ceva”, ca o coroană, ce ai primit-o la naștere și o porți până la moarte? Așa, ca un fel de *bagaj* exterior? Încă n-ai realizat că iubirea, această axă în jurul căreia este construită întreaga manifestare este o trăire vie? O trăire ce trebuie îmbogățită și rafinată încontinuu?

Pentru că viața înseamnă o continuă mișcare, transformare, a tuturor elementelor ce o compun. Tot ce stă nemișcat se atrofiază. Și devine un leș ce nu-ți este de nici un ajutor în viață. Dimpotrivă. Deci...

Ai avut grijă de sămânța iubirii ce ți-a fost dăruită de Divinitate? Ai plantat-o într-un pământ gras, prielnic încolțirii?

Ai udat-o, ai plivit-o de buruieni, i-ai acordat întreaga ta atenție și grijă pentru a nu o pierde?

Sau ai tratat-o ca pe un dar insignifiant, fără o prea mare valoare, pe care îl poți uita sau rătăci prin vreun colț prăfuit de lume?...

Această carte povestește despre *pierdere* și *regăsire*, despre *durere* și *bucurie*, despre *boală* și *sănătate*! Povestește despre ce înseamnă să *legumești* sau să *vibrezi* fiecare clipă a existenței tale! Despre *frică* și *curaj*! Despre *înfrângere* și *victorie*!

Această carte este o epopee a drumului de la *întuneric* la *lumină*! Al meu, al tău, al nostru, al tuturor!... Odă bucuriei de a descoperi lumina în tot ce ne înconjoară și ne conține în respirația Divină! Mai ales atunci când nu mai vezi nici o „lumină la capătul tunelului”. Dincolo de viață și de moarte, chiar și dincolo de speranță. Pentru că totul este *Lumină*, inclusiv noi, chiar dacă nu ne percepem *încă* așa! Încă...

Dacă am însetat îndelung avem o șansă să ne mobilizăm puterile pentru a schimba „fața realității” ce suntem!

Amintește-ți, prieten necunoscut, că substanța Creației, a Vieții, este IUBIREA! Că Dumnezeu a creat Universurile din iubire! Că lecția și misiunea venirii noastre pe pământ este *iubirea*! Că întreaga creație pulsează în ritmul iubirii din ce în ce mai armonios până la A FI însăși IUBIREA!

Dacă tu ești acum (doar momentan) bolnav, în suferință, înseamnă că ai ieșit cumva din pulsul armonios al iubirii! Înseamnă că ai călcat din neatenție, din neștiință, una sau mai multe din legile iubirii. Așa că...

Zăbovește doar o clipă în fața propriei tale conștiințe și fă-ți o evaluare. Dar o evaluare cu ochiul rece al lucidității. Fără menajamente dar și fără condamnări inutile.

Ce crezi, ai respectat legile IUBIRII? Sau... Totul începe și se sfârșește în esența acestei întrebări. Și în asumarea răspunsului! Deci... Primul pas...

Mărturisesc sunt vie

Capitolul 1. *Familia*

Primăvara anului 2000. Un om iese din metrou. De fapt, vrea să iasă. Dar nu poate. Scările rulante nu merg. Iar după primele trepte obișnuite urcate, i se pun cârcei. De la șolduri până la vârful degetelor de la picioare. Durerile sunt îngrozitoare. O transpirație rece îi scaldă trupul. Degeaba masajele dure, înțeparea mușchilor, genoflexiunile... Nimic nu are efect.

O durere ascuțită îi străpunge tot corpul. Dar cârceii nu cedează.

Nervii însă da.

Se prăbușește pe trepte și-l umflă plânsul. De durere, de frustrare că este atât de neputincios. Dar cum nu poate dormi în metrou - trebuie să urce scările. Scrâșnind din dinți, dând "karate" în mușchi până amorteșc de durere, oprindu-se la fiecare treaptă pentru a masa, înțepa, lovi picioarele doar-doar va slăbi măcar un pic încheștarea cârceilor - le urcă!

Nu în trei minute cât îi lua unui om normal. Ci în mai mult de o oră. Epuizantă. Lungă ca o veșnicie parcă!...

Cine era acel om? Evident eu. O femeie de patruzeci și trei de ani ce se întorcea de la servicii. Istovită după opt ore de muncă. Fiecare pas era un chin Abia reușeam să mă țin pe picioare.

Însăși menținerea poziției verticale cerea eforturi deosebite. Eram exasperată de multele probleme care mă încercau. Și pe care nu le înțelegeam. Totul era o nebuloasă. Eu, cea care vroiam să mă confrunt cu dușmanii, cu situațiile critice deschis, la lumina zilei, fără teamă și lașități, acum pur și simplu nu *înțelegeam*.

Nici eu, nici cei din jurul meu. Ce se petrecea cu mine? Cu sănătatea mea? De ce mă aflam în situația asta dramatică și aproape de a-mi pierde locul de muncă?

* * *

Cu doi ani în urmă, în 1998, o soră a mea, mai mică cu șaisprezece ani decât mine, murise neașteptat, aparent de „ciroză lichidă” la numai douăzeci și cinci de ani, după doar trei luni de zacere. Dar nu manifestase simptomele specifice, cu excepția lichidului din stomac. S-a stins după treisprezece zile de comă. Cu un diagnostic incert, care i-a lăsat și pe medici cumva nedumeriți.

În cele trei luni în care sora mea era doborâtă la pat, am bătut pe la toate ușile ce-mi ieșeau în cale, pentru a găsi o cale să o salvez. Era mezina și o iubeam. De mică fusese foarte bolnăvicioasă și cu un echilibru emoțional destul de fragil. Stările ei psihice fluctuau între extreme de la o clipă la alta.

Dar nu puteam concepe că era atât de grav bolnavă.

Și după ce vizitele pe la tot felul de doctori s-au dovedit inutile, eu și restul familiei am început să căutăm alte căi de salvare. În special pe calea bisericii. Acatiste, spovedanii, masluri...

Tot ce am știut și am fost povățuită să fac am pus în practică. De disperare am încercat și o exorcizare. Dar *Părintele* (renumit în exorcizări) când a văzut-o, a spus că ce are ea îl depășește. Și ne-a trimis la Părintele Sofian de la Mănăstirea Antim. Unde călugării ne-au interzis total accesul. Din motive de sănătate. A Părintelui. Că despre a sorei mele nici nu mai era loc de comentarii. Mergea pe stradă sărăcuța în unghi de 90°! De fapt „târâtă” de alte două persoane! Cu un chip imobil, cu ochii holbați, cu mâinile anchilozate în formă de gheară.

Imaginea era înspăimântătoare.

Îți producea ori repulsie, ori milă. Sau și una și alta. Ea era blocată psihic într-o *negare totală*. Nu vroia să miște nimic. Repeta obsesiv: „Nu pot!”, „nu pot”... Și dacă asta și-a programat în minte, asta a și obținut.

Adică o nemișcare desăvârșită. Și fizic și mental.

A început să trăiască doar la nivelul necesităților biologice. Tot repetându-și că „NU POATE”, a venit vremea când într-adevăr n-a mai putut. Nimic. Așa că a intrat în comă. Și a murit. Fată ce de-abia împlinise 25 de ani.

Și chiar dacă *moartea* ca fenomen al vieții nu reprezenta o spaimă pentru mine, am fost profund șocată. Nu puteam nici înțelege, nici accepta că cineva atât de tânăr nu vrea să lupte pentru viață. Pentru propria viață. Că abandonează din start orice speranță.

Știam că spiritul e nemuritor.

Că *moartea* e doar o transformare a *materiei*.

O trecere a ei într-o altă *formă*.

Omul, așa cum scrie și-n Biblie, din lut se ridică, în lut se întoarce.

Dar dacă ni s-a dat ca *îmbrăcămintea* a spiritului trupul de lut, de ce să nu-l apreciem? De ce să nu-l îngrijim cât putem de bine? Pentru ca spiritul nemuritor să-l *locuiască* cât mai mult timp?

Sora mea a renunțat la orice formă de luptă încă de la început!

Asta a fost alegerea ei. Deși m-a durut, a trebuit să accept. Cu toate că simțeam uneori că mă sufocă revolta. Mi-era chiar ciudă pe ea, deși stiam că n-am nici un drept s-o judec, să-i contest libertatea de a-și trăi viața sau nu.

Libertatea asta i-a fost dăruită de Dumnezeu! La fel ca nouă tuturor. Dar mă durea prea tare. Mult prea tare. Și eram prea atașată de ea, ca să pot gândi obiectiv. La rece. Creierul, nu inima să primeze. Neputința de a-i transfera măcar puțin din voința mea mă înfuria cumplit!

Zbatere în gol. Fără nici un câștig, pentru nimeni. Nici pentru ea, nici pentru mine. Până când a venit sfârșitul. Implacabil! Nimic nu mă consola. Nu faptul c-a ales să renunțe mă înfuria cel mai tare. Ci irosirea posibilelor potențe. De a fi *ceva*. *Cineva*. Risipirea încă de la începutul vieții.

Mă scotea din minți aruncarea la gunoi a tuturor șanselor. De a se dezvolta frumos. Dintr-un punct în care direcțiile de creștere a personalității ei erau practic infinite. La sfârșitul vieții e mai logic să abandonezi. Aproape scuzabil. Oricum, de înțeles. Datorită uzurii vieții, oboselii.

Dar la început?! Nu e de acceptat. E împotriva învățurii creștine să contești liberul arbitru al celui ce vrea să se distrugă. Până la urmă nu ai ce face. Și te supui, cu sufletul greu.

Ea a decis ce să facă. Mai precis ce să *nu* facă: să trăiască. Și a avut ultimul cuvânt de spus. Indiferent de părerea mea. De ceea ce mi-aș fi dorit eu. Și oricât mi-a frânt inima sfârșitul ei timpuriu și tragic, în cele din urmă am acceptat.

Pentru că oricum nu puteam schimba nimic. Dar nu eram împăcată. Povara mi-a rămas pe suflet, ca o rană deschisă, care supura din când în când. Și durea. Cam rău. Dar asta e.

Ce soartă a avut și acest omuleț care și-a încheiat drumul vieții aproape înainte de a-l începe cu adevărat! Copil nedorit, apărut pe neașteptate în viața mamei mele, la o vârstă târzie într-o familie în care violența - atât verbală cât și fizică - era la ea acasă zilnic. De multe ori în exces.

A venit pe pământ cu o sensibilitate emoțională extremă, care s-a exacerbât, datorită mediului în care era obligată să trăiască. Unde să fugă ca să se pună la adăpost? Să-și protejeze sufletelul? A suportat și a tot suportat... Dar a fost un preț de plătit. Mare. Sănătatea ei. Cinci operații de otită la numai câțiva anișori. Mereu zăcând de vreo boală. De parcă le colecționa. Hepatită înainte de majorat. Și-n tot acest timp nervii ei se tot întindeau. Și cedau de cele mai multe ori. Stările emoționale se schimbau fulgerător. De la o extremă la alta. Însă nimănui nu i se părea că ceva e nelalocul lui. Nu vroiau sau nu puteau să vadă nimic anormal. Gândirea ca și simțirea lor era prea rudimentară ca să înțeleagă că o distrug psihic. Că adolescența drăguță, subțirică, este ca un măr frumos pe dinafară, dar putred pe dinăuntru.

Nu-i ducea mintea, poate nici nu-i interesa prea mult. Așa că ea s-a prăbușit în interior. Încă și încă... Până ce boala, pe un fond slăbit, a cuprins-o în totalitate. Și nu i-a mai dat drumul. Până n-a terminat-o, definitiv!

Cât a contribuit familia la acest sfârșit? După mine, în mod decisiv!

Mi se părea chiar o batjocură disperarea prin care o jelleau acum că ne părăsise. Mai ales tatăl meu. Care plecase de la botezul ei susținând că nu-i copilul lui, dar de care se atașase în ultimi ani la fel de mult pe cât o respinsese la începutul vieții. Mergea până-ntr-acolo încât, dacă sora cea mică - în perioadele când locuia la iubitul ei - nu venea să-l viziteze mai mult de două săptămâni cădea bolnav la pat. Doar ea exista pentru el. Uita cu desăvârșire că mai are o fată cu doi ani mai mare decât ea și alta cu șaisprezece. Doar ea și numai ea conta pentru el. Justiția Divină funcționase implacabil: ce respinsese furibund odată, acum îi era indispensabil!

Odată cu moartea ei pierduse totul. Centrul lumii lui se prăbușise.

Prăpastia din el se lărgea din ce în ce mai mult. Mintea i se întuneca. Și mai mult. Prea limpede și curată nu era niciodată. Acum însă simțea o nevoie tiranică să găsească un *vinovat* al morții „fetei lui”!

Și cum spre tine nu-i profitabil să arăți cu degetul, i s-a pus pata pe cel ce-i fusese prieten. Mă ruga și pe mine sau alte rude și amici să mergem la biserică să dăm acatiste. Ca *acela* să moară. Căci numai el a *îmbolnăvit-o pe fata lui!* De a murit. Așa că merită să-i plătească moartea cu moarte.

Ce-i spuneau medicii, eu și alte persoane nu conta. Refuza până și să audă.

El *știa* fără putință de tăgadă că iubitul era *cauza* bolii ei.

Pentru că relația lor de iubire fusese presărată cu certuri de îndrăgostiți și despărțiri temporare. Urmate de împăcări.

Uita cu desăvârșire de cei douăzeci de ani asezonați cu scene de coșmar pe care chiar el i le oferise. Din *abundență* și cu multă *generozitate*.

Atunci nu mai trimitea pe nimeni să dea acatiste să moară cel ce-i chinuie *fata*.

De fapt, fetele. Toate trei. Din păcate uita mereu că are trei fete. Periodic făcea câte o fixație, pentru una sau alta dintre cele două surori ale mele.

* * *

Cu mine situația era mai dramatică.

Dureroase poveri îmi gârboveau și trupul și sufletul.

Ambii mei părinți se purtaseră cu mine parcă aș fi fost un dușman. Nu copilul lor. Primul lor copil. Chipurile conceput din dragoste înainte chiar de căsătorie.

Dacă *dragoste* înseamnă să îți bați copilul cu centura cu cataramă până îl umpli de vânătăi și sânge ori până leșină, atunci am fost foarte iubită. Sau poate înseamnă să-ți scoți copilul de zece ani în pielea goală în zăpadă pentru *vina* capitală de a fi spart cărbunele unui stilou. Și să-l ții afară ore în șir! Până devine bloc de gheață.

Ori și mai interesant.

Să-ți violezi fata de treisprezece ani. Iar când ea povestește mamei să spui că e minciună. Să cumperi doctori care să-ți susțină teoria. Și-apoi să pretinzi că fata ta, care nici nu știa ce este acela un act sexual, a inventat toată această poveste. Pentru că are o minte perversă. Și vrea să te despartă de soția ta. Și mama ei. Tot ca o *dovadă* de iubire probabil a convins-o și pe mama de *adevărul* lui. Așa m-a lăsat fără nici un aliat în următorii șase ani, până mi-am părăsit familia.

Șase ani petrecuți într-un perpetuu război psihologic.

Sub o ploaie continuă de tot felul de acuzații. Dintre cele mai absurde. Tot ceea ce spuneam era răstălmăcit, contra-

zis, batjocorit. Insultată mereu.

Tot ce realizam la școală, apoi la serviciu era pentru că eram „damă de consumație”!

Ce ironie crudă. El, violatorul, să se lepede de orice răspundere prin satanizarea victimei! Și chiar era *porumbelul păcii*. Violându-și fiica. Bătându-și nevasta însărcinată până leșina căzând la podea. Apoi o trezea jucându-i cu picioarele pe burtă și vărsând găleți de apă rece pe ea. Mărturie a acestor *dovezi* de iubire stau cele șase sarcini pierdute ale mamei, dintre mine și cealaltă soră născută după cinsprezece ani. Avorturi suferite la termene mari. În cinci, șase luni...

Doar că propria experiență brutală, n-o făcea pe mama să fie protectoare. Să mă ocrotească de torturile psihice ale tatălui meu.

Fire slabă, influențabilă, după puțină isterie, adopta în totalitate părerile soțului. Și colabora cu el în toate acțiunile lui. Indiferent ce hotăra El, zeul, ce submina cu entuziasm facultățile mintale ale propriului său copil.

Măcar dacă ar fi fost tată vitreg.

Dar nu. Tată *bun* era. Foarte bun. Pentru cine oare?

Cea mai parșivă metodă este să manipulezi un omuleț cu un caracter în formare în a se îndoi de tot și de toate. De ceea ce vede, aude, gândește, acționează, prin susținerea permanentă a contrariului a ceea ce simțurile și intelectul îi spune. În felul ăsta tata îmi mutila grav ființa. Fundația pe care adolescența crudă care eram și pe care îmi construiam personalitatea era tot timpul zguduită.

Nu mai aveam sisteme de referință fixe. Nici în lumea exterioară, nici în interiorul meu.

Totul se amesteca năucitor. Când informațiile din felurite surse se anulau cu ceea ce venea de la părinți, în mine ce să rămână? Pe ce să mă sprijin? Tot timpul lovită, sabotată de cei de care depindeam social și material, era normal că voi ceda cândva. Ceea ce s-a și întâmplat. Aveau control nelimitat asu-

pra mea. Și chiar abuzau de el.

La un moment dat am început să nu mai deosebesc lumea reală de cea imaginară. Am început să le încurc, să le amestec. Iar de aici a fost doar un pas până la problemele medicale, neuropsihiatrice.

* * *

Era inevitabil să se întâmple. Nu mai aveam repere morale, sociale... Adevărurile proclamate de o parte a oamenilor din viața mea le contrazicea pe ale celorlalți. Iar spectacolele pe care le ofereau părinții mei erau atât de oribile încât a trebuit să-mi găsesc un refugiu.

Într-un alt univers. Fie el și imaginar. Doar ca să pot trăi. Să pot continua să respir. Să nu mă sufoc. Nu puteam găsi o altă lume în plan real pentru că nu aveam voie. Timpul mi-era cronometrat. Singurul timp *liber* era cel al recreațiilor școlare. Iar să mărturisești unor copii cu chef de joacă în ce coșmaruri ești obligat tu să trăiești – nu se face. N-ar fi ajutat la nimic. Plus că incestul mă aruncase într-o cu totul altă dimensiune. Mă despărțise brutal de universul copilăriei. Simțeam că eu și colegii de clasă nici nu mai vorbim în același vocabular.. Chiar trăiam în lumi diferite.

De o parte lumea copilăriei lor. De cealaltă, lumea coșmarurilor mele. De zi cu zi. Și de noapte.

Poate că și unui om matur i-ar fi fost greu să reziste acestor torturi psihice.

Darmite unui copil care de-abia începea să-și formeze jaloanele, în jurul cărora se forma osatura personalității sale.. Să i se repete obsesiv că e altceva. Altcineva.

Nu contează ce sau cine credeam eu că sunt. Pentru că oricum nu existam decât cum îmi dădeau ei voie.

Și dacă ei spun că ești un nimeni asta și ești.

Iar când internările la spitalul de boli nervoase au înce-

put să se înmulțească, ceea ce doream și simțeam, oricum, nu mai conta absolut deloc. Ei erau păpușarii. Eu păpușa neputincioasă. Puteam să mă revolt (interior) împotriva lor oricât. Și chiar mă revoltam. Numai că fiind total dependentă material de ei, nu puteam evada.

Nu-mi puteam salva sufletul de chinuri.

N-aș fi supraviețuit.

Dezastrul s-a amplificat când a trebuit să mă confrunt și cu probabilitatea de a fi însărcinată... Cu propriul meu tată. Ca să dau naștere la ce?

La un fiu?! La un frate?! Și am clacat psihic. Era prea mult. Mult prea mult. Și eu prea singură. Și prea neputincioasă.

În lumea mea interioară s-a produs o falie. Nu mai era vorba doar de-a mă refugia din când în când într-o lume imaginată, pentru a sorbi câteva picături de frumusețe, de care nu aveam parte în lumea reală. Și pe care le luam de unde le găseam. Pentru că aveam nevoie. Imperios de mare nevoie.

Acum era altceva. Acum nu mai vroiam să revin în lumea reală. Deloc. Nervii mei nu mai suportau atâta urâțenie. Atâta ură. Atâta violență. Eram atât de crispată în interiorul meu încât dacă n-aș fi folosit (instinctiv) acest debușeu, probabil c-aș fi înnebunit.

Mă descopeream atât de sfâșiată în lumea în care mă construiam, iar și iar. Pentru că se tot prăbușea. Aveau grijă părinții de asta. Erau maeștri în demolări.

Iar eu, ca un meșter Manole, tot urmăream să mă termin ca zidire.

Așa încât trebuia să-mi găsesc un loc de odihnă. În care ființa mea să se poată destinde. Relaxa. Altfel...

Capitolul 2. Spitalul

Din punct de vedere social internările la spitalul Gheorghe Marinescu mă stigmatizau. Și mă făceau și mai vulnerabilă. Dar în plan personal, m-au ajutat foarte mult. Mi-au deschis poarta introspecției. Poarta autocunoașterii.

E foarte important, esențial chiar, *să înțelegi*.

Să înțelegi *cum* funcționezi.

Ce te motivează. *Ce* te blochează. De ce acționezi într-un fel sau altul.

De ce reacționezi emoțional odată pozitiv, sau altădată negativ, la același gen de “stimuli” factici. Care e mecanismul „întâmplărilor” vieții.

Măcar așa nu-ți vei *petrece* viața mergând din fundătură în fundătură.

Vei înțelege de ce porți în spate *cocoșa* traumelor trecutului.

De ce atâtea acțiuni ale tale sunt distorsionate. Înțelegându-te mai bine pe tine, viața ta va curge mult mai lin. Cu mai puține sincope. ștrangulări.

Pentru că înțelegerea mecanismului unui afect sau acțiuni, ne dă puțința de a schimba totul după dorință. Și în orice direcție. În funcție de scopurile noastre! De ceea ce ne propunem să obținem de la viață. Cum să *o trăim*, sau cum să *ne trăiască* ea depinde de noi. Dacă vrem să repetăm aceleași greșeli, vom primi aceleași lovituri. Ne vom sparge capetele de aceleași ziduri.

Ce frumoasă e *libertatea* pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu!

Dar ce *dar* greu de *primit*!

Pentru că nu mai putem arunca în spatele nimănui *vina*, ori consecințele prostiei sau lenei noastre. Ce frumos și ce greu! Depinde ce alegi să-ți asumi sau *nu*. Viața se *trăiește*!

Sau se *legumește!* La alegere. Dar *dulcea* somnolență s-ar putea transforma în *amara* somnolență.

Căram după noi în cocoasă tot ce *nu înțelegem!*

Sau *nu acceptăm!*

Cum putem schimba ceva în noi sau în afara noastră, dacă nu știm ce se petrece, sau de ce, dacă nu acceptăm întâi ce suntem, ori unde suntem, de la ce și de unde pornim.

Personal, internările la neuropsihiatrie, dincolo de faptul că m-au rupt de mediul școlar, mi-au fost folositoare. Foarte. Contactul direct cu niște profesioniști care mi-au dezvăluit ce se află dincolo de aparențe a fost binevenit.

Mi-a deschis orizonturi extraordinare, de raportare la mine însumi, sau la un context social. Începând de-atunci, posibilitățile mele de a schimba puțin câte puțin universul în care trăiam s-au înmulțit. Multe uși măcar s-au întredeschis! Și mi-au fost arătate și alte feluri de-a te integra vieții. Nu mă mai simțeam încorsetată doar într-un singur fel de a vedea lumea.

Cel puțin puteam atenua complexul că sunt anormală dacă simt și trăiesc altfel realitatea. Acum *știam* că există și alte moduri de-a crește frumos.

De-a trăi frumos. De a fi frumoși. Pe dinăuntru. Pe dinafară. Indiferent de cine sau ce ești..

Am profitat cât am putut. Cât mi-au permis și împrejurările să-mi mobilez creierul și lumea interioară. Cu bogății și frumuseți la care nici nu puteam gândi cândva. Sau visa. Că de sperat nici nu putea fi vorba.

Aș fi putut face mai mult? Cu certitudine. Ca de altfel noi toți.

Esențial este că am avut curajul *să văd* orizontul nemărginit. Și să aspir. Mai larg. Mai sus. Mai mult.

Străduință. Și iar străduință. Peste îngenuncheri. Îndoieli. Disperări.

Să fiu! Azi mai mult decât ieri! Mâine mai complexă decât azi! Să vibrez la alte și alte note ieșite din claviatura in-

finită a vieții!!

Odată întredeschisă poarta spre alte universuri, nimic nu mă mai putea ține prizonieră. Puteam fi înlănțuită, încătușată în diverse conjuncturi, șantajată prin factorul material de diverse persoane din viața mea.

Dar prizonieră nu mai puteam fi niciodată.

Pentru că palpasem cu sufletul *libertatea!*

Îi simțisem mireasma! Nimic nu mi-o mai putea lua. Deja știam *cum* să fiu liberă dincolo de realitatea concretă! Și chiar în pofida ei!

Cu adevărat liberă!

Capitolul 3. Căsnicia

Anii au trecut. M-au luat cu ei.

Iureșul evenimentelor m-a purtat prin diverse medii sociale. Unele fabuloase, altele jalnice. Eu, scăpată prin căsătorie din infernul familiei mele în care totul era urât și cenușiu, eram ca un burete. Gata să absoarbă cele mai diverse experiențe.

Să învețe. Să greșească. Să iubească. Cu pasiune.

Storcând fiecare clipă de toată bogăția ei! Să acumuleze *averi* de regină!

Și în trăiri am și fost. Foarte bogată. Poate chiar prea bogată pentru integritatea mentalului meu. Că de cea socială nici nu putea fi vorba.

Toată viața fusesem săracă. Pentru că mama își motivase refuzul de a se despărți de bărbatul agresiv ce-i fusese soț din cauza mobilei și a casei ajunsesem chiar să urăsc noțiunea de bani și plan material. Cu alte cuvinte, în balanța judecății ei atârnase mai greu situația materială pe care o avea, decât liniștea copiilor ei. Sau fericirea lor.

Ce jalnic e să te agăți de aparențele unei căsnicii, când știi ce atrocități se ascund în spatele lor! Să crezi că barbarismele la care te supui și pe tine și copii tăi vor fi răscumpărate de câteva momente liniștite. Să uiți violențele și umilințele la care ești supusă ori de câte ori te momește cu bucățița de zahăr!

Asta da *dragoste maternă*!

Culmea este că și era convinsă că-i o mamă model. Că *s-a sacrificat* pentru noi, fetele, nedivorțând.

Ce-ar fi zis lumea, vezi Doamne, dacă ar fi divorțat?

Mai bine să asști neputincioasă cum îți sunt maltratați copiii, decât să-i lași fără *plăcerea* de-a avea un tată, nu? Tot respectul pentru o astfel de logică! Cine a câștigat și ce - din aceste alegeri? Afară de cel ce avea la dispoziție o sclavă ori-

când își dorea. Și niște *obiecte-oameni* pe care să-și verse frustrările de invalid.

Care a fost câștigul copiilor?

Că și-au pierdut respectul de sine?

Că aveau o emotivitate exagerată? Că așteptau în permanență ca răul să se reverse peste ei? Că se-ndoiau puternic că li se va întâmpla și ceva bun? Că ororile văzute și trăite în copilărie au lăsat traume adânci în sufletul lor? Care le-a mutilat poate pentru totdeauna ochiul inocenței?

Ochiul purității, al frumuseții prin care ar trebui să privim cu toții viața.

Dar ce greutate are sufletul unui om când îl pui pe cântar în contra-balanță cu o mobilă sau o casă? Și atunci de ce să te mai miri că o adolescentă de douăzeci și cinci de ani nu se iubește îndeajuns ca să lupte pentru viața ei?!

E tragic c-a făcut alegerea asta, dar și de așteptat.

La ce modele de dragoste a avut, de mirare ar fi fost să se iubească!

Purtăm cu toții în spate ca o cocoasă, traumele copilăriei care ne deformează ulterior întreg parcursul vieții. Drumurile pe care le străbatem, alegerile pe care le facem, deciziile noastre.

Toate se datorează *bagajului* emoțional sau moral purtat din copilărie. Câte din acțiunile noastre ar fi fost altele dacă sufletelul nostru nu ar fi fost strivit, făcând luminița din noi de-abia să mai pâlpâie? Și de cele mai multe ori nici nu suntem conștienți ce anume ne alterează atât de grav modul de percepție a realității...

Asta și pentru că ne amăgim crezând că ne-am vindecat rănille trecutului.

De câte ori însă rănille prind doar o coajă superficială, sub care coptura lucrează mascat. Tăcut. Până ne infectează în totalitate. Ca o explozie, cangrena ne cuprinde întreg organismul. *Organismul* emoțional și decizional, după care ne *con-*

struim întreaga existență!

De-aceia de multe ori ne minunăm noi înșine de hotărârile pe care le punem în mișcare. Și suntem mirați de fundăturile în care ni se împotmolesc visele. Nu ne dăm seama de câte ori subminăm frumusețea a ceea ce-am putea deveni cândva.

Pentru că purtăm cocoșa unor dureri cangrenate, care măsluiesc întregul joc al vieții! Iar *ceea ce ar putea fi* rămâne doar o dorință - deziderat. Și - atât!

La fel de oarbă am mers și eu pe orizontala trăirii. Credeam că odată smulsă din căminul parental toate problemele mele se vor rezolva de la sine. Iar în pocalul existenței îmi va curge doar *lapte și miere*. Eventual voi găsi și vreun bulevard pe care câinii să se plimbe țațoși cu covrigii în coadă! Și, ghi-ciți: nu s-a întâmplat!

Soțul, partener cu mine la o școală de teatru, a fost fermecat de ciudata creatură care se raporta altfel la o realitate concretă anostă. Și reușea să o schimbe de-atâtea ori. S-o coloreze prin jerbe fascinante.

Avea, sau cel puțin așa credea el, o mare putere asupra ei. M-ai ales că-i cunoștea punctele vulnerabile... Frigiditatea extremă fizică și psihică sub amprenta căreia respiram atunci când m-a cunoscut, îi dădea un atú în plus. Era Făt-Frumosul venit s-o salveze pe Ileana Cosânzeana, din colții balaurului. Să-i oblojească rănilile. Iar când aparent, rănilile ei s-au cicatrizat și sufletul îngenuncheat s-a ridicat...

* * *

...Postura lui de *mare salvator* s-a spulberat. S-a trezit deodată în fața aceleași creaturi ciudate, dar care își acoperise punctele vulnerabile. Și care nu vroia, refuza să mai fie tratată ca un handicapat psihic, care nu poate supraviețui fără umbrela lui protectoare.

Am realizat deodată că nimeni, niciodată, nu mă tratase ca pe o *ființă independentă*! Independentă nu atât din punct

material, cât la nivel decizional!

Că *am dreptul* și mai ales potența de a lua singură *decizii* în ceea ce privește viața mea. Decizii care ar putea fi greșite sau benefice, dar care sunt ale mele. Că viața mea merită să curgă pe fâgașul ales de mine, de nimeni altcineva.

Cu toate riscurile de a se împotmoli, de-a se strangula.

De ce adică trebuie întotdeauna ca alții să hotărască ce-mi este mie folositor? În ce direcție trebuie să se îndrepte viața mea?!

Ce trebuie să simt, să gândesc, să fac?

Eu n-am destul de dezvoltat organul discernământului? Și de ce toate astea se fac, chipurile, sub semnul *dragostei*? Părinți, soț - deși își manifestau altfel *iubirea*, toți îmi contestau dreptul de a-mi desena singură pașii pe cărarea vieții.

Toți vroiau să fiu doar executantul ce nu gândește, nu comentează, nu dorește decât să făptuiască tot ce i se indică. Eventual să mai fiu și profund recunoscătoare că mi se face *favorearea* de a mi se trasa itinerariul.

Pe care să-l parcurg poate și cu entuziasm!

Iar eu iarăși simțeam că mă sufoc. Că sunt transformată într-o jucărie.

Că mă strânge cămașa în care sunt obligată să trăiesc. De data asta, de soțul meu.

Mă iubea? Neîndoielnic!

Dar cum?! Asta era întrebarea cheie!

Încercând să mă înghesuie în niște cofraje ce-i erau lui mai accesibile?

Mă iubea pentru că eram la antipodul lui ca formație interioară. El - structurat pe materie. Eu - pe eteric (după cum mă și poreclise el - "eterica"). Întotdeauna te fascinează tot ceea ce nu-ți e familiar...

Eu am fost *teritoriul necunoscut* care trebuia cucerit! La *colonizarea* acestui teritoriu s-a împiedicat el! N-a avut înțelepciunea de a respecta profilul celui luat în iluzorie *stăpânire*!

Iar când nu respecti ceea ce iubești, nu-i dai teritoriu în care să respire.

Trebuie să învățăm că cel de lângă noi nu este copia noastră la indigo! Că are propria sa lume interioară care poate fuziona fabulos cu a ta. Dar doar atunci când dorește. Și cât dorește. Când alege să dăruiască. Să se dăruiască! Nu să fie cotropită!

Dincolo de *dăruire* totul se transformă fără de vrere și aproape pe nesimțite în *violență*! Când ți se strivește sufletul, iubirea devine o capcană. Și doare. Sfâșietor de mult! Și când iubirea doare, mai bine părăsești teritoriul ei, decât să-l degradezi. Să-l pângărești!

Măcar salvezi neîntinată trăirea într-o aceeași vibrație! Atât cât a durat!

Clipa de aur rămâne de aur! Chiar dacă rămânem cu nostalgia aceluia „*ar fi putut fi dar n-a fost*”! Trebuie să știm ce putem duce și ce nu. Să ne privim cu luciditate și sinceritate în suflet. Să ne vedem. Și să ne acceptăm. Așa cum suntem. Acum. Deocamdată. Ce vom fi mâine, depinde de *investiția* de astăzi! În noi! În dorurile și aspirațiile noastre! Altfel viața noastră se va desfășura într-o brambureală năucitoare.

Și nu va fi decât o irosire! Care secătuieste ființa de orice bucurie a trăi! Dacă nu poți *câștiga*, măcar să reduci la maximum pierderile. Și să mergi mai departe, prin “respirația-“ prezentului. Cât mai mult. Conștient. Ca viețuirea să nu se petreacă într-un dans de-a „*tot pi loc... pi loc... pi loc...*”!

Orice-ar fi să mergi mai departe. Tot mai departe.

Oricât de greu ți se pare. Chiar lăsând bucăți din tine.

Chiar dacă nu înțelegi. Chiar dacă doare.

Clipa umbroasă de astăzi poate fi clipa strălucitoare de mâine! Totul e să crezi! În tine. În viață. În ceea ce poți deveni. Sau ceea ce ești deja de-o eternitate.

Doar că încă nu ești pregătit să vezi. Încă. Ai încredere?

Ai șansa de-a atinge cu mâna o stea. Steaua din tine.

Capitolul 4. Întrebări

Primăvara anului 2000. Un om merge gârbovit pe stradă. Abia-și târăște picioarele prin praful drumului. Parcă are plumb în trupul gârbov. Plumb în gândire. Parcă toată povara lumii s-a strâns pe umerii lui fragili. Omul acela sunt eu!

Dar chiar sunt eu? Îmi pare că un străin își târăște pașii pe stradă. Nu se poate să fiu eu! Eu, care schimbam destul de des măștile sub care mă arătam lumii... Eu, cea precum un caleidoscop de trăiri care vibrau cu intensitate...

Nu regăsesc în ființa aceea gârbovită nimic din ceea ce știu că sunt eu, cea de dinainte. Cea care eram când furie, când entuziasm, eu, care traversam o multitudine de stări la intensități extreme, acum de-abia mai pâlpâi. Parcă nici nu mai trăiesc. Parcă mi-am părăsit trupul și acesta se mai mișcă doar în virtutea inerției. Din ce în ce mai încet. Mai lipsit de vlagă.

Mă simt ca un trup manevrat stângaci de cineva din afară. Nehotărât ce să facă cu el. Încotro să-l trimită. Și am serioase dubii dacă mai poate fi folositor la ceva sau nu. Mai merită oare să mai investesc în el vreun dram de energie? La cât este de anchilozat? O aparatură cu toate încheieturile ruginite. Aproape de a fi scoasă din uz. Total. O aparatură ce mai funcționa doar pentru că mai aveam un strop de voință.

Și mi-este necesar să nu-mi pierd și ultima fărâmbă de respect de sine. Nu pot accepta să cad pe capul altora. Mumi-ficându-mă! Doar stropul acela de voință mă poate relativ „salva”. Dar și faptul că sunt susținută din nevăzut. De forțe necunoscute. Ce văd acele spirite luminoase și eu nu?

De-atâtea ori am fost tentată să m-așez jos și să spun: „Gata. Acum pun punct. Nu mai am putere. Nu mai are rost. Gata. Punct.”

Dar de fiecare dată am simțit cum mi se mai dăruiește un strop de energie. Pentru a mai face un pas. Și încă un pas. Cineva, dincolo de palpabil, mă lua în brațe și mă ridica. Ori de câte ori cădeam. Ori de câte ori mă simțeam suptă de sorbul

disperării, un miracol mă țesea în pânza lui magică.

Ce sau cine era? Știu eu? Poate îngerii. Poate spiritele de lumină care au bucurat milioane de oameni prin puterea cuvântului și care-mi fuseseră cei mai buni și apropiați prieteni de-a lungul întregii vieții, oricând disponibili, care s-au manifestat prin extraordinara putere a cuvântului scris.

Spre deosebire de cei din viața reală. Care nu puteau să-mi fie alături oricând. Cel puțin nu în planul realității concrete. Pentru că altfel, în tot ceea ce este, ființează, dincolo de concret, fusesem binecuvântată!

Ce se întâmplase cu mine de ajunseseam în această postură jalnică? Nu știam. De fapt asta era și una din explicațiile stării mele proaste. Că nu știam ce se petrecea. De ce mi-era rău. Din ce în ce mai rău. Deși n-aș fi putut spune *ce* anume mă durea. Pentru că mă durea totul, suficient cât să mă aleg cu o stare de epuizare continuă. De parcă m-aș fi aflat într-o continuă stare de convalescență după o boală foarte grea.

De când anume începuseră toate semnele astea? De mult. Evidente însă, cred că încă din timpurile declanșării în trombă a bolii sorei mele. Cu doi ani în urmă. Doar că nu le băgasem în seamă niciodată!

Pentru că întotdeauna simțeam o durere difuză în tot corpul. Și în special la nivelul încheieturilor. Din cauza permanenței ei, nici nu mi-am dat seama că nu toți oamenii simt dureri în corp. Pentru mine reprezenta starea de normalitate. Neplăcută dar inevitabilă în statornicia ei. De ce să mă fi alarmat?

Faptul că-și intensificase strânsura de câțiva ani nu m-a făcut s-o iau mai mult în considerare. Nu mai tare decât o făcusem până atunci. Adică aproape deloc. Nu sunt genul văicăreț. Plus că am învățat din îndelunga experiență ca *beneficiară* a tot felul de violențe, că lamentatul nu te ajută cu nimic. Așa că am suportat. În tăcere.

Până atunci singurul lucru care-mi făcea probleme era

starea de *sfârșeală* continuă. Pe care o simțeam și la sfârșitul zilei dar și la început. Totuna. Nu conta ora zilei sau a nopții nu conta dacă am dormit sau nu. Nu conta dacă munceam din greu sau eram odihnită. Extenuarea era perpetuă. Și mă aducea parcă întotdeauna în pragul leșinului. Stoarsă de puteri și cu mușchii în permanentă contractați. Dureroși la fiecare mișcare și mereu gata să-mi pună serioase probleme la serviciu.

Acest motiv m-a adus urgent cu picioarele pe pământ. Spaima că-mi pun în pericol locul de muncă m-a trimis urgent la doctor. Să aflu ce s-a petrecut cu acest corp de nu mă mai asculta deloc.

Ce ingrați suntem noi oamenii cu propriul nostru corp. El este *templul* care ne găzduiește *spiritul*. Adică sămânța de lumină din care noi suntem plămădiți „*după chipul și asemănarea lui Dumnezeu!*” Sămânță pusă în acest templu ca un dar de iubire al Divinității pentru noi. Tratăm noi, oare, acest vehicul al spiritului ca pe un *templu*? Sau îl tratăm de cele mai multe ori, dacă nu cu dispreț, cel puțin cu indiferență? Pentru că ne amintim de el doar când este aproape în pragul colapsului.

Și nu este cinstit nici față de partea noastră de humă, nici față de cea de lumină. Pentru că suntem și copii ai pământului și fii ai cerului. Nici una din părți nu poate funcționa la putere maximă fără sprijinul total al celeilalte. Și câtă vreme *uităm* ori de una ori de alta dintre ele, ori poate de amândouă, n-avem de ce să ne mirăm că intrăm pe linie moartă.

Nu rămâne decât să ne acceptăm greșeala, clipa de rătăcire și să vedem cum putem repara lucrurile. Urgent și eficient. Fără să ne batem cuie în talpă printr-o falsă culpabilizare. Dar și fără să băgăm gunoiul sub preș. Dacă suntem în fața unei prăpăstii ea nu va dispărea dacă închidem ochii. Ci doar căutând soluții.

Exact asta am făcut eu. Am căutat să aflu cauzele ce mi-au creat problemele.

Așadar, am mers la doctorița Otilia Crăciun, medicul

meu de familie, care mi-a dat să fac setul complet de analize. În urma rezultatelor primite, având o hemoglobină de 9%, stările mele de vlăguire s-au pus pe seama anemiei.

Drept care mi s-a dat și tratament și regim naturist bogat în fier. În decursul anului 2000 am repetat setul complet de analize de vreo cinci ori. Și dacă la început am fost anemică, după câteva luni de tratament și mâncat mari cantități de sfeclă, fierul din organism se reglase. Dar situația nu s-a îmbunătățit deloc. Ba dimpotrivă. Cu toate terapiile și îngrijirile alocate ori naturiste pentru fortificare și imunizare, eu mă simțeam din ce în ce mai slăbită. Mult prea slăbită.

La serviciu, treburile mergeau din rău în mai rău. Lăudată pentru prestația mea cu numai câțiva ani înainte – acum eram tot timpul muștrată că nu-mi fac datoria. Am început să fiu subiect de discuție la ședințele de lucru ale instituției, mereu în situația de a primi avertismente scrise și atenționări că îmi voi pierde locul de muncă. Șefii se săturaseră de concediile medicale dese și de aparițiile mele fantomatice. Fuseseră și-așa mai mult decât înțelegători cu un om care abia dacă reușea să nu se prăbușească. Darămite să mai fie și eficient.

Nu treceau încă la măsuri extreme pentru că vedeau că sunt foarte supusă.

Nici nu mai aveam putere să mă cert cu cineva. Dealtfel începeam să urc scările cu o reală dificultate. Reușeam, dar mai mult ajutată de mâini. Până la etajul patru, într-un bloc fără lift. Un coșmar de făcut alpinism era pe scările metroului și pe scările clădirii în care locuiam.

Medicii pe la care mă tot trimitea doctorița de familie în dorința de a descoperi cauza stării mele dezastruoase, nu credeau niciunul că mă simt foarte rău. Analizele îmi ieșeau relativ bine. Personal nu reușeam să *joc* rolul de om aflat pe pragul sfârșitului. Și nici nu voiam. Toți îmi spuneau că n-am nimic. Iar eu simțeam că fiecare clipă căreia trebuia să-i fac față devine un chin! Până când...

Capitolul 5. *Prietenii - încredere și deznădejde*

Exasperată, doctorița de familie nu înțelege nici ea ce se întâmplă. Spunea că după cât tratament a băgat în mine „*ar trebui să zbor*”. Eu îi răspundeam că zburam într-adevăr, dar în jos, „*în picaj!*” Depășită de moment, odată, a izbucnit: „Draga mea, nu am studii de specialitate, dar după mine *tu ai o boală neurologică!*”

Era pentru prima oară când se pronunța termenul *neurologie* în posibilă legătură cu mine și cu simptomele unei aparente sănătăți rezultată din analize, care nedumereau și exasperau pe toată lumea. Inclusiv pe mine. Foarte mult.

Drept care doamna Otilia Crăciun îmi și dă trimitere la neurologie pentru investigații. La policlinica teritorială de care aparțineam. Deși primită de un medic primar, acesta îmi face doar examenul sumar clasic: loviturile cu ciocănelul în genunchi și atingerea nasului cu vârful degetului. După care concluzionează că n-aveam nimic din punct de vedere neurologic.

La replica mea că „*n-am nimic decât cad pe stradă ca bobocul în nas*” îmi răspunde că asta se datorează bolii mele mai vechi! Care?! „Cea pentru care iei tratament de douăzeci de ani!” Am rămas siderată. Lămuritor, mi s-a făcut semnul fluturării degetelor la cap. Într-o policlinică la care eu nu aveam nici măcar fișă. Nimerisem într-un univers paralel?

În situația disperată în care mă aflam am răbufnit. „*Complimentul*” pe care mi l-a adresat, îl întorc. Plus câteva „*blagosloveli*” neacademice. Eu eram practic pusă în corzi de viață, iar el mă trata ca drept o „*bolnavă închipuită*”.

La serviciu mi se pusese în vedere la modul drastic să-mi „*rezolv problema de sănătate*”. Urgent. Pentru că Institutul Francez nu este sanatoriu. Iar doctorul aiura punându-mi simptomele pe seama unei presupuse boli psihice. De care eu mă tratam de douăzeci de ani. Când eu până în anul 2000, vreme

de doisprezece ani nu am înghițit nici măcar un antinevralgic.

Ajunsesem la paroxismul disperării. La serviciu nu mai făceam față. Pe stradă nu-mi mai puteam ține poziția verticală. Mergeam înclinată, oblic aproape, azvârlind picioarele în lături. Începusem să pierd cu repeziciune controlul asupra mușchilor mei. A tuturor mușchilor. Ai mâinilor, ai picioarelor, ai feței. Îmi scăpau lucrurile din mână de parcă eram din plastilină.

Iar în ceea ce privește chipul, îi spuneam Otiliei Crăciun că simt cum îmi cade falca. Ea mă întreba cum, dar eu nu știam ce să-i răspund. Decât că simțeam că mușchii feței nu mă mai ascultau. Aproape deloc. Parcă erau două entități diferite. Un creier care comanda mișcări și un „trup rebel ce nu vroia să execute”. Total debusolant.

Noaptea, groaznicele nopți, nesfârșitele nopți. Conracțiunile musculare (ale spatelui, ale gâtului) erau atât de exacerbate încât nu-mi permiteau nici să pun capul pe pernă. Așa că adormeam cu el suspendat deasupra pernei. În aer.

Ce *odihnă* extraordinară să-ți faci somnul în acest mod inedit. Ațipeam iepurește și mă trezeam mai obosită decât mă culcasem.

Și toate acestea se amplifică mereu, neîncetat pe fondul chinuitor al *neînțelegerii*. Să nu poți pricepe ce se întâmplă. Sau ce-o să urmeze. Să nu știi cu ce te confrunți. Poate exista spaimă mai mare? Când îți cunoști *dușmanul*, oricât de puternic ar fi, e altceva. Măcar știi despre ce e vorba. Și poți măcar schița o strategie de apărare. Ai o șansă să faci ceva. Indiferent ce. Șansa să acționezi. Orice e mai bun decât să fi blocată în ceva *ce e*, dar *nu e*. Și nu se știe ce e...

Pe toate fronturile atinsesem cotele maxime. Ale exasperării. Ale oboselii. Ale neputințelor. Nimic nu mai mergea cum trebuie. Nu mai înțelegeam nimic din ce se petrecea cu mine. Sau cu cei din jurul meu. Care continuau să nu mă creadă că mi-e rău. Pentru că nu mă jeluia. Preferam să-mi păstrez verticalitatea. Până când totul s-a blocat total. Definitiv. Nimic

nu se mai putea derula la fel. Era necesară o rupere.

Ca să ies din acest hățiș, o nepoată a mea m-a urcat în mașină și m-a dus de urgență la Spitalul Floreasca. Și m-a pus pe patul de consultații. De unde a spus hotărâtă că nu mă ia până nu mi se descoperă diagnosticul. Doctorii au rămas stupefiați. Camera de Gardă a chemat un neurolog să mă consulte. Pe domnul doctor Onaca. Un medic celebru pe plan european.

El mi-a făcut un adevărat consult neurologic. Pe parcursul unei ore întregi fiecare mușchi și încheietură mi-a fost palpată, zgâriată, înțepată.. Vedeam interesul și îngrijorarea pe fața lui. Mă trata ca pe un om. Un om ce-și pretinde dreptul la o existență verticală. Nu am mai simțit că sunt privită ca un obiect. Sau ca o „boală”. Ascultam pronosticuri pe seama *posibilelor* diagnostice.

Și deodată, se pomenește pentru prima oară numele unui vinovat. Aud cum este inculpat CUPRUL ca posibil culpabil al dezastrul produs.

Am fost internată pentru investigații. Chiar cu o secundă înainte ca situația mea de ființă socială să explodeze. Pe măsură ce soseau rezultatele analizelor, asistentele se mirau de ce m-am internat. Spuneau că am analize de aviator. Deci o sănătate perfectă. Chiar așa? Poate doar mă țin de șotii, nu?

În spital eram poreclită doamna „Reluare” pentru că „marșarierul” meu începuse să funcționeze perfect. Unui pas în față îi urmau trei în spate. Vreme de o săptămână, în pauzele dintre perfuzii, în salon este „*cântec, joc și voie bună*”. Până sosește rezultatul tomografiei craniene. Atunci nu se mai râde. Nici nu se mai zâmbește. În ochii celorlalți a apărut un mesaj nou. Pe care nu reușesc să-l descifrez. *Încă*.

La vizita de dimineață ceilalți doctorii mă întrebă de câți ani îmi cunosc „*boala*”. Care boală? Cea în existența căreia nimeni nu credea? Și asta nu mai departe de acum o săptămână. Iar astăzi mă chestionează de câți ani sunt pensionată. Când eu, doar cu câteva zile anterior, aproape îmi dădeam du-

hul la locul de muncă. Încrâncenată, gata să mor acolo. Pe bari-
cade. Acționând abulic, aproape numai în virtutea inerției.

În pofida tratamentului se înmulțesc vertiginos lucrurile
căroră nu pot să le dau de capăt. M-am trezit dintr-odată cu o
supra salivăție continuă. Și de nestăvilit. Care combinată și cu
lipsa controlului mușchilor faciali, oferea un rezultat de-a drep-
tul *înălțător!*

Oare de circ sau de coșmar? Cine mai știe! Eram doar o
arătare cu ochii holbați și cu balele curgându-i pe bărbie, pe
piept! Foarte „frumos” de privit. De trăit și mai „frumos”. Nu
cunoșteam figura din oglindă. Până când aveam să fiu nevoită a
conviețui cu această străină? Era ceva temporar sau definitiv?
N-aveam cum să știu. Nici măcar să presup. Nu mai aveam ba-
teriile necesare. Cum aș fi putut înțelege?

Mintea mea încă nu putea procesa prea bine datele pro-
blemei. Ale bolii mele. Nu mă lămură încă nimeni ce boală a-
veam. În ce consta ea exact. Căpătasem o singură CER-
TITUDINE: că ea exista. Indiferent cum s-ar fi numit aceasta,
și în ce ar fi constat.

Măcar aveam *probe* că simptomele pe care le simțeam
aveau o cauză. Nu erau rezultatul imaginației mele. Măcar din
punctul ăsta de vedere promisem în dar o mare ușurare. Din ce-
lelalte... ceața în care mă mișcam părea să se îngroașe din ce în
ce mai tare.

Parcă eram într-o sală de cinema și vizionam un film, în
timp ce deodată se face întuneric. Și nu înțelegeam ce se pe-
trecea. Eram participantă sau doar martoră la o acțiune care nu
avea nici un sens pentru mine? Cumva, ceea ce mi se întâmpla
în planul realității era resimțit ca pe „un atac la persoană”!

Ce avea natura, Divinitatea, cu mine? De ce „îmi răpea”
din ce în ce mai multe „putințe” în a mă descurca în planul ma-
terial? De ce pierdeam din posibilitățile de a fi o ființă socială
liberă? De ce simțeam că o să fiu din ce în ce mai dependentă
de alții?

Deși eram destul de confuză, nu-mi făceam prea multe probleme. Acum că știam că era vorba de o boală; scăpasem, cel puțin din punct de vedere social de probleme. Nu mai eram în pericol să-mi pierd serviciul așa încât mi se luase o piatră de moară de pe suflet. Serviciul a fost întotdeauna unul din cei mai importanți piloni ai vieții mele. Pentru că el îmi acorda libertatea, în limitele legilor sociale și morale, să pot fi tot ceea ce îmi doresc.

Odată îndepărtată grija pierderii lui, ce mai avea să se petreacă rămăsese în grija lui Dumnezeu. Eu pendulam între încredere și deznădejde. Mă aflu încă într-un oarecare echilibru emoțional. Pe de o parte pentru că mi se pare că „sunt ireale” lucrurile ce „mi se întâmplă”! Pe de altă parte mă simt binecuvântată că sunt înconjurată de prieteni. Ce cuvânt și ce noțiune magică: PRIETENI.

Dintotdeauna am pus pe cea mai înaltă treaptă această relație. Și Dumnezeu și-a exprimat grația trimițându-mi întotdeauna oameni deosebiți în jurul meu să mă sprijine. Atunci când mi-e greu. Foarte greu. Și ei au făcut într-adevăr miracole. Nu numai că mi-au fost de un real sprijin ca să nu mă scufund în deznădejde, ci și ca pe niște *deschizători* de noi înțelesuri asupra lumii.

Acolo unde eu nu mai vedeam nici o altă cale de-a rezolva o problemă, ei îmi arată că mai sunt cel puțin alte două-trei variante. Totul este să mă liniștesc. Să privesc *problema* fără încrâncenare. Și fără spaima că nu voi putea să o rezolv.

Încredere și iar încredere că totul în viață are o rezolvare. Indiferent de metoda aleasă. Pot să *dezleg* nodul unei probleme sau să-l *tai*! Alegerea îmi aparține! Așa cum este a tuturor. Cum de mine depinde și *modul* în care pun în aplicare o idee!

Prietenii m-au învățat să privesc viața și prin alte filtre decât știam eu. Pentru că nimic din lumea reală nu are doar o singură culoare. Că lumea are o multitudine de nuanțe, nu nu-

mai cea gri și neagră în care o vedeam eu. Numai și numai gri și negru.

Prietenii mi-au fost nu numai sprijin și sfătuitori de-a lungul întregii vieți, ci și *învățători*, în sensul cel mai înalt al cuvântului. Cu afecțiune și blândețe m-au învățat să mă privesc și pe mine. Să analizez ce-mi place și ce nu. Apoi să descifrez și *de ce* am făcut anumite alegeri. Și nu altele. Pentru că așa mă voi cunoaște mai bine. Și lumea în care respir nu mi se va mai părea sufocantă. Prietenii mi-au fost nu o dată *îngeri salvatori*!

La rândul meu și eu am încercat să le fiu alături atunci când traversau momente grele. Pentru că am învățat că OAMENII PRIN OAMENI SE RIDICĂ! Că atunci când ești într-o groapă, un minim ajutor de la altcineva va face ca toate eforturile tale să fie încununuate de succes.

Nimeni nu trebuia să-mi rezolve mie problemele, dar nici să cred că pot să rezolv eu singură totul, nu era bine. Și nu este realistă această credință. Dincolo de un orgoliu exacerbat arată doar *slăbiciunea* celui care nu cere ajutor. În nici un caz puterea. Să-ți cunoști și să-ți accepți limitele.

Eu cel puțin această lecție a vieții am învățat-o! Nu știu în rest cât de conștiincioasă am fost în asimilarea învățăturii lumii și existenței. Dar *Prietenia* ocupă cel mai sacru loc în inima mea. *A dăru* și *a primi* în numele acestui sentiment înseamnă a trăi în *Iubire*! Înseamnă a fi iubire! Înseamnă a vibra în aceeași respirație cu Divinitatea!

Iar dacă eu în aceste momente de cumpănă încă îmi țin neam fruntea sus, asta se datora fără îndoială faptului că eram înconjurată de prieteni. Mă simțeam iubită și deci nimic rău nu mi se putea întâmpla. Chiar dacă nu prea înțelegeam ce mi se petrecea, aveam încredere că totul se va lămurii. Nu știam cum, dar știam că se va rezolva. Mai devreme sau mai târziu! Doar aveam în jurul meu numai prieteni.

În primul rând o fetiță, Mirela (de seamă cu sora mea) din Giurgiu care a locuit aproape un an și jumătate cu mine. Și

în care am investit nu numai iubire și încredere, dar și timp și energie. Pentru ca ea să-și poată elucida anumite stări confuze. Sau să-și explice turnura dramatică pe care o luase viața ei în anumite momente și cauzele tuturor evenimentelor care i-au marcat în mod decisiv existența până atunci!

Mai era și soțul ei, pe care îl priveam ca pe un frate, așa cum Mirela mă considera a doua ei mamă. Mama ei spirituală. Mi-era foarte dragă și eram încântată că are deschiderea de-a primi ceea ce eu voiam să împărtășesc cu ea. Era în primul rând meritul ei. Bucuria, a mea. Mare. Imensă... Prin atingere cu această mulțumire afecțiunea mea s-a extins și asupra lui. L-am integrat cumva aceluiași sentimente pe care le aveam față de ea. Ca și când ar fi fost o singură persoană.

Împreună cu ei se afla și o nepoată de-a mea, care terminase psihologia, aceeași care mă dusese la spitalul de urgență Floreasca. Până atunci mă înțelegeam foarte bine cu ea. Ea mă mai ajutase și înainte în diverse momente, în special când aveam nevoie de o limpezire a conflictelor interioare. Mi-era dragă și chiar dacă am cunoscut-o de mică, am respectat-o ca pe o autoritate în domeniul spiritualității. Și am ținut cont de părerile ei, în orice caz mai mult decât de ale altora.

Așadar eram foarte bogată. Nu doar mi se părea, ci chiar simțeam că sunt cea mai bogată de pe planetă. Aveam lângă mine niște oameni a căror inimă bătea în același ritm cu a mea! Eram bogată! Nici o primejdie nu mă putea atinge dacă erau ei în apropiere.

Așa că odată ieșită din spital, când m-au invitat acasă la ei m-am dus (de fapt m-au adus) cu cea mai mare bucurie. Dar când am ajuns acolo, în loc să mă îmbrățișeze cu drag, m-au pus la zid.

Nu știi de ce au hotărât ei că trebuie să fiu „judecată”. Că trebuie să mi se disece fiecare manifestare a trăirii! Și să se pună o pecete pe fiecare faptă și vorbă ce-a curs dinspre mine, albă sau neagră. Ca la „Judecata de Apoi”! De fapt mai rău.

Căci Dumnezeu ne judecă (dacă ne judecă) cu dragoste!

Că mi-au fost răstălmăcite multe din acțiuni, chiar trimise la 180 grade n-a fost nimic. Dar au mers până la a-mi sataniza multe din gândurile și sentimentele mele. În spatele tuturor sacrificiilor materiale pe care le făcusem în perioada în care Mirela a locuit la mine incriminau ideea nu știu căror interese meschine.

Îmi neglijasem de-atâtea ori sănătatea, îmi anulam chiar și instinctul de conservare pentru a-i putea dedica ei și ultima fărâmă de energie. Îmi spulberasem echilibrul financiar ca să pot susține material existența noastră. Pentru că ea nu a avut serviciu 95% din perioada în care a locuit cu mine. Și totuși, ei tot pe mine mă stigmatizau. Am fost total șocată. Nu mai puteam nici gândi, nici simți nimic. Doar golul.

M-aș fi așteptat la orice atac din partea oricui altcuiva din acest univers, numai din partea oamenilor pe care-i iubeam și-i consideram aliații mei - nu! Șocul a fost imens! Pentru prima dată în viață eram agresată chiar de oamenii pe care îi socoteam „plasa mea de siguranță” la greu, când viața, soarta, Divinitatea mă puneau la încercare! Și dacă singurul punct de sprijin statornic, care nu mă trădase niciodată până acum se spulbera, ce speranță mai exista pentru mine?

Prieteni transformați în dușmani? Creierul meu refuza să proceseze aceste informații! Pur și simplu nu era setat pentru acest program! Așa că instantaneu se blocase. Nu putea pune semnul egal între cei pe care-i consideram până deunăzi îngerii mei protectori și fețele schimonosite de furie din jurul meu. Semănau mai curând cu niște spirite răzbunătoare trimise să mă crucifice. Pentru ce *vină*? Nu mi-era clar.

Așa că din ce în ce mai multe lucruri începeau să nu mai aibă nici un înțeles pentru mine. În zadar îmi fărâmam creierii să înțeleg.

Trebuia să desprind de-aici decodarea unor tâlcuri ascunse? Trebuia doar să accept ca adevărat și meritat tot ceea ce

se făptuia în acele clipe? Cine știe ce se vroia de la mine?! La modul declarativ ei doreau doar să *mă zguduie* pentru a mă face să lupt pentru viața mea! Cum însă, prin ce metode?

Să-mi murdărești cele mai frumoase acțiuni pe care le-am săvârșit dintr-o iubire dezinteresată?! Să mă transformi într-un fel de „inamic public numărul unu”? Și să acuzi toate *neputințele* mele în planul fizic drept lașități și abandonuri? Să le incriminezi drept demonice? Pentru că au fost (susțineau ei – „judecătorii” mei) premeditate! Asta chiar era o josnicie. Le-aș fi spus multe și i-aș fi întrebat multe, dacă problemele de ordin fizic mi-ar fi permis. De exemplu:

„De unde ați tras voi, cei pe care-i creditam cu încrederea și iubirea mea totală, concluzia asta? De ce ați crezut că aș fi *mimat* toate durerile care mă făceau *vinovată* (în ochii voștri) de-atâtea neputințe? Atât de puțin am reușit să mă apropii de sufletele voastre? Cum de ați putut să-mi puneți în cărcă astfel de murdării? Chiar așa dăunătoare au fost toate acțiunile mele? Oare? Sau poate totul nu este decât un mod drastic și eficient de a scăpa de o prietenă care putea deveni o povară. Și de a cărei *posibilă* responsabilitate de a o îngriji vroiați să scăpați. Definitiv. Și total! Dacă ăsta a fost scopul adevărat al montării acestei judecăți a fost un succes deplin! Dacă...”

Din păcate eu de-abia frazam, eram aproape mută.

Ei erau persoanele cele mai apropiate și mai prezente din viața mea. Și dacă ei mă considerau o ticăloasă capabilă de tot ce e mai rău, ce așteptări mai puteam avea de la ceilalți?... Și-atunci am cedat! Psihic. Pentru că mental cedasem deja. Și căderea a fost totală! Ireversibilă. Și nu doar temporară.

Capitolul 6. În gura lupului

Dacă până în acel moment aveam probleme cu menținerea echilibrului și a poziției verticale, dar mai puteam încă să merg singură în spații închise, sprijinită de pereți, din acel moment nu a mai fost posibil. Toate simptomele bolii mele s-au agravat brusc. Chiar de la o zi la alta.

Odată ce-am clacat psihic - totul s-a prăbușit! Aproape instantaneu. Dacă până atunci mai aveam o oarecare grijă de mine, acum nu mă mai interesa nimic. Urma să mor sau să trăiesc?! Mi-era totuna! Nu mă gândeam nici la viață, nici la moarte. Cred că nici nu mai gândeam. Refuzam. Tot mi se repetase obsesiv că celulele creierului meu erau distruse zilnic cu repeziciune fără să se mai refacă. De ce n-aș fi crezut că nu mai am nici o șansă? Doar o mulțime de amici care îmi călcau casa foarte des înainte, s-au retras, oripilați de „chipul meu cel nou”! Cum să accepte ca fiind amica lor mereu veselă, arătarea cu ochii holbați și bale care curg? Arătare ce abia putea articula câteva silabe?!

Mintea lor rațională refuza suprapunerea imaginii ce-o ofeream acum, peste ce știau ei. Iar tinerețea oricum fuge ca apucată când măcar aude de boală. Și ei erau cu toții tineri. Citeam în ochii lor MOARTEA! Mă vedeam deja îngropată de toți cei ce mă priveau. Cunoscuți sau necunoscuți. Bătrâni sau tineri. În ochii tuturor vedeam doar o milă oripilată, jignitoare, care săpa prăpastia și mai adânc în mine.

Și pentru că toți cei ce erau în preajma mea și în plan fizic m-au părăsit, iar eu categoric nu mă puteam descurca singură, a trebuit să apelez la familie. Cea mai neindicată alegere având în vedere trecutul nostru violent! Din păcate și singura!

Cei câțiva *prieteni adevărați* care nu se deziseseră de mine, aveau serviciu și familie. Deci nu-și puteau asuma responsabilitatea îngrijirii mele! Erau cu sufletul alături de mine,

mă învăluiau în iubirea lor caldă, compasivă, dar nu-mi puteau fi alături și fizic. Așa că, în lipsa altei alternative, a trebuit să accept să cer familiei ajutor!

Evident, știam că aceasta însemna „a intra în gura lupului”! Și asta nu era doar o figură de stil. Era un adevăr valabil și la propriu și la figurat. Deși am depus eforturi să am niște relații pacifiste cu ai mei - cel puțin la suprafață - nu prea mai aveam nimic în comun cu ei. În ultimii ani lumile noastre interioare deveniseră diametral opuse, asta dacă fuseseră cândva măcar asemănătoare.

Familia mea, formată acum doar din mamă și soră (tatăl decedase între timp) vede doar lumea materială. Doar pe aceea o acceptă și și-o doresc. Restul li se pare o prostie. Eu descoperisem de câțiva ani „lumea spiritualității” și spre ea canalizam cam toată energia mea. Fără să resping materia – refuzam categoric să privesc viața doar prin prisma ei.

Nu cred că ni s-a dăruit șansa unei existențe pe pământ doar pentru acumulări materiale. Eu am devenit conștientă că sunt ceva mai mult decât corpul fizic și nevoile lui primare. Așa că interesele noastre nu coincideau deloc. Dacă vorbim limbi total diferite nu avem cum să ne înțelegem. Chiar dacă eu am vrut să înțeleg lumea lor, nu puteam să înghesui lumea mea infinită în cea a lor cu nici un chip. Iar ele mă considerau pe mine deranjată la “mansardă” și atât.

Obligate de conjunctură să-și asume responsabilitatea îngrijirii mele, au făcut-o cu scrâșnete de dinți. Nu pentru că neapărat mă iubeau, ci pentru că știau că de la declanșarea simptomelor până la deces nu mai durează mult. Întrucât aveam aceleași indicii ca surioara mai mică, automat și soarta mea era la fel. Cel puțin așa cred că sperau ele. Deci „obligatia” lor față de mine în calitate de rude de gradul întâi se putea sfârși destul de repede, chiar brusc.

La început a fost mai ușor, eu încă mai mișcam, iar în spațiul familiar din garsoniera mea totul decurgea relativ bine!

Odată cu mutarea la mama (din motive pecuniare), lucrurile s-au schimbat radical. Nu pentru că nu cunoșteam locul, dar spațiul în care trebuia să mă descurc era mult mai accidentat și mai mare.

Mama locuiește la casă. Pragurile înalte și veceul din curte erau adevărate capcane pentru ce eram eu în stare să fac singură. Pentru că nimeni nu are cum să te supravegheze și să te ajute clipă de clipă, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Evident că pentru urgențele fizice era nevoie să mă pot și eu cât de cât descurca. Indiferent cât de greu ar fi fost. Pentru că altfel ar fi însemnat să fiu dependentă de alții în proporție de 100%, ceea ce ar fi dus inevitabil la distrugerea mea fulgerătoare. Și, probabil, un instinct de conservare neconștientizat, mă făcea să *acționez*, nu să abandonez total lupta.

Pentru că psihic eram „la pământ”. Făcută knock-out. Simțeam că lumea mea interioară se mumifică și se estompează tot mai mult. Parcă nu mai aveam nici un fel de teritoriu în care să fac sau să cultiv ceva. Precum o casă fără nici un fel de curte, mare sau oricât de mică. Tot spațiul în care aș fi avut voie să mă mișc nu putea fi decât casa. Însă și casa devenea un teritoriu din ce în ce mai nesigur. Pentru că pereții ei se tot apropiiau, iar și iar, fără oprire, casa se micșora din ce în ce. Până la a deveni o celulă. Din ce în ce mai strâmtă. Și eu, o prizonieră întemnițată în celulă. Și în interior și în exterior. Din ce în ce mai captivă. Mai înlănțuită.

Puteam să mai fac o mișcare? Și dacă da, la ce bun? Ca să mai văd *moartea* oglindită, iar și iar, în aceeași sau în alți ochi? Ar fi fost ca o condamnare pronunțată iar și iar. O zi care apoi se tot repeta la infinit. Și dacă oricum, finalul era același, de ce să-mi prelungesc chinul? Doar ca să mai pot bifa o zi și încă o zi, din *norma* celor ce-mi erau destinate? Cui folosea?

Mie oricum nu. Poate doar spectatorilor. Cei din jurul meu, sau al oamenilor necunoscuți pe lângă care eram târâtă, când mai trebuia să mă prezint în fața doctorilor. Și asta în e-

ventualitatea că *spectatorii* erau amatori de senzații tari. Pentru că figura pe care o arătam lumii era de film de groază. Bun de privit după miezul nopții. Și în nici un caz de recomandat minorilor. Pentru că poate provoca repetate coșmaruri. Dar...

Însăși ritualul unei zile îmi întindea nervii la maximum. Mă obosea până și gândul că va trebui să trec iarăși prin toate etapele lui. Oricum eram veșnic obosită. Obosită încă din prima clipă când deschideam ochii dimineața. Apoi oboseala se tot accentuează cu fiecare gest pe care îl făceam. *Trebuia* să îl fac în cadrul rânduiei zilnice a unui bolnav. Care nu seamănă cu a unui om sănătos. Nicidecum.

Când fiecare mușchi mă durea nu era plăcut nici măcar gestul sculării din pat. Care nu se putea face decât cu ajutor. Pentru că mușchii erau parcă de plastelină când trebuiau să mă ajute să mă mișc. În același timp însă, erau încordați atât de puternic și dureros încât deveneau de piatră. Și nu pentru că ar fi fost o comandă dată de mine. De fapt, fără absolut nici un control din partea mea. Complet în afara lui.

Așadar, sculatul din pat, toaleta de dimineață și îmbrăcatul erau deja, numai ele însele, adevărate torturi. După care deveneam atât de epuizată încât aveam nevoie de cel puțin o jumătate de oră să mă odihnesc. Pentru că mi se tăia răsuflarea de extenuare.

Apoi, să mănânc ceva, indiferent ce, neapărat, pentru a-mi putea lua pastilele. Corvoada zilnică obligatorie a cuiva bolnav. Mai mult decât necesară. Esențială. Să mănânc pentru a lua pastilele. Pentru cineva sănătos e o glumă să declari că este o tortură să mănânci și să înghiți niște buline.

Dar, cu un efort de imaginație, închipuiți-vă că aveți o gură ai căror mușchi lucrează după cum vor ei. Se încleștează și se descleștează după un program aleatoriu - asupra căruia voi nu aveți absolut nici un control. Asta înseamnă că puteți să umpleți gura cu mâncare și deodată mandibulele să vi se strângă ca o menghină. Și să-și dea drumul doar peste trei minute sau

poate treizeci de minute. Și cu o încleștare totală ai mușchilor gâtului. Blocajul ar fi chinuitor și nu v-ar permite să înghițiți bucătura de mâncare din gură. Ca un bonus, supra-salivația abundentă, să-și aducă și ea aportul în coșmarul derulării acestei *acțiuni* a mâncatului. Doar banala operație de a vă hrăni. Atât de simplă pentru ceilalți oameni. Dar în aceste condiții? Mai e la fel?

Gură închisă plus salivă în exces egal fluidizare mare a hranei. Apoi alunecare necontrolată pe gât și - rezultat final - înecare! Tuse haotică, dureroasă, ochi ieșiți din orbite de sufocare, chin și epuizare maximă iar și iar. Astfel că fiecare „masă” putea ține de la o oră, la trei ore, oricând. Puteți să vă imaginați ce maraton înseamnă numai acest act, absolut minor? Iar și repetat zilnic - un adevărat coșmar.

Exasperată, nu o dată îmi întrerupeam masa după numai câteva lungi, nesfârșit de lungi, înghițituri. Sătulă de atâta chin doar pentru puțină mâncare în stomac. Sau pur și simplu abandonată de cei care îmi dădeau să mănânc, care își pierdeau răbdarea să-mi numere lingurile cu mâncare. De ce nu mâncam singură? Pentru că tremurăturile mâinii erau atât de intense încât lingura era întotdeauna goală când ajungeam cu ea la gură. Nu aveam Parkinson, dar beneficiam de toate simptomele.

Așa că masa era una din multele activități la care aveam nevoie stringentă de ajutorul altei persoane. Tot acest tăvălug devenea covârșitor. Neîndoielnic, era foarte greu să ai răbdare două, trei ore cu un bolnav cu „viteza” asta de a mânca. Chiar și cu o persoană pe care o iubești. Darămite cu o persoană pe care o privești ca pe o POVARĂ! O imensă și nedreaptă NĂ-PASTĂ! Evident că te-nfurii, că îți vine din neant o astfel corvoadă. Și lucrurile sunt și mai rele când persoana care „îți pică pe cap” nu-i deloc genul blând. Iar eu chiar nu eram.

În nici un caz nu mă aflu în postura în care a fost sora mea, care aproape că devenise un obiect. Într-atât își pierduse capacitatea de a gândi, încât o puteai lăsa să zacă în propriile

excremente, că ea nu mai reacționa. Ceea ce nu era cazul cu mine. Chiar dacă alimentată cu ideea că-mi mor zilnic milioane de neuroni ce nu se mai refac, cei care încă mai trăiau și se mișcau, nu-mi dădeau voie să abandonez. Să abandonez atât de total lupta încât să pierd și ultima rămășiță de demnitate. Deja neputințele, tot mai multe, pe care le acumulam, mă determinau să am nevoie de ajutor până și în lucrurile intime. Ceea ce îmi scădea periculos respectul de sine. Chiar și cel rudimentar pe care încă îl mai posedam.

Înțelegeam și frustrările lor, dar nici să fiu tratată ca un gunoi și să mai și mulțumesc, nu prea reușeam eu deloc să accept. Chiar dacă cumva eram nevoită, din cauza neputințelor mele să îndur. Scrâșnind din dinți, dar să îndur.

Lipsită de altă perspectivă, mă puteam încrâncena că am să mă descurc singură, până când îmi veneau în ajutor! Sau nu. Dar ele uitau de mine ore în șir. Uitau că sunt om și am niște necesități fiziologice ce nu suportă amânare la infinit. Ca toți oamenii și, la fel ca ele. Absolut totul se transforma într-un chin. Mâncatul, îmbrăcatul, înghițitul medicamentelor abia după ce se topeau în gură, toate astea se transformaseră în tot atâtea pietre de încercare pentru mine. Tot încercam să găsesc măcar un motiv pentru care să nu încetez să respir. Și nu găseam. De ce să merg mai departe? N-aveam un răspuns, dar totuși continuam. De ce? Cum? Cred că mai mult în virtutea inerției. Și dacă ar fi fost vorba doar de partea fizică, ar fi fost încă bine. Dar...

Cel mai distructiv pentru mine era atacul concentric al familiei mele asupra Instituției Prieteniei. Felul meu de abordare a realității, care pune pe un soclu foarte înalt relațiile de prietenie, oricum, era dintotdeauna un subiect fierbinte. I-a revoltat și i-a călcat pe bătăături mereu investiția mea de iubire și încredere totală în prieteni. Ei se raportau și judecau viața doar prin prisma banilor. Deci angajau relații de amicitie doar prin prisma intereselor pecuniare.

Așa că nu puteau fi de acord cu mine, care căutam altceva în relațiile cu oamenii. Nu mă înțelegeau pentru că nu aveau cum. Filtrele prin care priveam fiecare din noi viața, făceau parte din sfere diferite: *Banii și Afectele*.

Nu că cele două sfere ar fi diametral opuse și nu s-ar putea împleni într-un mod armonios. Depinde însă cui îi dai puterea cea mai mare și, în ce fel subordonezi tot ceea ce vine spre tine.

Eu, al cărei suflet fusese pus în balanță mereu cu *banii* - și aceștia întotdeauna au câștigat în fața lor - aveam o reacție de recul, foarte puternică, numai când auzeam de apropierea celor două noțiuni!

Astfel, auzeam stupefiată că „dacă ai bani, ai prieteni!” Și nu puteam sub nici o formă accepta că această afirmație ar putea avea vreun substrat adevărat. La fel de uluită mă uitam la mama și sora mea: ce satisfacție bolnavă aveau să-mi reproșeze abandonul câtorva dintre mai tinerii mei prieteni. Ce suflet poți să ai, ca să-l întrebi batjocoritor încontinuu pe un om, deja șocat de gravitatea bolii sale: „unde-ți sunt *acum* prietenii de care-ți era plină casa? Acum nu mai au nevoie de tine și ți-au întors spatele.”? Și să mai simți și o mulțumire evidentă să vezi că îl rănești, că îl doare întrebarea ta.

Totul pentru a scoate în evidență că eram la mâna lor, chiar dacă refuzam, cum o făceam până atunci, să-mi trăiesc viața îngrădită de normele lor de a exista! Ce mană cerească pentru ele starea de neputință fizică și verbală în care mă aflam! În sfârșit venise și vremea lor, de a-și expune învingătoare, toate *mărețele* lor principii de viață și a mi le îndesa pe gât!

Ce fantastic trebuie să fie să te lupți de unul singur și să-ți spui „am câștigat”! Câte frustrări trebuie să tot fi adunat întreaga viață, că nu mi-au putut ține sub supraveghere felul de a-mi parcurge clipele. Și mai ales, că nu mi-au putut domina buzunarele. În cele din urmă le venise și lor apa la moară. Cu

un bolnav care nu putea vorbi și aproape nici mișca, aveau *control desăvârșit!*

Sau cel puțin așa credeau! Uitau că omul e născut ființă liberă! Și cu cât încerci să-l încătușezi, cu atât mai mult va lupta pentru libertatea sa. Pentru că nu avem claritatea privirii de dincolo de clipa prezentă. Nu *vedem* cât ne este de *necesar* un lucru, decât atunci când îl pierdem. De-abia atunci îi conștientizăm valoarea. Și ce dovadă de *supra inteligență* e asta: să-i repeți continuu unui om ce *i-ai furat!*

De fapt, familia mea putea fi *acuzată* de multe lucruri, dar nu c-ar suferi de „*microbul gândirii*”. Altfel ar fi conștientizat că sunt multe lucruri pe care le poți controla foarte puțin, sau deloc. Că însăși ideea de a domina o altă ființă e o mare prostie. Ba chiar contraproductivă, dacă îți dorești să obții ceva, indiferent ce, de la cineva. Când forțezi și tot forțezi nota, nu faci decât să obții efectul contrar. Cum cele două extreme se ating - dacă depășești limita de suportabilitate orice om, indiferent cât de slab este, poate să-ți ofere surprize neplăcute. Dar...

Acum, din păcate, aveam o singură certitudine. Că starea *sănătății* mele se înrăutățea și mai mult, din ce în ce mai mult. În special de când mă mutasem la mama acasă. Faptul că uita măcar să aibă grijă să mă ducă la toaletă ore în șir, mi-a consumat cantități uriașe de energie. Pentru că încercam să mă descurc singură. În situația în care până și ca să ies de sub plapumă făceam mari eforturi.

Fiecare mișcare mă costa. Chin, dureri, lacrimi, frustrări, disperări. De ce, la ce bun tot acest coșmar? Cui foloseam eu? De ce mai făceam umbră pământului, când eram o povară pentru toți. Oameni care mă iubeau -doi-trei-, oameni care mă urau -majoritatea- și cei cărora le eram indiferentă. Nu găseam nici un fir de nisip de care să mă agăț, care să-mi dea măcar iluzia că existența mea nu e complet inutilă. Și lucrul acesta mă înnebunea. Mă arunca mai adânc în prăpastia disperării.

Mă consideram până atunci un om foarte bogat, pentru că vedeam în viață mai mult decât „*realitatea concretă*”. Faptul că aveam un orizont mult mai larg de percepție a lumii a reprezentat un dar divin pentru mine. Aveam o mulțime de lucruri de care să mă bucur, de care alții nici măcar nu erau conștienți. Sau cel puțin așa credeam. Asta până la declanșarea bolii în forță. Când totul s-a degradat fulgerător. Când am fost înghesuită numai în *cofragul* corpului fizic, al cărui control îl pierdeam rapid, s-a prăbușit ceva în mine. Și continua să se prăbușească.

Îmi pierdusem de fapt partea cea mai importantă din acel *mine* care îmi dădea motivația de a respira, de a trăi. De a primi cu bucurie tot ceea ce-mi oferea aventura vieții. Nu pot concepe că putem fi reduși atât de ușor numai la ambalajul de carne ce ne îmbracă spiritul. Că o durere fizică sfredelitoare îți poate spulbera într-o clipă universurile, în care experimentai altădată curcubeul magic al vieții. Că umilințele fizice la care te supune o boală ce-ți ia libertatea de mișcare îți poate săpa la rădăcinile copacului vieții. Și-ți poate otrăvi filonul de Apă Vie de la care se adapă întreaga Creație!

Habar n-am avut ce importanță covârșitoare are corpul fizic în vibrația aceluia *tot* magnific pe care-l numim „*EU*”! Până să mă lovească *boala* ca un tăvălug mi-am tratat corpul cu destulă indiferență. Deci „*l-am folosit*” pe modul automat, ca toată lumea de altfel, fără să-i acord nici un fel de atenție deosebită. Mai mult, fără să-i conștientizez, decât sporadic și fulgerător, existența.

Ca și când entitatea pe care o numeam „*EU*” ar fi fost un norișor care plutea în univers și n-ar fi avut consistență materială. Trebuia să-i uit prea tare trupului vreuna din necesitățile lui stringente, ca să-l fac să intre în „*grevă de avertisment*”! Numai așa puteam și eu să-mi aduc aminte că am un corp ce are propriile lui necesități și dorințe.

Faptul că acum Divinitatea îmi proiecta întreaga perso-

nalitate în primul rând asupra structurii fizice, era o *lecție de viață*! Poate prea brutală, dat fiind că a venit la pachet cu situația familiară dezastruoasă - dar era fără îndoială NECESARĂ. Dură, pentru că prea mă învățasem să-mi ignor aproape total acest *templu* pe care mi l-a dăruit Dumnezeu să-mi găzduiască spiritul! De ce am procedat așa cam toată viața? Tot din copilăria mea „*minunată*” mi se trăgea!

Primeam așa niște bătăi cumplite, că eram nevoită să-mi transcend durerile, pentru a face față realității oribile în care eram nevoită să supraviețuiesc! Mi-am *obligat* corpul să nu mai reacționeze atât de dureros la torturile fizice la care eram atât de des supusă, ca să pot să-mi păstrez mințile întregi. Dacă n-aș fi făcut asta probabil că aș fi clacat fizic, definitiv. Aș fi murit pur și simplu!

Că m-am autoeducat în copilărie să mă detașez de semnalele corpului fizic, din motive independente de voința mea - e de înțeles. Dar de ce am continuat și după ce am plecat din casa părintească, să-mi neglijez grav corpul nu mai e de înțeles. De ce am funcționat fracționat? De ce nu am putut să mă privesc și să mă comport asemenea unui *întreg* rămâne de văzut! Ce dacă bietul meu trup tot dădea de câțiva ani buni semne că ceva chiar nu funcționa cum trebuie, pentru mine era absolut inutil. Eu trebuia să fiu tare! Să nu bag în seamă toate „*flea-curile*”, pentru că spiritul e superior materiei așa că...

Am ajuns în această stare de colaps din cauza prostiei imense de a crede că *spiritul* poate ființa rupt total de corp. Trist este că nici nu mi-a trecut prin minte *necesitatea* armoniei dintre cele două componente principale ale oricărui om! Sau cel puțin la modul ACCEPTĂRII conceptului și apoi al APLICĂRII lui. Pentru că dacă i-aș fi dat și materiei ce mă alcătuia, aceeași *valoare* pe care o dădeam spiritului i-aș fi ascultat *semnalizările de avarie*. Și poate că n-aș fi ajuns să-mi gripez total motorul trupului palpabil.

Iar tot ceea ce primeam ca „*atac grav*” în structura cor-

pului fizic era *plata* pentru atitudinea mea. Mai precis Trâmbițele Trezirii la Realitatea Divină - cea a armoniei dintre toate elementele Creației. Unul dintre „atacurile” cele mai grave la adresa mea - a fost realizat prin intermediul HRANEI.

Odată ieșită din spital mi s-a recomandat un anumit regim alimentar. Mi-au fost interzise cu desăvârșire: nucile, alunele, varza, ciupercile, fasolea. Asta din cauza conținutului ridicat de cupru. Nu erau prea multe interdicții date de medici, așa că nu se punea problema să le pot eu sau altcineva, încurca. Dar mama îmi puneă în farfurie - dimineața, la prânz și seara, varză, numai varză, deși știa că nu am voie. Premeditat sau accidental? Nu știam, nu aveam cum să știu. Doar puteam presupune.

Că nu e o greșeală când ți se dă zilnic același meniu. Și mai mult decât atât - când îți pun în farfurie mâncare stricată. Care fierbe. Iar ele (mama și sora) se așteaptă s-o mănânci. Și tu, de foame o înghiți. Ca apoi să hrănești rădăcinile copacilor din curte cu conținutul stomacului tău. Și asta în mod repetat. Mereu și mereu.

Premeditat sau accidental? Dumnezeu știe și tot Dumnezeu va judeca. Își făceau oare calcule că mă vor „ajuta” astfel să scap de chinuri? Sau se gândeau că astfel se vor descotorosi și ele mai repede de obligația îngrijirii mele? Adevărul îl știu doar ele și Dumnezeu. Eu știu doar ce probleme uriașe îmi producea hrana alterată pe care mi-o ofereau. Aproape că-mi era teamă să mai și mănânc. Mă revoltam? Da, câteodată, dar din ce în ce mai puțin, pentru că mă apreciam din ce în ce mai puțin cu fiecare zi.

Îmi păsa de mine tot mai puțin odată cu trecerea timpului. Mi se adâncea starea de *înstrăinare*. Nu mai vedeam de ce trebuie să încerc măcar să înțeleg, ce se întâmplă în acest univers - când oricum mă simțeam expulzată din toate universurile?! Așa că dacă voiau să mă umilească și să mă distrugă și fizic - asta era! N-o să plângă cosmosul după o *legumă* care nu

folosește nimănui!

Fizic mă situam la pământ. Un schelet ambulat. Musculatura mi se atrofiase în așa hal că făceam eforturi uriașe și ca să ies de sub plapumă. Toată ziua nu stăteam decât în pat și mă uitam la televizor, ca singur mijloc care mă mai ținea conectată la tot ce era cunoscut. Și care îmi mai atenua, la nivelul impresiei, cât de cât durerile!

Mă mulțumeam doar să legumesc, nu să trăiesc. Mă afundam și iar mă afundam în întuneric. Nimic nu mai vibra speranță în mine! Nisipurile mișcătoare îmi absorbeau spiritul, sentimentele, emoțiile.

Aproape pe nesimțite mă scufundam în nemișcare, în moarte! Îmi păsa? Nu! Totul începuse să curgă peste mine indiferent. Nu mai simțeam, nu mai gândeam, mă pietrificam aproape pe toate nivelele ființei. Nu cred că mai percepeam nici realitatea concretă. Cea interioară era oricum de mult *moartă și îngropată*. Cine eram? Mai existam oare? Oriunde căutam tot gol găseam. Nimeni! Până într-o zi când...

Capitolul 7. Scânteia

Din prăpastia în care rătăceam - au ajuns până la mine cuvintele: „A venit să te vadă iubitul tău din Călărași!” Mie îmi sunt adresate cuvintele? Chiar și-a mai amintit cineva de mine? Sau este o simplă iluzie? O halucinație. Cine este cel ce a venit să mă vadă în închisoarea în care mă aflam?

Și deodată, din cețurile dese ale memoriei mele mi-a răsarit un chip drag. Un chip în care oglindeam altădată tot universul! S-a aplecat cu o duioșie neasemuită asupra mea și, brusc, am simțit arsura unor lacrimi. Pe mâini, pe obraji, pe frunte...

Deci nu era o închipuire. O năluca apărută din cioburile amintirilor mele. Ci este chiar el. Omul iubit. Care îmi mângâia mâinile și mă ruga să-l iert! Plângea și mă ruga să-l iert dacă mi-a greșit vreodată cu ceva! În ochii lui este atâta tandrețe și nesfârșită compasiune că simt că-mi învăluie ca un balsam sufletul meu rănit! Mă oglesc în ochii lui și văd infinitul! Infinitul?

Închisoarea în care am respirat până atunci - se spulberă! Mă oglesc în privirea lui... Dar stai! Cine este monstrul a cărui imagine se întoarce la mine din oglinda irișilor? Eu sunt?! Așa mă vede lumea întregă? Așa mă vede și cel pe care-l idolatrizez? Ca orice femeie, în fața iubitului vroiam să apar frumoasă și împodobită!

Ce vedeam însă reflectat de ochii lui? Un monstru! Eu eram?! Nu se putea, nu era posibil! Dar... realitatea îmi certifica acest lucru.

Și-atunci m-a cuprins o *imensă rușine!* Ce-mi făcusem?! Cum de am ajuns în acest hal? Să mă sperii și pe mine și pe toți cei din jurul meu?! Nu pot da vina pe nimeni. Eu găzduisem în mine atâtea frustrări și furie. Dincolo de cauzele neurologice ale bolii, eu însămi creasem monstrul pe care-l ve-

deam în ochii lui! Nimeni nu era vinovat că eu ieșisem din legile iubirii!

Lacrimile iubitului îmi spălaseră solzii orbirii de pe ochii sufletului, ca și lui Saul pe drumul Damascului! Și nu numai solzii ci și gheața ce-mi cuprinsese sufletul. Vălul mi se luase de pe ochi.

Acum, parcă pentru prima dată de când fusesem prinsă în vârtejul durerilor și neputințelor mele - VEDEAM! Totul căpăta un sens!

Fără să fi fost niciodată o mare bisericoasă, știam și eu că „Dumnezeu a făcut omul după Chipul și asemănarea Sa”! Ce chip arătam eu lumii acum? Cum îmi *permiteam* să îmi bat joc în așa hal de creația Lui? Pentru că asta făceam.

Toată lumea exterioară nu are nici o putere asupra ta dacă nu i-o dai tu însuți! Dacă tu lași din prostie sau lene pe oricine să tăvălească în noroi sămânța de Divinitate din tine, nu e decât vina ta! Și tot responsabilitatea ta în fața universului! Deci, acum că ai conștientizat Saule, ce ai de gând să faci?! Ființă muritoare - nemuritoare, cum te vei manifesta?

În ce fel aveam de gând să mișc Realitatea? În nici un caz spunându-mi că sunt legumă și nu pot *face* nimic! Câtă vreme îmi *eliberez* lumea interioară din închisoare, pot! Fiind sămânță din Lumina Divină îmi stau multe în putință! Doar să vreau! Să-mi doresc din toate fibrele sufletului meu, să dezghioc lumina din mine! Doar atât, să vreau încrâncenat să manifest acea lumină!

Cum puteam eu, leguma, să opresc lumea exterioară să atenteze la viața mea? Asta deja implică și voințele altora. În primul rând să nu mai accept să fiu otrăvită cu mâncare stricată.

Hotărâtă, am început să refuz să mai înghit orice fel de hrană din mâna mamei. Mai bine să mănânc pâine goală decât să mai îmi bat joc de corpul meu. Prioritar pentru mine era să supraviețuiesc - cel puțin fizic, ca să am pe ce structură să-mi

corectez greșelile.

Dacă am observat ceva schimbări după acest moment?
Categoric, da!

După perioada de stupefacție când au crezut că e vorba doar de o toană a mea, au văzut hotărârea de care dau dovadă și s-au supus. Câteva zile de pâine goală au fost suficiente ca să-mi dispară stările de leșin, să mi se mai limpezească mintea. Am început să caut lumina din mine, iar până la a o găsi am început să-mi întăresc credința în existența ei!

Dacă sunt făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și Dumnezeu este Lumină - logic și eu sunt lumină!

Iar dacă nu o văd, asta nu înseamnă că ea nu există! Ci doar că eu am permis ca ea să fie acoperită! Nici nu mai are importanță din ce „motive”! Care țin de lumea exterioară sau de cea interioară! Dacă n-aș fi lăsat să se „întâmplesc”, nu s-ar fi întâmplat. Și cum orice lucru *făcut* se poate și *desface*, nu aveam decât să schimb ceea ce-mi croiesem prost. Fără culpabilizări inutile care nu duc nicăieri, trebuia să iau măsuri!

Asta evident după ce mi-am răspuns afirmativ la întrebarea: „Vreau să trăiesc?” Odată ce am stabilit că *aleg* să trăiesc, pasul imediat următor a fost *alegerea modului* în care vreau să trăiesc! În poziție verticală sau ca o târâtoare? Iarăși numai eu pot hotărî! Privind spre pământ sau spre cer?!

Nu am gândit nici o clipă că aș vrea să-mi prelungesc viața cu luni sau ani!

Afirmația „vreau să trăiesc” nu se referea la prelungirea timpului ce mi-a fost dat să-l petrec pe pământ, ci la *calitatea* petrecerii lui!

Nu ceream Divinității să-mi dea viață lungă, ci o rugam să m-ajute să trăiesc *conștient* tot ceea ce mi se mai îngăduie!

Indiferent că e vorba de o zi, o lună, un an sau o sută.

Să nu mai „legumesc”!

Să absorb viața prin toți porii trupului și sufletului meu!

Indiferent de prețul în durere pe care l-aș avea de plătit!

Și hotărât, fără să aștept să-mi pice din cer ceva! Eram decisă, chiar așa *legumă* cum mă aflam, să acționez. Și acționam!

În primul rând pe structura fizică. Musculatura – aproape total atrofiată -era una din cauzele prăbușirii mele jalnice! Împăiată în pat, nici nu aveam cum să simt pulsația luminii! Am început să fac niște ușoare exerciții, mai mult o *păreră* de gimnastică, dar cu perseverență!

Nici n-am început bine să acționez, atât cât îmi permiteau forțele fizice, că am și fost răsplătită! Grația Divină mi-a deschis o portiță. O șansă să pot scăpa din „închisoarea” în care trăiam! De fapt nu o portiță, ci ditamai poarta de cetate. Aveam curajul să o folosesc, să mă arunc în necunoscut? Sau nu?

* * *

Un vecin, care locuia într-o „bojdeucă” cu tavanul spart, prin care se putea admira cerul a venit cu o soluție salvatoare. Și pentru el și pentru mine.

Îi propune mamei să le permită lui și soției sale să se mute împreună cu mine în garsoniera mea. În acest fel mama și sora ar scăpa de responsabilitatea îngrijirii mele, sarcină pe care ar prelua-o ei. Și astfel toată lumea ar câștiga. Iar ei ar locui în condiții omenești, nu sub cerul liber. Și ele ar fi libere.

Propunerea vecinului Radu s-a pliat foarte bine pe lăcomia lor. Oricum erau exasperate că li se consumă prea multe lemne la cât de friguroasă eram. Așa c-au acceptat. Chiar foarte ușurate că scapă de o *povară*! S-a stabilit întoarcerea mea acasă chiar înainte de Revelionul anului 2001-2002!

Ulterior cum aranjează Divinitatea lucrurile atunci când hotărăști să respecti darul Divin al vieții! Totul e să-ți schimbi *atitudinea interioară* față de tine. Și față de univers. Ca să poți da o altă coloratură relațiilor pe care le întreții și cu tine și cu întreaga manifestare!

Câtă vreme te consideri o *victimă* a universului atunci

când te confrunți cu o problemă - îți alegi singur rolul de victimă!

Pentru că *nu vrei* să te consideri un dar de lumină!

Și atunci Natura Divină va mișca lucrurile spre tine, în conformitate cu ce *manifesti* tu!

Și nu cu ceea ce *ești* de fapt!

Dacă refuzi lumina vieții de ce te miri că vin spre tine doar umbre?

Din clipa când am ales drumul luminii, tot ceea ce mă mai aștepta nu mă speria. Nici nu mă frământa ideea! Eram foarte concentrată să pun pe linia de plutire ceea ce-mi stătea în putere! Că era tare, tare greu - da! Dar ce este ușor în existență? Măcar așa simțeam că mă trezesc la viață!

Capitolul 8. *Dezghețul*

Anul 2002 a început într-adevăr ca un nou an! Cu o schimbare înnoitoare de abordare a vieții! An nou - om nou! Totul în mine și împrejurul meu începea să freacă frumos!

Priveam cu un ochi curat realitatea ce curgea spre mine.

Trupul meu trăia o senzație teribilă de curățenie. După tot jegul și toată împâcleala de la casa părintească, era o adevărată binecuvântare să fiu curată. Să scap de purici. Să mănc o mâncare caldă și proaspătă. Și mai presus de orice, să fiu privită și tratată omenește. Nu ca o năpastă. Nu pândită la fiecare mișcare cu așteptarea-speranță să mi se termine odată firul vieții.

Oricum ceea ce aveam eu de trăit nu ținea nici de calculele, nici de dorințele familiei mele.

Degeaba își dorește cineva să hotărască cursul și lungimea vieții cuiva. Aceasta nu este decât sub voința Divină!

Extraordinar era să constat cât de puțin ne trebuie ca să ni se schimbe starea interioară la 180 grade. O mâncare bună, o baie purificatoare și mai ales liniștea, ieșirea de sub presiunea psihică. O atmosferă afectivă lipsită de reproșuri, de umilințe, poate face adevărate miracole și în corpul fizic și în cel psihic!

Evident că nu dispăruseră durerile și neputințele structurii fizice - dar felul în care le putem noi *duce* se schimbă în mod radical! Într-un fel se *poartă crucea* (pe care toți o avem) cu *lacrima* pe obraz! Și cu totul altfel cu *zâmbetul* pe buze!

Altfel ne curge energia prin mădulele chinuite de dureri când simțim ura sau dragostea celor din jur!...

Am început să mă simt mai mult decât binecuvântată! Pentru că observam că „puterea” mea fizică strălucea prin absență - am hotărât să fac niște exerciții cu un aparat în formă de dublu T. Aparat care avea un arc ce putea să-mi „lucreze” toată musculatura corpului, în funcție de poziția adoptată. Trebuia

doar să-mi prind curelele de labele picioarelor și să mă pun pe treabă.

Când am început să lucrez cu el durerile erau atât de mari încât aproape leșinam! Tentația de a abandona era extraordinar de puternică. Febra musculară continuă, mă arunca în niște hăuri de deznădejde, dar mă și înfuria teribil. O furie rece și cu și fără motiv. Un sentiment negativ, care avea un rol extraordinar de benefic în *reconstrucția* mea fizică și a lumii interioare!

Nu știu dacă funcționează și pentru alți oameni, dar la mine a funcționat întotdeauna. Când mă înfurii pe letargia sau ignoranța mea, care îmi blochează accesul la *ceva* ce îmi doresc sau îmi este necesar - eliberez niște energii uriașe. Ele mă ajută să acționez la potențialul maxim!

Pentru că numai acționând putem mișca energia luminii! Chiar dacă întâlnim nenumărate obstacole. Și chiar dacă suntem îngenuncheați de nenumărate ori. Esențial este să continuăm. Iar și iar!

Și eu asta făceam. Continuam să reînvăț mișcările supraviețuirii zilnice, deși mă costa, dincolo de dureri, chiar blocarea totală a mușchilor!

Dincolo de asta, lumea mea se schimba în mod senzațional. Scăpasem din carcera întunericului. Lumea începea să mai prindă puțină culoare pentru mine. Să mai iasă din cenușiul și negrul care aproape că mă mortificaseră până atunci. Hrana consistentă și exercițiile zilnice îmi întăreau și structura fizică și cea psihică! Totul mergea într-o direcție bună. Lucrurile curgeau lin, prea lin chiar. Parcă simțeam că ceva se va schimba. Prea era liniște. „Liniștea” dinaintea furtunii.

Capitolul 9. Decojirea din zgură

Într-o seară m-am pomenit la ușă cu mama, sora și prietenul ei. Puși pe mare scandal. Pentru că le cerusem să-mi înapoieze dosarul cu acte personale, care rămăsese la ele s-au înfuriat și-au spus că NU mi-l vor înapoia sub nici o formă. Erau, vezi Doamne îngrijorate de „inima mea bleagă” care poate fi ușor păcălită de oricine să-și dea casa! Și-atunci hotărâseră să mă *protejeze*!

Și pentru că le pusesem în vedere că mă voi adresa poliției cu o plângere, căci nu-i posibil ca cineva să-mi sechestrze actele pe care nici poliția n-are dreptul să le rețină, au reacționat. Au venit în grup (grup terorist?) să mă „*convingă*” că nu voi vedea nici un act.

Mai mult, din dorința de a „*mă proteja*” prietenul sorei mele m-a izbit cu capul de toți pereții garsonierei, a dat-o afară pe femeia care mă îngrijea de trei luni și, m-au amenințat că mă vor interna la Socola!

Aveau nevoie doar de chei și să mă scoată cu forța din casă. Simțeam chiar foarte tare *grija* lor de a „*mă proteja*” chiar definitiv! Au scăpat din vedere un singur lucru: pe Dumnezeu!

Dumnezeu avea grijă de mine, drept care n-au găsit cheile, cu toate c-au răscolit întreaga casă. După două ore de confruntare cu ei, au intervenit vecinii, care au reglementat toată problema.

În primul rând au introdus-o în casă pe R. (femeia ce mă îngrijea) pentru că locuia la mine cu viză de flotant. În al doilea rând le-au spus că vor chema ei poliția dacă mai aud țipetele mele de agresare. Neieșindu-le planul și neputând să mă scoată din casă, ele însele, chiar dacă erau rude de gradul întâi, trebuiau să plece pentru că nu locuiau în bloc. Au părăsit terenul de *luptă* și eu am rămas să fac față încă unui șoc!

Cum să fiu protagonistul unei astfel de scene de violență când sunt atât de fragilă? Scenă inițiată chiar de cea care mi-a dat viață și de sora mea?! Ce să mai aștept de la străini, dacă cei apropiați mie procedează atât de barbar?! Nu puteam accepta mental că cea care m-a ținut în pântec nouă luni putea să asiste liniștită la brutalizarea mea. Deși eram total neputincioasă!

Cu toate că aveam în spate un trecut care nu mă legitima să mă aștept la lucruri bune de la ei, nu i-am crezut în stare chiar de așa ceva. Să lovești în cineva care nu se poate apăra e cea mai josnică treaptă a violenței. Și sora pe care o găzduisem doi ani la mine când fugise să scape de barbariile din casa părintească... Chiar atâta ură și invidie strânseseră pe mine, de răbufniseră acum cu atâta virulență?!

Era mult prea dureros pentru mine să văd iarăși oameni transformați în fiare!...

Și ca întotdeauna când ceva mă seca total de puteri și-mi spulbera lumea interioară, m-am dus la izvorul meu de apă vie - poezia!

Timp de două zile am scris și-am trăit numai poezie. M-am hrănit cu poezie până mi-am refăcut lumea interioară!

Știam acum că lumea exterioară este determinată de cea interioară și am acționat în consecință! M-am detașat emoțional de „întâmplare” și am căutat să deslușesc resorturile care au dus la această acțiune.

Pentru că nu poți depăși un blocaj până nu-i înțelegi cauzele care l-au creat.

Adevărata lor motivație era că aveau de plătit o sumă foarte mare Renel-ului. În urma unui furt de energie electrică mai vechi, soluționat la tribunal. Cum eu am refuzat să plătesc pentru o infracțiune ce nu-mi aparținea, au considerat ele că e cazul să m-ajute să-mi închei misiunea pe pământ! Ca să le fac lor o viață mai ușoară. Căci la boala mea oricum tot sfârșitul ăsta mă așteaptă!

Care era *lecția* și *testul* meu din această întâmplare? Să demonstrez dacă într-adevăr iubesc viața! Dacă o iubesc într-atât încât să mi-o apăr cu tenacitate, în orice condiții! Eram pusă la încercare să demonstrez măsura *valorii* pe care o dădeam spiritului!

Abandonam lupta de *afirmare a identității* de lumină când dădeam de greu?! Sau îmi apăram poziția verticală chiar cu prețul vieții?!

Când *alegi* viața în mod conștient trebuie s-o alegi sub orice formă ar veni. Nu numai sub cele care-ți convin! Fără jumătăți de măsură.

Aveam să-mi las iarăși lumina din mine terfelită de alții (indiferent cine ar fi fost ei) în noroi pentru interese meschine? Sau ieșeam în arenă? Dacă numai Dumnezeu poate crea viață, tot numai El poate hotărî când să ți-o ia! Deci care ar fi spaima?

Așadar, după două zile de poezie și introspecție interioară, în mine a coborât o mare pace. Întărită de o forță și hotărâre teribile. Împreună cu familia din garsoniera mea am mers la Poliție să depun plângere pentru furt de acte și „viol de domiciliu”! Eram la fel de fragilă fizic dar simțeam cum se ridică în mine niște coloane pe care se sprijină întreaga plăsmuire Divină!

Știu că nimic nu mă poate învinge decât dacă decide Dumnezeu! Nimeni altcineva! Oricine ar fi și ar crede că are drepturi totalitare asupra mea.

Cei din Poliție au fost stupefiați că o „*arătare*” cu un picior în groapă își mai clamează niște *drepturi* sociale, dar n-au avut ce face! Au dat curs reclamațiilor mele, deși nu înțelegeau la ce-mi mai foloseau în starea jalnică în care mă aflam. Nu-mi păsa de părerile lor, câtă vreme simțeam cu tot sufletul că merg pe calea luminii!

Trăiam la intensitate maximă sentimentul cald al protecției Divine. Și știam că atâta vreme cât îmi apăr ființarea în

lumină, nimic nu mă va putea înfrânge!

* * *

Și chiar s-a încercat prin toate mijloacele să fiu anihilată. S-a apelat la „pile” din Poliția Capitalei. A fost implicat până și un maior care să-mi intimideze martorii. Vizite la domiciliu, chipurile de împăcare, dar fără să-mi înapoieze actele. Nici măcar pe cele medicale, imperios necesare.

Și mai ales s-a încercat *denigrarea* mea totală, bazată și pe aspectul meu exterior. Au susținut cu tărie că sunt *nebună* și de aceea au încercat să mă „protejeze”, ca să nu fiu escrocată de alții. Și-au motivat acțiunea de violare de domiciliu punând-o pe seama *violențelor* mele!...

Numai că toate planurile lor au dat greș! Mi-am susținut fără șovăială dreptul meu Divin și social de a trăi clipele ce-mi sunt dăruite, așa cum consider eu de cuviință! Fără ca cineva (indiferent cine) să aibă dreptul să intervină peste liberul meu arbitru! Și nu numai că mi-am susținut punctul de vedere, dar am și acționat în consecință. Pe mai multe fronturi!

Întotdeauna am manifestat o oarecare spaimă și timiditate față de *autorități*, fără să am un motiv anume. De atunci însă mintea mea era limpede și simțeam o forță extraordinară care creștea și creștea în mine! Dumnezeu îmi dăruise puterea cuvântului, pe care îl foloseam ca să-mi apăr ființa Divină.

Articulam cuvintele foarte greu, de scris nici nu putea fi vorba din cauza tremurărilor, dar luptam. Grația Divină îmi trimisese familia care locuia cu mine, să-mi fie alături ca niște îngeri protectori. Familie de luptători, cu un simț al dreptății foarte puternic, ea nu se sfia să se ia de piept cu oricine pentru a mă ajuta. Ba chiar să se transforme în scrib pentru mine.

Pentru că suntem o țară a birocrației, trebuia pe cale birocratică să rezolv problema. Mintea mea Creatoare știa *ce* să-i dicteze lui R. să scrie, pentru a face niște plângeri docu-

mentate pe la toate forurile. Poliția Capitalei, Avocatul Poporului, Comandantul secției de poliție, toți primeau plângeri scrise. Demascam că se dorește blocarea anchetei. Că se târăgănează și se încearcă denigrarea mea. Pentru a nu mi se recunoaște drepturile esențiale de ființă socială ce sunt!

Faptul că aveam curajul de-a înfrunța pe absolut toți cei ce-mi contestau dreptul de a-mi manifesta ființa de lumină așa cum îmi doream - îmi mărea și mai mult forța interioară! Era ca și când un uriaș ar fi fost adormit în interiorul meu și acum ar fi început să se trezească! Și să-mi preia o parte din poveri.

Astfel, o problemă care mă necăjise mai mult de un an, într-o zi pur și simplu s-a evaporat. Aveam o durere de cap înfiorătoare, care nu mă slăbea niciodată, din cauza căreia urmăream programele la televizor de cele mai multe ori cu sonorul oprit complet. Scandalurile la un diapazon extrem de ridicat, cărora a trebuit să le fac față de când mă îmbolnăvisem, erau ca niște torturi pentru creierul meu! Iar acum, deodată...

Lacrimi calde, de profundă recunoștință, mi-au spălat ceața din suflet, când am realizat că asta e o răsplată Divină pentru *drumul ales!*

Se spune că „*perfectiunea înseamnă să mergi în pas cu Dumnezeu*”!

Și eu mă conving din ce în ce mai mult că suntem protejați de Grația Divină atunci când respectăm Divinitatea din ființe. Indiferent că suntem noi înșine sau alții! Divinitatea există în noi toți, doar că noi ne-o *acoperim* când ne lăsăm conduși în viață de „interese meschine”!

Și cum pe alții n-avem puterea să-i schimbăm dacă nu doresc și ei asta - nu ne rămâne decât să *ne schimbăm pe noi înșine!*

Ce fac ceilalți cu ei este problema lor.

Dar ce fac eu cu trupul și cu sufletul meu este numai problema mea.

Universul te ajută dacă și tu te ajuți singur!

Dacă merg pe drumul iubirii, universul îmi va deschide în mod sigur oportunități prin care toate *problemele* mele vor găsi rezolvare! Și-mi va trimite și oamenii potriviți care să-mi ofere tot sprijinul necesar! *Dar porțile numai eu le pot deschide!* Prin atitudinea mea față de mine și față de întreaga creație!

Constat asta cu fiecare zi ce trece. Și cu fiecare „eveniment-întâmplare” ce mi se *petrece!* Aveam pe atunci zile mai bune și zile mai proaste.

Zilele când observam strălucirea soarelui, miracolul vieții ce mă înconjura pretutindeni - erau zilele care deveneau ele însele *strălucitoare!* Tot ce atingeam atunci parcă înflorea. Acțiunile curente ale vieții de fiecare zi, atât de chinuitoare, îmi păreau mai ușor de parcurs.

Zilele când eram mohorâtă și mă lăsam copleșită de durerile și neputințele mele, în care tot ce aveam de făcut pe parcursul lor se realiza mult mai greu. Consumurile energetice erau mai mari și costurile în suferințe, mai grele!

Tot secretul consta deci în a fi *atentă* ce energii invocam să mă vegheze de-a lungul unei zile! Sau a unei luni! Sau a unei vieți!... Din păcate și eu, ca și mulți alții, mă lăsam furată de „evenimente” și *uitam* de ființa de lumină care eram. Ca și toți ceilalți...

Și când uiți de adevărata ta natură, totul se complică, se întunecă.

Dar, cu străduință, depășind eșecurile, îngenuncherile, abandonurile, dacă *ne amintim* măcar din când în când de noi înșine, tot e bine!

Dumnezeu îmi dovedea mereu că atunci când dădeam valoare darului vieții, tot universul era alături de mine. Avea grijă să-mi trimită alături oamenii potriviți, care să-mi ofere un minim sprijin. Doar atât cât să merg mai departe. Uneori nici nu e nevoie de prea mult. O vorbă bună, o prezență, era suficient ca să conștientizez că nu sunt *singură* în suferința mea.

Că *nimeni* nu e singur în univers. Că totul din jurul nostru ne ajută când suntem deschiși la suflet să primim!

I-am mărturisit unei bune prietene ale mele cu ce război de denigrare mă confruntam în secția de Poliție. Ea, o fire mult mai practică decât mine, a sintetizat pe loc problema: „ăsta e război de imagine”!

Tot ea mi-a spus că trebuie să mă înarmează și eu cu niște „platoșe” care să spulbere imaginea dezastruoasă pe care mi-a creat-o familia mea. Drept care mi-a scris imediat un fel de C.V., un portret psiho-social care nu semăna deloc cu cel creionat de ei! Totodată m-a sfătuit să iau astfel de C.V.-uri de la toți cei în mijlocul cărora am trăit în ultimii ani, pentru a contracara astfel intențiile dușmănoase.

Era mâna Providenței care intervenea prin intermediul prietenei, surorii mele de spirit? Evident că da! Nimeni nu-i uitat dacă respectă legile luminii!

I-am urmat sfatul și rezultatele au fost uluitoare! Când m-am prezentat la Poliție cu „documente” de la colegii de muncă, de la directorul administrativ al Institutului Francez, de la prietena mea și de la iubitul meu - totul s-a schimbat!

Am văzut miracolul desfășurându-se sub ochii mei!

Și am fost mai mult decât încântată!

De unde până atunci simțeam în privirile tuturor doar mila, acel amestec îngrozitor de oroare, scârbă și frică, acum eram privită ca *om*. Măcar din când în când. Nu mai vedeau doar *arătarea* de care nu știau cum să-și ferească privirile cât mai repede! Însăpământați că li s-ar putea și lor întâmpla așa ceva!

Chiar dacă nu-mi înțelegeau încrâncenarea cu care mă luptam să-mi recapăt actele. La ce-mi foloseau când eram „cu un picior în groapă”?!

Ei nu înțelegeau, eu însă da! Poate că urma să mor în următoarea zi, sau săptămână ori lună. Nu știam, cum nimeni nu știe care e timpul programat fiecăruia!

Eu luptam pentru *calitatea* timpului pe care-l aveam de petrecut pe pământ!

Pentru verticalitatea mea ca ființă Divină, conștientă de Respirația Creației!

Și asta au trebuit să observe și cei de la Poliție. Privindu-mă ca pe o „persoană” nu ca pe un obiect, firesc că altfel se aplecau și asupra problemelor mele. Faptul că vedeau un om ce fraza greu, dar exprima idei clare, inteligente – le-a dat *certitudinea* că nu puteam fi ignorată. Nici înfrântă, prin nici o metodă.

Au realizat că vor trebui neapărat să rezolve dosarul plângerii mele. Cu atât mai mult cu cât primeau impulsuri și de la forurile superioare. Exasperate că le îngrop în *plângeri* că nu-mi soluționează cazul, aproape zilnic.

Ce să facem dacă unor organe ale statului, plătite din banii noștri, ai tuturor - trebuie să li se aducă aminte că ele sunt în slujba noastră, nu invers?! Plus că mulți oameni vin la muncă și nu știu de ce au venit. Trebuie să li se reamintească! Și-atunci asta facem. Indiferent de consecințe.

Dacă în țara asta trebuie să batem din picior ca să le reamintim autorităților că avem și DREPTURI pe lângă multiplele obligații - atunci vom bate din picior. Și dacă asta le va deranja lăncezeala și somnul pe spinarea noastră - asta e! Vor fi nevoiți să se obișnuiască, chiar dacă îi va opări!

Și noi vom suporta fără remușcări distrugerea cuibului lor călduț! Să descopere și ei că Soarele nu strălucește doar când îi dau ei voie și, nu lor li se datorează mișcarea de rotație a pământului!

Era o experiență încântătoare să văd uluirea pe chipurile lor! „Arătarea” chiar vorbea și încă destul de inteligent încât să nu poată fi contrazisă!... Din acel moment lucrurile au luat rapid o turnură pozitivă!

Au urmat anchete în bloc, declarații de-ale vecinilor, ale administrației blocului, ale prietenilor mei... Toate acestea nu

au dus decât la demolarea tuturor afirmațiilor familiei mele că au făcut totul pentru „binele” meu.

Adevărul a ieșit la iveală precum uleiul deasupra apei! Că nu binele meu îl urmăreau, ci propriile lor interese.

Așa că dosarul a fost înaintat la secția penală.

Iar de-acolo prea multe *povești* nu se mai puteau spune. Era clar interesul pur pecuniar de a-și acoperi fraudele pe seama mea. Restul nu erau decât *spoieli* menite să acopere adevărul: că de fapt nu reprezentam pentru ei decât o sursă de venit.

Și erau foarte supărați văzând că le scap printre degete.

Eram (sau cel puțin așa credeau ei) o pradă foarte ușoară și deodată observau cu stupoare că prada le scapă! Nu puteau decât să se înfurie teribil! Și să facă greșeli! Capitale! De pildă să pună pe biroul unui comisar de poliție un act fals! Dar atât de fals încât să se recunoască de la o poștă! Act care ar fi dovedit chipurile că nu sunt în deplinătatea „*facultăților mintale*”. Și asta după ce poliția făcuse deja cercetări în ceea ce privea dosarul meu medical.

Evident că asta a fost cumva ultima „dovadă” de care avea nevoie Poliția să se convingă că aveau de-a face cu niște *prădători grotești*! Și fără scrupule, când era vorba de interesele lor materiale! Dar total lipsiți de inteligență!

Încă o dată mi-am dat seama ce *Protecție Divină* aveam atunci când respectam prima din poruncile Divine! Acea de a iubi și cinsti pe Domnul Dumnezeuul tău! Și poți face asta *cinstindu-L* în tine în primul rând! Și apoi în toți ceilalți!

Cinstind Creația Lui în integralitate, de fapt pășești și respiri în ritmul Lui!

Iar eu am observat că de când am conștientizat că sunt o ființă „făcută după chipul și asemănarea Lui” toate lucrurile mergeau excelent!

Dumnezeu parcă le dăduse „orbul găinilor” de nu văzuseră cheile ce erau lângă mine! Asta la percheziția ce mi-o fă-

cuseră când cu „violul de domiciliu”! Apoi afirmațiile stupide, făcute cu aplomb în secția de Poliție precum că „eu i-aș fi bătut pe ei”, sau că „actele nu mi le vor da nici la tribunal, pentru că așa le-a spus lor maiorul” și multe altele. De câtă prostie poți să dai dovadă ca să scoți astfel de “porumbei” din gură?!

Românii au o vorbă: *fiecare pasăre pe limba ei pierе!* De fapt, se pusese o pâclă pe ochi și pe creier din propria lor lăcomie și neomenie!

Când dorești moartea cuiva pentru a intra în posesia bunurilor sale, Dumnezeu, care e iubire, n-are cum să te ajute! Iar când ființa aceea mai și luptă pentru viața sa, convinsă că are de îndeplinit o misiune pe acest pământ, nu e absolut clar cine merge pe drumul luminii? Și cine va fi protejat de Grația Divină? Evident, cei care respectă legea iubirii!

Eu observ asta cu fiecare zi ce trece. Atunci însă aveam nevoie de un corp cât mai puternic, drept care făceam gimnastică tot timpul. Era foarte greu, dar nu renunțam. Mai ales când vedeam că din ce în ce mai multe gesturi mărunte ale vieții de zi de zi, ce-mi erau imposibile altădată, acum le puteam face. E drept că foarte stângace și cu mult chin. Dar ușor, ușor începeam să mă mai pot descurca și singură.

Ceea ce era minunat.

Cel mai mult îmi doream să obțin independența de mișcare.

Să mă pot descurca în ritualurile obișnuite ale fiecărei zile. Fără să mai fiu o povară pe umerii nimănui. Și să-mi pot păstra demnitatea. Nu deslușeam deocamdată care era planul Divinității în ceea ce mă privea, dar un lucru știam sigur însă. Că trebuie să mă lupt cu tot ceea ce mă împiedica SĂ FIU cât mai aptă fizic și psihic pentru viață.

Indiferent că acei „*dușmani*” ce-mi erau adversari erau oameni, simptome ale bolii, inerție sau spaime. Ori că venea din mine, sau dinafara mea.

Pentru a slăvi Dumnezeul din mine.

Tot pentru a slăvi Dumnezeu din mine am început să mă BUCUR de tot ceea ce venea spre mine în decursul zilelor.

Și să MULȚUMESC! Pentru zborul unei păsări ce-mi bucura ochiul privind prin fereastră! Pentru raza de soare ce-mi încălzea obrazul! Pentru oamenii ce-mi erau alături pe drumul aspru, dar fabulos al vieții! Pentru cei de lângă mine sau cei de departe.

Mulțumeam Cerului pentru fiecare respirație pe care o duceam până la capăt. De-atâtea ori nopțile mă înecam datorită supra-salivației. Tușeam, mă sufocam, îmi reveneam. Deci fiecare respirație reprezenta o victorie pentru mine. Mi-era greu, foarte greu, dar sufletul meu se ușura din ce în ce mai mult.

De câte ori obțineam o *victorie* cu mine însămi, simțeam că mi se lumina lumea interioară! Lumina, care intră în componența noastră, strălucea mai tare, îmi scălda toate eforturile într-o pace care-mi vindeca rănilor! Mă simțeam binecuvântată! Că mă puteam bucura smerită, de tot miracolul vieții!

Că Pronia Cerească era alături de mine constat ori de câte ori ieșeam în public.

Vedeam pe fețele tuturor un alt fel de a mă privi, de-a mi se adresa. Și curajul meu creștea, înflorea.

Cum să pot cere altora să facă ceva pentru mine, dacă nu mă forțam ca măcar într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, să pot face eu?! Așa că mă străduiam. Atât cât mă țineau pe mine puterile! Și-atât cât reușeam eu să-mi aduc aminte de natura mea nemuritoare!

Între timp, într-o zi, când eram singură acasă, am fost vizitată de o doamnă funcționară din Primărie! Într-o anchetă socială, acționată în urma cererii de luare în custodie a mea, de către mamă!

Iată că amenințarea proferată pe culoarele poliției, că-mi va lua toate drepturile, se împlinea.

Când locuiam la ea acasă se văita tuturor celor care-i treceau pragul ce năpăstuită era că legea o obliga să mă îngri-

jească. Doar era o biată femeie bătrână și bolnavă și ea. Atunci care putea fi motivația unei astfel de cereri, când eu o scutisem de această corvoadă? Nu mai putea dispune cum vroia ea de bruma de bunuri ce le aveam? Că din iubire nu vii să scoți pe cineva din casă în pumni, ca după aceea să-ncerci să-l lipsești total de drepturi în mod legal. Doar ca să ai tu controlul total asupra vieții altuia!

Numai că au uitat că nimic nu se petrece fără voia Divină! Și că soarta și viitorul meu numai Dumnezeu îl poate hotărî! Și eu! Prin atitudinea mea față de viață!

Dacă am de gând să mă las folosită de alții pentru propriul lor interes...

Dar nu era cazul în ceea ce mă privea!

Când i-am arătat doamnei de la Primărie C.V.-urile pe care le promisem de la toți cei pe care îi contactasem, a înțeles și ea motivul ascuns al cererii de tutelă. Și mi-a explicat că cererea de tutelă se aprobă numai în cazuri extrem de rare! Și numai cu certificat de la comisia de expertiză că nu mai sunt în „deplinătatea facultăților mintale”! Ori că reprezintă un pericol și pentru mine și pentru cei din jurul meu!

I-a fost suficient doamnei să aibă o discuție de o oră cu mine, ca să-și dea seama că nu sunt nici pe departe lipsită de discernământ.

Și că motorul unei astfel de acțiuni era cu totul altul decât cel declarat. Atunci mi-a dat și asigurări că nu există posibilitatea ca mama să reușească să obțină tutela în aceste condiții.

Încă o dovadă a Grației Divine, care îmi dădea putere (pentru că mi-o doream foarte tare) să stau dreaptă în fața tuturor celor ce căutau să-mi anihileze personalitatea! Aveam datoria să țin aprinsă flacăra vieții, în pofida tuturor furtunilor pe care le-aș mai avut de traversat! Și asta făceam!

Tot ceea ce gândeam, făceam, visam, se înscria sub această idee forță: SĂ FIU! Să pun în valoare ceea ce sunt! Ceea ce sunt conștientă că sunt!

Și, într-o zi am fost chemată la Poliție, pentru finalizarea dosarului. Era și mama acolo. Care inițial nu vrea să-mi înapoieze actele. Când însă a fost pusă să aleagă între a i se face percheziție și a le înapoia de bunăvoie, a ales să le aducă ea.

Întrebată fiind în calitate de „parte vătămată” ce pretenții am, în afară de recăpătarea actelor de la cei ce mi-au invadat casa, a trebuit să gândesc situația în ansamblu! Vreau ceva de la ei? Nu! Ceream doar să nu mai aibă niciodată posibilitatea să se apropie de mine! Am cerut să se trimită mai departe, la tribunal, dosarul anchetei pentru ca cei implicați să-și primească pedeapsa conform legii? Nu! Nu voiam să fiu eu cea prin intermediul căreia ei să-și primească pedeapsa pentru ceea ce-au făcut!

Ei oricum n-au înțeles nimic din ceea ce făcuseră. Li se părea absolut normal și firesc tot ce făptuiseră. Iar eu nu mă simțeam destul de puternică să încerc să le schimb modul de a privi lumea! Doar Dumnezeu are puterea asta. Nu vroiam nici să-i mai analizez, nici să-i condamn. Îi va judeca Viața și le va scoate în cale obstacole și încercări care să le deschidă inima față de iubire!

Eu trebuia să mă concentrez în primul rând pe mine. Aveam destul de lucru cu propria mea persoană ca să-mi fac griji cu ei. Vor înțelege ce vor dori ei din viață, vor trăi după principiile lor, așa cum credeau ei.

Singura mea grijă era să li se interzică a se mai apropia de mine. Să nu mai fiu pusă în situația de-a-mi apăra viața de lăcomia lor. Iar viziunea lor asupra lumii, atât de săracă, să nu mai poată să-mi fie impusă. Doar pentru că se credeau stăpânii mei și deținătorii adevărului absolut.

Toată viața încercasem să-i fac să vadă și altceva în existență decât partea pecuniară. Acum gata. Renunțasem. Nu mai aveam nici timp, nici răbdare, cu niște oameni ce refuzau să-și deschidă inima luminii! Dacă au ales să meargă doar pe drumul *acumulării* – n-aveau decât! Dar nu pe socoteala mea.

Eu refuzam să mai fiu o simplă piesă în jocul lor de șah. Să se facă planuri mărețe de îmbogățire rapidă, hotărând viața și moartea altora. Nu mai permiteam să mai particip la niciunul din jocurile lor. Niciodată! Mi-a fost de-ajuns!

Dacă doreau să-și prostitueze sufletul, era alegerea lor. Nu aveam cum să-i ajut, fără să-mi fac mie rău! Așa că am pus punct!

M-am întors acasă ca un om liber.

Ce-a întors o filă a vieții, definitiv.

Capitolul 10. *Aripi de Phoenixi*

Eram gata să întâmpin orice altă experiență a vieții. Dar nu prin acești oameni care-mi întinaseră sufletul încă din copilărie!

Cu actele înapoiate prin proces verbal la poliție și cu ordin de interdicție, situația s-a schimbat radical!

Simțeam că puteam să las lumea exterioară într-o uitare temporară. Pentru a mă concentra doar pe mine.

Trebuia să devin cât mai puțin dependentă de alții. Oricum, pusesem câteva kilograme bune pe mine. Nu mai înspăimântam pe nimeni cu apariția scheletului de patruzeci de kile cum făceam involuntar înainte. Nu mai eram nici atât de fragilă. Măcar puțin, musculatura mi se mai tonifiase. Iar durerile de cap îmi dispăruseră cu desăvârșire.

Și asta de când am început să-mi apăr viața. De când am refuzat să mă mai las folosită de alții. De când conștientizasem că e DATORIA mea SACRĂ să apăr Divinitatea din mine. Pentru a putea fi un element activ în mărețul Plan Divin.

Altfel, ca o legumă, nu puteam fi decât o *dezertoare!* Jalnică. De condamnat. O ființă ce și-a ratat misiunea ce-a promis c-o va îndeplini înainte de-a veni în manifestare. Cu toate că oamenii care să mă ajute în munca de ieșire din mângă, îmi fuseseră trimiși.

Întotdeauna avusesem în jurul meu oameni adevărați, care să aibă grijă să nu mă scufund. Să nu fiu înghițită de hăuri.

Oameni ce reprezentau un veritabil exemplu pentru mine. Oameni de-a căror verticalitate mi se făcea o așa rușine, încât numai gândul că i-aș dezamăgi mă umplea de groază! Ei investiseră în mine încredere! Ei văzuseră și crezuseră în potențialul meu - deci nu-mi puteam permite să văd *frângerea* în ochii lor de lumină.

N-aș mai fi putut privi niciodată spre cer! Și soarele n-ar mai fi strălucit niciodată pentru mine! Iar fără soare degeaba

ar mai fi pulsat viața. În mine și-n oricine altcineva! Totul ar fi fost mort.

Cred în necesitatea unor mentori spirituali la care să-ți raportezi parcursul drumului. Fără niște modele în viață trăiești dezordonat, haotic. Trăiești pe buza prăpastiei, dacă nu ai o scară a valorilor care să-ți dea verticalitate. Și cursivitate în procesul de auto-educare.

N-ai ști nici măcar direcția spre care să-ți îndrepti corabia vieții! Și n-ai putea decât eșua. Încă o irosire a unei aventuri „ce-ar fi putut fi fantastice”, *dacă* tu...

Simțeam că s-a încheiat o etapă a vieții mele. Orice nouă etapă în existența unui om poate însemna și noi oameni, ori de ce nu? o provocare care să îmbogățească peisajul vieții. Și pe mine. Care să disloce vechiul din structura mea psihică...

Universul m-a avut iarăși în grijă. Familia ce locuia cu mine a trebuit să plece în Moldova, de unde și erau, la copii lor. Am rămas iarăși singură. La modul concret. Că altfel... niciodată nu am trăit sentimentul însingurării.

Lumea interioară a fost și era atât de vastă încât nici nu aveam timpul necesar s-o parcurg în totalitate. Nicidecum să mă plictisesc. De urât. De pustiu. De singurătate.

Rămasă fără ajutor în planul realității materiale, m-am izbit iarăși, destul de dur, de lucrurile ce nu le puteam face. *Încă*. Contractiile musculare foarte mari îmi creau serioase probleme. Nu numai în efectuarea toaletei zilnice. Ci mai ales, la menținerea unei relative curățenii în casă. Și la mînuirea ustensilelor de bucătărie.

Ca să mai am din ce mânca, îmi schimbasem toată vesele de porțelan. Câtă mai rămăsese întregă. Și nu mai erau cioburi în tomberoanele de gunoi. Simplificasem totul, cumpărând farfurii de inox care scăpau dezastrului. Catastrofelor inevitabile, inițiate de mâinile mele.

Chiar dacă îmi întărisem structura fizică foarte mult, tremurul accentuat al mâinilor îmi făcea viața foarte palpitantă.

Curățarea câtorva legume pentru a face o oală cu mâncare, era totuna cu escaladarea Everestului. Reprezenta provocarea supremă. Și eu deja „câștigasem” glorios confruntarea cu propriile neputințe. Scăpând oala cu mâncare fierbinte pe propriile-mi picioare. Cu multă determinare. Și *măiestrie* în exces. Deci, „șăf” eram! La „munca de jos”! Adunat cioburi, resturi de mâncare... Începeam să devin pricepută la făcut reverențe *pământului*. Pardon, podelei.

Dar cum Dumnezeu nu vrea distrugerea „păcătosului” ci îndreptarea lui, și mie mi s-a oferit o mână de ajutor. Salutară. Iubitul meu văzând ce dezastru în expansiune sunt în gospodărie, mi-a trimis o prietenă de-a lui să-mi gătească două zile pe săptămână.

Grația Divină din nou mi-a zâmbit. Mă ajuta atât cât trebuia. Cât mi-era necesar. Dar mă și atenționa să nu mă las pe tânjală. Să sporesc eforturile indispensabile recâștigării mult doritei independențe de mișcare.

Fără disperări inutile. Și fără entuziasme infantile. Și periculoase, dacă începeam să cred că voi reuși să le fac pe toate, doar mișcând din năsul de Samantha în travesti. Că voi reuși cândva, sau voi muri încercând, chiar nu mai avea nici o importanță. Foarte important era să nu renunț. Să nu abandonez.

Să continui să fac tot ce pot pentru mine. Pas cu pas. *Fără așteptări*. Cu credința neclintită că totul se va întâmpla așa cum trebuie. *Când* hotărăște Divinitatea și în forma cea mai potrivită. Eu nu trebuia decât să trudesca la reclădirea *templului* și *spiritului*, unde locuiam în Dumnezeu! Doar atât. Să trudesca.

Unul din cele mai mari obstacole de care mă tot izbeam este tremurul excesiv al mâinilor. Și lipsa echilibrului. În combinație cu “bara de direcție ruptă”, era un spectacol pe cinste până și să nimeresc bucătăria. După numeroase rateuri. Geografice. Pentru că “busola” mea era total demagnetizată. Iar când reușeam în sfârșit, legumele erau pe oriunde, numai unde

trebuia, nu.

Trebuia să fac ceva pentru a ține sub control corpul. Pentru a putea, ușor-ușor, să mă iau în stăpânire cât mai mult posibil, dacă nu total.

Ce puteam face? Ceva care să-mi solicite mâinile și să-mi și placă.

Evident, gătitul nu s-a numărat niciodată printre activitățile mele preferate. Nici scrisul nu-l iubeam și nu-l iubesc grozav. Dar, pentru că-mi place poezia mult, se compensa întrucâtva durerea executării actului fizic al scrierii. Și pentru că mai aveam multe lucruri de limpezit în plan afectiv și moral, am început să scriu un fel de jurnal zilnic. Aproape ilizibil și cu multă durere făcut vreme de câteva ore și fracționat de-a lungul întregii zile. Dar eficient.

Însemnările mă învățau să fiu atentă la simptomele bolii. Să le descopăr mecanismele și nu să fiu doar „beneficiara” lor, inconștientă și neputincioasă. Observam cumva mari schimbări? Nu. Dar nu eram dezamăgită. Nicidecum.

Eram încântată că măcar în secundele când pixul atinge hârtia, mâna nu mai tremura deloc. Sau aproape imperceptibil. Scrisul cu litere de tipar mă ajuta să pot urmări atentă funcționarea mâinii. Măcar să o observ. Că de *control* era o glumă să pretind că pot avea. Deocamdată.

Dar viitorul era deschis. Esențial era să trudes și să nu mi bat capul cu *ce va fi* și *când* va fi. Să primesc în liniște, împăcată, tot ceea ce Universul îmi trimitea. Și să încerc să descifrez „*darurile*” pe care mi le face. Iar ceea ce urma să se „*întâmple*” se va fi întâmplat când timpul va fi fost copt să îmbogățească viața, trăirea. Iar eu voi fi atunci martoră și participantă la tot, indiferent din care plan al „realității”. Acesta sau altul, ori în altă dimensiune. Nu aveam nici o îndoială.

Totuși, simțeam că nu fac destul de multe pentru a-mi atinge dezideratul. Acela de-a căpăta „independența de mișcare”. Trebuia să mai pot face ceva. Încă ceva. Care să fie și plă-

cut. Pentru ca durerea să poată fi stăpânită relativ mai ușor. Și deodată, mi-a fost trimis gândul salvator.

Puteam să schimb interiorul casei. Să zugrăvesc. Camera era cam mare ca să îndrăznesc să mă apuc de ea, dar baia și bucătăria... Puteam încerca să-mi redecorez căsuța atât cât mă ajutau puterile.

Am luat deci vopsea albă și am vopsit cele două dependințe până la tavan. Foarte *repede*. În mai mult de o lună. Eram cam amețită de mirosul de vopsea, dar nu am abandonat. Îmi creștea sufletul când admiram, complet epuizată, rezultatul eforturilor mele. Uitam instantaneu suferințele fizice îndurate.

Disperările de moment cărora le mai cădeam pradă câteodată, se volatilizau. Totul se ștergea din mintea și din carnea mea. Rămânea doar încântarea. Că ceva frumos ieșea din mâinile mele. Cu toate - în special - mai presus de neputințele mele. Măcar atât puteam face și eu: să aranjez un pic interiorul cuibului meu. Dacă pentru alții eram total nefolositoare, măcar mie să-mi fiu de ajutor. Fizic și psihic.

Sentimentul devastator al inutilității se atenuase. Nu mai mă obseda imaginea chinuitoare că sunt o căpușă prinsă de trupul miraculos al Creației. Făceam ceva. Acționam.

O altă etapă fusese parcursă. Pentru prima oară făceam ceva vizibil, demonstrabil și pentru alții. Dar, mai ales, pentru mine. Nu eram doar o *remorcă* la trenul vieții. *Existam*.

Nu doar *legumeam*. Că refăceam, precum un copil, cătinel-cătinel, legăturile cu *normalul* unui cotidian de mult uitat, că mă reintegram unui „obișnuit” pe care nu îl apreciasem, parcă, niciodată înainte de a-l pierde. Era minunat. Dar trebuia să merg și mai departe. Să fac mai mult. Dar ce?

* * *

Și mi-a venit o altă idee. Să dau mai multă culoare lumii pe care o cream. Să continui operațiunea de zugrăvire. Nu numai pentru beneficiu estetic. Ci și pentru cel practic, pur funcțional.

Așa că peste culoarea alb a pereților m-am apucat să desenez mici figuri geometrice, care să-mi solicite și mâna și creierul deopotrivă. Atenția. Concentrarea. Îmi plăcea universul culorilor. Vibra. Pulsa într-un ritm încântător.

Așadar, pe pereții bucătăriei și ai băii au început să apară triunghiuri și cercuri. Unul câte unul. Colorate în roșu, galben și albastru. Că doar eram patriotă. Mai mult sau mai puțin declarată. Și asumată. În profunzimi, oricum.

Era chinuitoare execuția chiar și a unei singure figuri. Vopsea în ulei pe un fond alb. Pe care fiecare stângăcie se vede de la distanță. Dar era și o mare provocare. Să-mi țin sub control mâna tremurătoare. Astfel încât ceea ce puneam pe perete să semene cu un cerc. Sau triunghi. Să înveselească ochiul prin cromatică. Și prin armonie. Nu prin niște brutozauri dizgrațioși, nu se știe de unde apărui.

Deci iarăși trudă. Susținută și de puterea imagistică a mea.

Puterea de a visa cu ochii deschiși.

Altfel nu aș fi avut puterea fizică să stau în poziție verticală câteva ore zilnic. Când mai mult de zece minute de stat în picioare îmi blocau mușchii pentru mai multe ore. Eforturile măreau contracțiile spasmodice. Practic, intrau în grevă de protest. Colapsul muscular vroia să atragă în gașcă și alte organe. Trebuia să lucrez la greu cu autosugestii pozitive ca să-i dejoc planurile.

Să nu intre în grevă totală întregul organism am început să vorbesc din ce în ce mai mult cu trupul meu.

Să-l laud pentru treaba grozavă pe care o face. Pentru fidelitatea cu care m-a slujit de-a lungul întregii existențe. L-am rugat să mă ierte că l-am forțat de atâtea ori. Că i-am tot extins limitele. Că și acum fac același lucru. L-am rugat să colaboreze nu să se lupte cu mine. Să-mi îngăduie să fac tot ceea ce m-o inspira Dumnezeu pentru a funcționa la randamentul maxim.

Ca timpul, mult - puțin, pe care-l am de consumat pe pământ, să nu fie irosit. Parcă intrasem într-un cerc magic. Trebuia să plătesc ceea ce obțineam cu multă durere - dar merita.

Zilele treceau, lunile treceau, dar și caietul se umplea. Și figurile geometrice de pe pereți se-nmulțeau. Totul se făcea din ce în ce mai bine. Scrisul era din ce în ce mai ordonat. Și mai frumos. Ajunsesem chiar să fiu lăudată pentru frumusețea lui. Chiar de oameni perfect sănătoși. Care n-aveau simptome de Parkinson cum aveam eu.

Psihic, multe din problemele afective pe care le-am avut cu cei ce m-au rănit, s-au vindecat miraculos. Prin miracolul aducerii la suprafață a tot ce m-a lovit cândva, în trecutul mai mult sau mai puțin îndepărtat, miracolul luminii care risipește atât de ușor umbrele, întunericul. Care de fapt umple un loc în care nu exista nimic. Când demontezi mecanismul unei frustrări, ea se risipește ca și când nici n-ar fi existat.

Pentru mine timpul începuse să-mi îmbrățișeze altfel ziua trăitoare. Să mă scalde în daruri. Să-mi binecuvânteze fiecare clipă.

Totodată, în plan social, mi-am făcut noi cunoștințe în bloc. Am intrat în relații din ce în ce mai apropiate cu doi vecini care se constituiseră în cuplu. Locuiau mai jos cu un etaj decât mine, în două garsoniere alăturate. Și se mutaseră în bloc aproape în același timp, în cursul anului 2000. Exact când începuse rostogolirea în tăvălug a sănătății mele. Oare întâmplător? Și tot întâmplător apăruseră în viața mea fără să-i chem? Tocmai în anul în care cei mai mulți „prieteni” mă părăseau?

Știm cu toții că nu există întâmplare.

Că era providențială apariția acestui cuplu în peisajul meu cotidian, nu mai încăpea îndoială. Ea, profesoară la o școală de copii cu nevoi speciale. Avea diplomația și răbdarea necesare celor ce lucrează cu copii handicapați. Și le exersase în cei douăzeci de ani de profesorat. Iar acum mă inclusesese cumva și pe mine. În clasa ei. În familia ei, de oameni pe care

îi ajuta. O femeie bună la suflet, săritoare, sensibilă la durerea aproapelui. Chiar dacă aparent era femeia-caporal, ce alinia pe toți cei cu care intra în contact. Aparent...

El, un zugrav tot timpul ocupat. Aiurit. Miștocar. Cu o cultură relativ mare. Curios să afle ce mi se petrece. Și asta dinaintea de a mi se descoperi diagnosticul, iar el de-abia se mutase în bloc. Un om bun la suflet, dar care lua în răspăr cam totul. Și pe toți. Inclusiv pe el însuși. Un „*înțepat*” la limbă ce nu *ier*ta pe nimeni dacă i se ridica mînea la fileu. Nici pe mine. Chiar dacă eram bolnavă. Nu trata pe nimeni cu mînuși, preferențial. Ajuta oamenii dacă-i stătea în putință. Dar asta nu însemna că scăpau de limba lui pipărată. Și eu nu făceam excepție.

Fabulos cum „se așează” lucrurile într-o matcă anume.

Era evident că niște etape se derulau în viața mea pe o scară ascendentă.

Poate pentru că instinctiv asimilam așa cum trebuie lecțiile ce-mi erau destinate. Poate că reușeam prin Grație Divină să primesc și să dăruiesc vieții tot ceea ce se aștepta de la mine. Poate că înțelegeam mai profund și mai temeinic natura „evenimentelor” ce trecuseră peste mine ca un tăvălug. Dar care nu mă distruseseră. Dimpotrivă. Mă împliniseră. Îmi rotunjiseră universul lăuntric. Îmi armonizaseră relațiile cu mine însămi. În *pofida* sau *tocmai* datorită bolii. Reușisem să mă pun în acord cu mine însămi în proporție mult mai mare decât o făcusem vreodată în viață.

Până atunci oscilasem între o totală indiferență față de mine, trup sau suflet, și o autobicuire nemiloasă. Grija față de mine nu intra în sfera mea de preocupări. Nici măcar nu-mi trecea prin minte că atitudinea mea ar putea fi condamnabilă. Purtarea asta făcea parte din firescul de zi cu zi al acțiunilor mele.

Boala a reprezentat un cutremur halucinant pentru mine. A răsturnat multe din principiile ce-mi conduseseră viața

până atunci. A creat o falie în automatismele ce-mi ghidaseră și acțiunile și nonacțiunile mele de până atunci.

Parcă auzisem pentru prima oară de noțiunea de „*iubire de sine*”.

Sau de *respect* față de natura mea Divină.

Că de *recunoștință* față de Dumnezeuirea ce mă locuia, nici în vise nu mă traversase vreun gând. De parcă până atunci aș fi trăit într-un soi de hipnoză. Sau de orbire. În ciuda culturii. Și-a informațiilor de natură esoterică.

Încă o dată conștientizăm că nimic nu ajunge la noi dacă nu suntem pregătiți să și *înțelegem* ceea ce vine spre noi.

Auzim fără să auzim, vedem fără să vedem.

Și totul curge pe lângă noi - fără să ne atingă.

Iar durerea e un pământ extraordinar de fertil pentru încolțirea sămânței cunoașterii. Natura umană e ciudată prin definiție. Am putea învăța lecțiile iubirii în mod armonios. Dar când ne e bine, uităm complet de adevărata noastră natură. Doar suferința ne mai trezește. Câteodată numai. Așa că...

Vedeam, simțeam, credeam în miracolul de care eram îmbrățișată. Însăși faptul că mai respiram încă, la doi ani de la declanșarea bolii, era un miracol.

Dar evoluția spectaculoasă de la 95% legumă, la ființa ce-și zugrăvește singură casa?! Că functionam în ralanti și îmi luase câteva luni să fac ceea ce un profesionist ar fi făcut în câteva zile, chiar nu mai avea nici o importanță.

Important era că începusem să dau valoare întregii manifestări. Și mie ca parte integrată ei. Nu mai trăiesc orbește, la întâmplare. Atât cât mă lasă puterile, sunt din ce în ce mai trează și mai conștientă. Acum știu de ce trebuie să fac aceste eforturi. Atât de epuizante fizic, câteodată. Dar atât de benefice pentru împlinirea mea. Pentru definirea personalității mele.

Și al rolului pe care îl am de jucat pe scena acestei fabuloase existențe. Și Divinitatea nu încetează să mă răsplătească pentru efortul meu.

Capitolul 11. *Dincolo de oglindă*

Jumătatea lui 2003. Nici nu am observat când s-a petrecut, dar am observat deodată un fapt uluitor: că mâinile nu-mi mai tremurau aproape deloc. Sau poate doar atunci când eram foarte obosită, când nu mai puteam controla mai nimic din musculatura mea.

Când s-a petrecut minunea? Nu am remarcat. Cred că Miracolul îmbrăcase haine simple și venise la masa mea în mod firesc. Nu ca un musafir, ci ca un obișnuit de-al casei. Foarte drag mie.

Eram cutremurată până în cele mai neștiute profunzimi ale mele. Pentru bogăția și măreția darurilor cu care eram binecuvântată aproape în fiecare clipă. Cu atâta duiosie. Și grație.

A trebuit doar să deschid ochiul asupra întregului univers ce pulsa în celula mea și-n respirația Domnului! Și să mulțumesc smerită pentru Grația care mi-a acordat șansa să fiu participantă la „Lucrarea Lui Divină”.

Totul s-a petrecut firesc în clipa când n-am mai fost încrâncenată.

N-am mai urmărit un scop, indiferent de coloratură. Alb sau negru. Bun sau rău. Plăcut sau neplăcut.

Pur și simplu m-am destins. M-am relaxat. Total. Și am lăsat ca Lumina să mă umple! Ca Dumnezeu să mă pătrundă! Și, după voia LUI, să mă cotopească!

Nu mi-am mai dorit nimic.

Pur și simplu am început SĂ FIINȚEZ. SĂ EXIST. Total. Fără gând și fără cuvânt. Am permis lui Dumnezeu să-mi impregneze lumea interioară cu iubirea lui desăvârșită. Să-mi vindece rănilor cangrenate ale sufletului. Pentru ca tandrețea, iubirea, compasiunea, să-mi pătrundă sufletul. În toate firidele lui. N-am mai opus rezistență Luminii Divine să mă transforme!

Să-mi alchimizeze trăirea! După amprenta Divină!
Nu mi-am propus asta la modul conștient.

Cred c-am fost cumva ghidată de îngerii protectori spre
acea decizie. Când toate drumurile pe care pășisem până atunci
s-au înfundat, n-am mai avut ce face. A trebuit să fac o alegere
trașantă. Să părăsesc lumea construită haotic și nefericit de
mine, în care acceptasem până atunci să exist.

Simplu.

Să mor sau să spun acel fabulos - „Facă-se Voia Ta!”

Dar așa, cu toată ființa mea!

Cu fiecare celulă ce mă compunea pe toate planurile
existenței!

Așa cum a spus-o și Iisus când s-a rugat în grădina
Ghetsimani!

Lăsându-mă total în mâna Lui. Și asta am făcut. Am
rostit cu forța magică a Cuvântului acel „Facă-se Voia Ta!” Și
s-a făcut!

Ceea ce s-a *făptuit* în mine, s-a făcut numai prin voința
Lui. Ceea ce am *făptuit* eu după aceea n-a fost decât o valo-
rizare a ceea ce mi se revelase.

O dovadă în plan concret că respect ceea ce Dumnezeu
a pus în mine. În noi toți. Doar că încă n-am conștientizat cu
toții. Ce am fost! Ce suntem! Ce putem fi! Doar dacă ne dăm
voie! Și credem! Mai ales dacă *credem* în ceea ce suntem, în
ceea ce-am fost trimiși *să manifestăm* în această existență.
Alături și în armonie cu toate celelalte ființe din univers! Care
pulsează în respirația Divină!

Au mai trecut câteva luni bune până când iarăși...

* * *

Ori de câte ori obținem o victorie desăvârșită pe un
„front de luptă”, se *întâmplă* ceva neașteptat. Aparent aleatoriu.
De fapt un nou test. De călire. De rezistență.

Dumnezeu avea grijă să mă țină tot timpul într-o tensiune elevată, care să nu-mi permită să *adorm*! Să-mi țină spiritul treaz!

Câteva luni bune au trecut într-o stare de acalmie. Cu multă trudă. Dar fără evenimente afective. Totul s-a derulat între gimnastică și vopsitul pereților. Navigam emoțional între exasperarea față de durerile acute și bucuria biruitorului. Tot timpul *obligată* să fiu învingătoare la modul Divin, în lupta cu neputințele fizice. Cu durerile, uneori înspăimântătoare. Cu disperările momentane. Cu clipele de îndoială.

M-am instruit să-mi accept și îngenuncherile.

Să nu mă mai pun la stâlpul infamiei pentru fiecare clipă de slăbiciune.

Am învățat să mă accept. Și să mă iubesc. Pentru ceea ce sunt. Cu umbrele și cu luminile mele.

Am făcut pace cu mine. Nu mai îmi declaram război din orice nereușită. Și trăiam din ce în ce mai mult între hotarele unei seninătăți copleșitoare. Asta până când...

* * *

Într-o zi am primit prin poștă o citație de la tribunal. În calitate de pârâtă. Nici nu-mi trecea prin cap pentru ce-ar putea fi. Pe cine supărasem eu cu ceva? Eu, care eram izolată între cei patru pereți ai camerei mele. Să fie tot urmare a dosarului de la poliție a cărei cercetare se încheiase?

Dar în acela eram reclamant. Și-mi exprimasem oricum dorința de-a se încheia totul, odată cu recăpătarea actelor. Deci, habar n-aveam despre ce ar putea fi vorba.

Am sunat un vechi prieten, cândva și iubit, să vină cu mine la tribunal. Prieten al cărui nume îl uitasem în perioada mea de cădere. Atunci când mă uitasem și pe mine, nu numai lumea întreagă.

Prieten care acum revenise în peisaj. Și mă ajuta foarte

mult mergând în fiecare lună la doctor pentru rețetă. Și să-mi cumpere medicamentul. Indispensabil dacă vroiam să țin cât de cât sub control concentrația de cupru. Prieten ce-mi era drag. Dovadă că și menținusem relația cu el după ce povestea noastră de dragoste se încheiase de mult.

Acum aveam din nou nevoie de el. Îmi-era alături ca de-atâtea ori altădată. Nu știam ce mă așteaptă la tribunal, unde trebuia să dau ochii cu familia mea, care avea interdicție să se apropie de mine. Și care acum erau reclamanți. Să reclame ce? Nu-mi puteam închipui. Dar, m-am dus.

Și când a venit rândul dosarului meu... am aflat cu stupeoare motivul pentru care fusesem chemată în instanță! Pentru TUTELĂ!

Mama și sora mea vroiau să mă pună sub interdicție! Să-mi ia oficial toate drepturile de ființă socială. Ca unui pușcăriaș. Sau ca unui om cu mințile plecate la plimbare. Definitiv.

Și asta la câteva luni de când le iertasem. Le scăpasem de situația de-a li se hotărî pedeapsa cu închisoarea. Dar cum nici un bine nu rămâne nepedepsit... de ce-ar rămâne al meu? În sala de tribunal însă...

Doar ce-am auzit pronunțându-se motivul chemării în instanță că am și izbucnit! Am simțit că-mi explodează creierul de revoltă când am auzit ce tupeu formidabil aveau.

Am sărit în picioare și i-am spus foarte hotărâtă judecătorului că eu nu accept ca viața să-mi fie decisă de niște oameni care s-au dovedit a-mi fi dușmani! Iar pentru asta mă voi bate cu toată planeta dacă e nevoie!

Atâta credință și hotărâre răzbătea din glasul meu, că judecătorul a luat hârtia de la poliție pe care i-am înmânat-o eu, fără să spună nimic.

A citit-o și fără să mai aștepte venirea celor de la reprezentanța tutelară sau să pună vreo întrebare reclamanților, a închis procesul. Definitiv! Li s-a respins cererea definitiv și

irevocabil!

Încă o dată Dumnezeu îmi arătase Grația lui, protejându-mă.

Pentru că în situații de criză îmi arătasem hotărârea de-a-mi apăra ființa!

Probabil că dacă m-aș fi declarat învinsă din start, evenimentele ar fi luat o întorsătură tragică rapid. Ar fi fost ca o declarație că nu apreciez darurile pe care mi le-a făcut Dumnezeu. Și aș fi suportat imediat consecințele actului meu. Pentru că ceea ce nu *valorifici* îți este luat! Înseamnă că nu-l meriți!

De fapt nici nu cred că ne este luat ceva.

Cred că noi înșine aruncăm la gunoi nestematele. Pentru că nu le vedem valoarea. Suntem orbi. Sau alegem să fim orbi. Din diverse „motive”. Altceva e mai important pentru noi! Întotdeauna *altceva* decât ființa noastră de lumină!

Care nu poate fi apărată decât prin sacrificii.

Uneori e de plătit un preț foarte mare. Depinde ce cântărește mai greu pentru noi, pe scara valorilor noastre, după care ne ghidăm pașii zilnic! Avem libertate desăvârșită!

Orice decizie pe care o luăm - produce consecințe. Pe care le suportăm și de vrem și de nu. Iar dacă nu apărăm VIAȚA - pentru ce mai trăim? Viața noastră sau a altuia, are aceeași valoare pentru univers. Deci s-o respectăm.

Când luptăm pentru sporirea luminii din univers suntem sprijiniți de energia luminii. Cei ce-și lasă spiritul acaparat de întuneric, de el vor avea parte. E alegerea lor. Și consecințele sunt tot ale lor.

Familia mea a decis să ia ceea ce nu îi aparține.

Libertatea mea.

Fiind darul meu de la Dumnezeu, nu accept să mi-o vând nimănui. Și nici să mi-o las furată, pentru a servi unor interese pecuniare josnice, fie ale propriei mele familii, fie ale oricui altcuiva.

Tot așa cum am decis să-mi iau înapoi „libertatea de mișcare”!

Independența.

Trebuia să-mi duc propriul meu „război de independență”! Cu pierderile, dar și câștigurile unui război! Într-un mod subtil o înfrângere poate echivala cu o victorie. Depinde de investiția de iubire și credință.

Existența mea ca și a tuturor celorlalți se desfășoară din răscruce în răscruce. Nici o viață nu decurge liniar. Ne izbim mereu de ziduri. Ne parcurgem existența din răscruce în răscruce. Parcă traversați doar de încrucișări de drumuri. Trebuind să alegem dintre mai multe direcții, pe care s-o pornim!

Suntem răspunzători dacă alegem drumul *creației* sau al *distrugerii*.

Dacă alegem în acord cu legile iubirii, Divinitatea ne trimite oameni care să ne sprijine în demersul nostru. Dacă însă nu respectăm viața tuturor ființelor din univers, vom primi „plata” tuturor celor ce încalcă legile creației! Pentru că *libertatea* noastră se sfârșește acolo unde începe libertatea celorlalți.

Ce a dat Dumnezeu, numai Dumnezeu poate lua! De când avem noi dreptul să-i aservim pe alții scopurilor noastre materiale? Să furăm rezultatele muncii lor?

Și mai presus de orice, să le mutilăm spiritul de lumină?

Chiar credem că încercând să acoperim lumina, ea nu ne va arde?!

Suntem Fii ai Luminii și dacă nu ne comportăm precum ceea ce suntem, Dumnezeu din noi ne va tot urca pe ruguri! Rugul Bolii, al Suferinței, al Sărăciei...

Tot ceea ce ni se „întâmplă” în decursul vieții ni se petrece ca să ieșim din crusta ignoranței. Să ne conștientizăm divinitatea din noi și să ajungem s-o și manifestăm! Plenar! Până atunci vom tot arde straturi de zgură peste straturi de zgură, până vom învăța că pe căile iubirii numai iubirea trebuie să dicteze!

Iar actul iubirii începe cu iubirea de sine. A luminii din noi.

De aceea trebuie să înfruntăm tot universul pentru a o proteja.

Câtă vreme eu m-am exilat în afara legilor iubirii, mi-am primit „răsplata” pe care o meritam. Durere, umilințe, boli - au fost doar niște semnale de alarmă că nu mă înscriu pe harta iubirii. Că de-a lungul drumului m-am rătăcit de mine în-sămi!

Faptul că una sau mai multe persoane au crezut că sunt un sac de box în care poți să lovești la nesfârșit - nu mă putea absolvi de vină. De vina de-a nu mai crede în iubire. De-a nu mai crede în oameni.

De-a nu mai crede în mine. În iubirea din mine. În lumina din mine.

Am luat proiecțiile altora asupra mea (cele mai multe negative) și le-am dat substanță de *adevăr*. Pentru că le-am adoptat, mi le-am asumat. Și ele m-au băgat în corzi. Aproape că m-au făcut knock-out. Aproape.

Dumnezeu ne-a creat ființe libere. Să luăm propriile decizii. Bune sau rele. Dar ale noastre. Pentru a putea să ne asumăm în totalitate și consecințele. Fără puțința de a mai da și pe alții vina pentru deciziile proaste.

Așa măcar știi că eu și numai eu am declanșat avalanșa ce aproape m-a distrus. Și demontând filmul acesta – am putut să-mi dau seama ce greșeli am făcut.

Toate îngenuncherile noastre au fost clipe de grație divină.

De nesfârșită iubire Dumnezeiască.

Când suntem în genunchi luăm cunoștință mai profund cu ființa noastră de humă. Mai aproape de lut - începe să ne fie dor de ființa de stele care ne clădește spiritul. Asumându-ne lutul putem trezi spiritul cerului care să înnobileze lutul, să-i ridice vibrația!

Doar aceasta e misiunea noastră în existența terestră!
Să luminăm din interior lutul!
Să aducem cerul în lut spre a da ființei de carne nemărginirea cerului!

Înălțimea zborului!

Credeți că oamenii au inventat întâmplător aparatele de zbor? Au simțit că zborul și infinitul e dimensiunea adevărată a ființei lor și n-au făcut decât să ajute consistența materiei să urmeze spiritul în înalțuri, acolo unde îi este locul.

De ce să zburăm doar în visele din timpul somnului?

De ce să nu eliberăm zborul din întreg universul nostru?

De ce să nu dăm materiei greoaie posibilitatea de-a-și schimba consistența prin respirația iubirii?!

Mie, Dumnezeu îmi *demonstrase* de nenumărate ori că totul se schimbă, dacă *noi* ne transformăm!

Dacă *filtrul* prin care privim noi viața se schimbă!

Dar acest lucru e posibil numai dacă noi ne dorim asta!

Și acționăm în consecință!

Nimic nu se obține în lumea văzutei și nevăzutei fără investiția de energie! În plan interior sau exterior, trebuie să acționezi.

Fie și ca să stai de vorbă cu tine!

Sau cu Dumnezeu! Pe un plan subtil același lucru. A acționa sau a nu acționa! A face pasul spre Dumnezeu!

Sau a-L lăsa pe Dumnezeu să lucreze în tine!

Tu doar să deschizi larg porțile sufletului pentru a-L primi!

Dacă te cunoști și te iei în posesie pe tine însuși în infinitul potențelor tale, tot universul va lua forma Luminii din tine! Altfel viziunea ta despre univers e malformată și trunchiată. Mai devreme sau mai târziu te vei cunoaște ca întreg. Deocamdată aduni bucățelele jocului de puzzle. Cândva vei avea imaginea completă.

Vei fi imaginea însăși!

A universului! A ta! Dar până atunci investește în tine și-n credință toată energia pe care ți-a dăruit-o Divinitatea!

Eu, prin grația lui Dumnezeu, pornisem pe acest drum! Nu era un drum ușor. Dar cine ne-a promis vreodată că va fi ușor? Și de ce ar trebui să fie ușor? Ca să putem adormi iarăși? De-atâtea ori ce considerăm noi că-i rău poate fi bun din perspectiva divinității. Ceea ce ne constrânge sau nu ne place poate fi în binele nostru superior! Orizontul limitat al privirii noastre ne distorsionează realitatea. Binele imediat nu înseamnă și binele nostru cosmic!

Eu învățasem să nu mai încerc să controlez realitatea.

Aveam o singură grijă. Să nu mă uit pe mine! Să mă am sub observație. Fără să fiu prea aspră cu mine. Dar nici prea blândă.

Învățam SĂ FIU în clipă cât mai frumoasă!

Și fizic și psihic. Progresele erau uluitoare în timp!

Măinile își redusese răzvrătirea în proporție de cel puțin 70 - 80%. Încleștarea fălcilor la fel. Deși frazarea continua să fie greoaie, era net îmbunătățită față de timpurile trecute.

Mișcările de roboțel își atenuaseră rigiditatea. Din ce în ce mai puțin funcționam în regim de doi pași înainte, trei înapoi. Se împuținaseră și acțiunile pe care le făceam în „reluare”.

Fără să fie neapărat un deziderat al vieții mele obișnuite, multe din acțiunile zilnice se apropiau acum de-o normalitate care altădată era de domeniul S.F. Totul în mine și-n jurul meu respira un aer mult mai curat. Și mai relaxat.

Treceau lunile, anii și lumea mea devenea din ce în ce mai frumoasă. Lucrurile se mișcau într-un ritm al lor, dar în direcția ascendentă! Era o probă de foc pentru nerăbdarea zodiei mele să-mi educ răbdarea.

Răbdarea desăvârșită, cea care nu pune nici un fel de termene obținerii unor rezultate. Nici apropiate, nici depărtate.

A pune niște termene înseamnă a primi în lumea ta eșecul, dezamăgirea, disperarea. Și nu aveam nevoie să-mi risi-

pesc energia în proiecte realizabile sau nu, în termene aleatorii. Eu aveam de urmat un singur deziderat: *să fiu!*

Cât pot de frumos! Și de complet! Restul... era grija lui Dumnezeu!

EL poate să miște roata existenței ușor sau greu! Încet sau repede!

Nu-mi băteam capul. Oricum, eram binecuvântată!

Am avut atâta timp să mă bucur de miracolele vieții!

Era uimitor de ce splendori avusesem parte! Față de timpul acordat surorii mele, era chiar o eternitate.

Ca să nu mai vorbesc de *calitatea* timpului acordat! În mod cert net superioară, cu tot prețul de durere plătit! Când totul îmbracă vibrația intensă a bucuriei de a trăi expansiunea luminii - nici un preț nu e prea mare!

Și eu asta făceam! Trăiam intens bucuria clipei!

Oamenii din jurul meu începeau să țină la mine.

Unii chiar să mă respecte. Pentru că vedeau eforturile mele de a obține verticalitatea trăirii! Aspirația spre frumos, armonie, perfecțiune! Credința mea nestrămutată în lumina din mine! Vecini, prieteni, doctori, toți vedeau progresele mele! Și le apreciau!

La fiecare internare anuală, vedeam sclipirea de bucurie și satisfacție profesională din ochii doctoriței Ariadna C. care mă trata.

O minune de omuleț cu niște ochișori negrii, vii, arzând de flacăra pasiunii și un zâmbet larg, vibrând de compasiune. Zâmbet în care fricile și durerile bolnavilor pur și simplu se topeau. Bolnavii își pierdeau identitatea de pacient sau boală, redevinând oameni. Cu problemele lor, cu neputințele lor frustrante - dar oameni.

Dincolo de histrionismul propriu personalității mele, prin raritatea bolii eram vedetă la fiecare internare. Eram „material didactic” pentru toți studenții și medicii rezidenți. Fiind o boală rară, toți vroiau să mă vadă, să mă studieze!

Iar faptul că-mi exersam limba și la propriu și la figurat, încontinuu, îi încânta. Doar aveam câțiva ani de recuperat, după ce comunicarea mea verbală fusese aproape zero. Lucram cu osârdie la ascuțirea limbii, iar cei ce-i cădeau victimă n-aveau decât să-și asume faptul în sine. Dacă cumva mizaseră pe ideea că sunt mută, aveau acum surprize.

Doctorița din spital era încântată că are un partener de discuție cu inteligența vivace. Nu o legumă, o entitate amorfă.

Și se mândrea cu mine ca pacient-luptător. Cu progresele vizibile pe care le făceam de la un an la altul.

Într-o discuție cu ea, în care eu îmi exprimam părerea că 50% din progresele pe care le făcusem credeam că le datorez mentalului meu - a izbucnit în râs. Și m-a contrazis.

A spus că datorez progresele în proporție de 80 - 90% gândirii mele. Eu spuneam râzând că am „cartela” bună. Și „computerul”. Și le aveam.

Chiar dacă nu-mi era ușor. Scrâșnind din dinți și transpirată de durere, spuneam că nu mă doare nimic! Așa îmi programam creierul și chiar dacă nu anulam durerea, o treceam în planul doi, trei. Mă durea fără să mă doară! Parcă mă dedublam și o altă persoană ar fi fost în trupul meu. Și eu simțeam durerile numai prin empatie. La fel am procedat cu tot ceea ce aveam de făcut.

Puteam să fac totul! Chiar dacă în realitatea concretă, *deocamdată* eram un dezastru. Și Ariadna, doctorița ce mă avea în grijă la spitalul Sf. Ioan era încântată că nu abandonez, că nu mă lasam înfrântă.

Ariadna, ce nume predestinat unui om ce-și alesese misiunea de-a călăuzi bolnavii să nu se rătăcească pe culoarele labirintului bolii. Și să nu fie distruși de „balaurul interior”, fizic și psihic!

Ori de câte ori mă internam îmi rezerva rolul de *vedetă!* Că eram vedetă datorită bolii rare - nu era nimic. Dar eram vedetă în cel mai pur sens al cuvântului. Dădeam adevărate repre-

zenații teatrale. Dacă tot trebuia să fiu „material didactic”, cu alte cuvinte „cobai”, pentru studenți - măcar s-o fac în condițiile mele.

Așa că le *povesteam* despre boală și le exemplificam - în stil de varieteu! Ajungea până la ei doar varianta *bășcălioasă* a simptomelor mele! Nu pentru că nu acceptam sau mă rușinam de suferințele mele, ci nu vedeam utilitatea în a-mi exhiba durerile.

Preferam să fac niște radiografii exacte a *cauzelor* generatoare de „neputințe”.

Pentru a medita *cum* să le remediez, ca să pot face progrese reale.

Nu mă preocupa absolut deloc ideea de a mă însănătoși.

De aceea nu aveam nici o *nerăbdare* dureroasă și frustrantă a rapidității obținerii unor efecte a eforturilor mele.

Nu mă preocupa decât să privesc încontinuu spre soare.

Să mă cunosc și să mă valorizez ca fiică a Divinității.

Când mă lovea și mă rănea *concretul* prea rău, mă raportam la viața lui Iisus. Dacă El a putut să-și transeandă durerile torturilor la care a fost supus, eu de ce să nu pot? Dacă El a putut să-și ducă crucea pe Golgota - eu de ce n-aș putea? El a suportat crucificarea ca exemplu pentru frații Lui, noi oamenii! Eu de ce nu aș putea să-mi asum niște „inconveniente” care m-ar ajuta să-mi duc misiunea la bun sfârșit?!

Că nu conștientizam *încă* misiunea mea în această viață, deocamdată nici nu conta prea mult.

Totul era să nu mă scap din ochi.

Să nu uit iarăși de mine.

Să urmăresc să-mi urc nivelul de înțelegere a lumii, nivelul de vibrație și totul se va aranja de la sine. Va avea grijă Divinitatea de asta. Am decis să las lucrurile să curgă. Nu mă mai încrâncenam să *aranjez* realitatea așa după cum consideram eu că este bine. Oricum nu puteam vedea imaginea de ansamblu.

Capitolul 12. *În fulger locuiesc armonic*

Plus că s-ar fi putut ca ceea ce-mi doream eu, să nu fie exact ceea ce-mi trebuia pentru îndeplinirea planului divin!

Deci, la toate internările, reușeam prin reprezentațiile mele teatrale să ridic moralul tuturor bolnavilor. Pe care pot îi și mobilizam să se miște, să facă niște exerciții. Nu doar să zacă în pat ca niște legume. Unii medici râdeau și spuneau că o să propună înființarea unui nou post pentru mine. Că au să mă angajeze să binedispun întreaga „Urgență”. Așa, ca un paleativ emoțional la tratamentul medicamentos!

Toate mergeau din bine în mai bine. La un singur simptom al bolii nu am putut face nimica. Să-l amelioresz măcar. Dantura. Unul câte unul îmi pierdeam dinții. Care se rupeau. Tot timpul aveam fâlcile umflate, infecții peste infecții. Până am ajuns să am o gură plină de ciobituri. Pentru că metalul cupru săpa la rădăcina lor. Într-un cuvânt aveam gura praf. Și nu mergea să rezolv problema cu paleative. Trebuia să iau măsuri drastice dacă vroiam un sfârșit pozitiv al problemei. Așa că, am luat legătura cu stomatologia și am început să mă detașez de câte doi-trei dinți pe ședință. Și pentru că trebuia să măănânc și eu ceva, era nevoie urgentă să-mi „cumpăr” niște dinți. De modul de hrănire al acestui templu ce ne găzduiește sufletul, depinde buna lui funcționare.

Și nu numai în plan fizic, ci avea repercusiuni și-n celelalte planuri. Așa că tema era de rezolvat urgent și rapid în optime condiții.

Pentru că prețurile de achiziție a unei danturi erau mult peste puterea mea de cumpărare, ar fi trebuit să fac împrumut la bancă. Fiind pensionată pe caz de boală, aveam cam slabe șanse să mi se acorde.

Dar Grația Divină a avut din nou grijă de mine. Ca de fiecare dată când era vorba de investiția de energie în creșterea

mea pe spirala luminii. Am găsit o bancă care a riscat să împrumute unui pensionat medical. Așa că totul s-a aranjat cum trebuia mai bine.

Și dacă tot am obținut un împrumut la bancă, mi-am cumpărat și niște aparate de fitness pentru a accelera mobilitatea picioarelor mele. Vizitele obligatorii foarte dese la stomatolog impuneau să mă pot deplasa pe stradă singură. Oricât m-ar fi îndrăgit vecinii mei, nimeni nu avea timp să meargă și să petreacă cu mine la stomatologie ore în șir săptămânal. Nu era drept să-și modifice nimeni programul zilnic doar ca să-mi fie mie la dispoziție. Așa că *trebuia* să recapăt independența de mișcare. Pentru a mă putea îngriji de dantura mea.

Nimic din ceea ce obținem în viață nu este gratuit. Și nu neapărat în plan material.

Dar trebuie să fii de acord să „plătești” pentru ceea ce primești.

Întotdeauna va fi prețul corect. Chiar dacă ție, de cele mai multe ori, nu ți se pare.

Și asta pentru că noi nici nu prea realizăm dimensiunea și valoarea darurilor pe care le primim. Și de-atâtea ori ni se pare în mod ridicol că „*suntem victime ale destinului*”. Că ne *oropsește* Pronia Divină. Că nu vede ce capodopere ale naturii suntem noi. Când, de fapt noi suntem „autorii” destinului, bun sau rău, ale cărui consecințe le trăim sau le „suportăm” aici și acum.

Pentru că nu vrem să ne asumăm misiunea pentru care am venit în existență. Aceea de a învăța lecția iubirii. De a ne perfecționa modul de raportare la noi și la întreaga manifestare. Și-atunci ne tot încrâncenăm să pășim pe drumuri înfundate. Și întotdeauna alții sunt „de vină”, niciodată noi. Rămânem prinși în această buclă a timpului - până învățăm să ne asumăm viața. Așa cum este ea. Cu bune și cu rele.

Așadar, mi s-a acordat un împrumut bancar care să-mi ușureze rezolvarea multor probleme. Cu sacrificii, evident. Ra-

te mari, obligații bănești crescute. Dar urgența și importanța rezolvării acestui impas era net superioară.

Așa că prețul plătit pentru a deveni o ființă verticală, chiar a meritat.

Forțată de împrejurări, a trebuit să-mi înfrâng toate temerile și să încep să merg singură pe stradă. E adevărat că și echilibrul meu s-a îmbunătățit considerabil. Nu mai veneam în nas la fiecare pas. Exercițiile la aparatele de fitness și *cartela* mentală pe care o foloseam zilnic, mi-au redus mult din mișcărilor sacadate ale corpului.

Eram mai puțin roboțel, mai puțin teleghidată.

Și asta pentru că foloseam *exteriorul* ca să îmbogățesc *interiorul*.

Să-l pun în valoare. Să mă manifest ca ceea ce sunt și suntem cu toții! Ființe de lumină! Cu toate stângăciile și rateurile pe care încă le aveam în diferite acțiuni, mă simțeam profund binecuvântată! Aproape pe nesimțite am făcut progrese uluitoare.

Și asta doar pentru că am crezut în mine!

În mine cea nevăzută și neperceptă cu vederea comună.

În mine ca ființă făcută „după chipul și asemănarea Domnului”!

Chipul și asemănarea Domnului! Poți crede că așa este? Poți accepta asta? Poți accepta că Iisus a venit pe pământ ca „model” pentru evoluția noastră spirituală? Ca să ne arate drumul spre autocunoaștere?!

Spre a putea spune, cândva, ca și El: „*Eu cu Tatăl una suntem?!*”

Pentru că noi trebuie să urmăm ca și El drumul luminii! Drumul *credinței* în natura noastră Divină! Să ridicăm vibrația lutului în care odihnește spiritul Tatălui! De ce oare ne înspăimântă atât de tare ideea că suntem fii ai Lui Dumnezeu? La fel ca și Iisus!

Singura deosebire dintre noi și El e că El își asuma *identitatea!*

Și O și manifesta! Conștient de *responsabilitatea* de a trăi conform esenței Lui Divine!

Problema noastră cea mai mare este că nu vrem să ne asumăm identitatea de lumină! Pentru că ar trebui să ne-asumăm și *responsabilitatea!*

Iar a fi responsabil înseamnă *efort!* Și concentrare!

Prezență continuă în ACUM!

În acum-ul iubirii! În acum-ul luminii ce suntem!

Dar noi suntem prea atașați de materie.

Iisus ne-a spus să „dăm Cezarului ce-i al Cezarului, și lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu”! Dar ce înseamnă asta? Căruia Cezar avem noi datori de înapoiat? Evident, „șefului” material, de carne și sânge, căruia trebuie să-i plătim vamă în timpul clipei efemere. (Clipi nemuritoare trebuie să-i plătim altă vamă.)

Șefului de humă ce ne găzduiește spiritul.

„A da Cezarului” înseamnă a da ce i se cuvine ființei tale muritoare. Ființei de carne și sânge. Ființei materiale ce are nevoi și se împlinește prin materie.

„A da lui Dumnezeu” înseamnă tot ceea ce ești dincolo de palpabil. Tot ce înseamnă gândire, trăire, vibrație... Tot ceea ce nu-i palpabil, vizibil cu ochii trupului.

Dar care îți poate modifica viața din temelii. Felul în care te integrezi universului. Modul în care reflecti universul în tine și-l lași să pulseze prin tine, cu tine și-n felul tău propriu.

A da lui Dumnezeu înseamnă investiția ta în spirit! În *realul* nevăzut!

Reprezintă *cât* și *cum* ești dispus să-ți asumi din riscurile drumului luminii.

Drumului Iubirii!

Drumul Luminii e drumul Golgotei asumate lucid și benevol.

Cu toată încărcătura de suferință și durere. Asta înseamnă să-ți asumi conștient menirea de fiu al luminii! De purtător al luminii!

Pentru că asta ești!

Purtător al luminii prin materie! Al luminii *din* materie!

Purtător al luminii în sine, cu sine, înluminând totul în jurul tău! Nu va fi ușor! Nici nu ți s-a promis asta! Nici un drum al iubiri și-al luminii nu este! Nici al lui Iisus n-a fost! Dar și l-a asumat! Știind ce-L așteaptă. Așa cum și tu trebuie să ți-l asumi!

Altfel clipa ta de acum, va fi o irosire tristă! O trăire în orb. O trăire fără asumare a ființei ce ești! O astfel de trăire vrei să-ți asumi?

Capitolul 13. *Aici, acolo, pretutindeni – doar și numai în lumină*

Un parc. O pajiște. Iarbă. Greieri. Lăcuste. Fluturi. Libelule. Gărgărițe. O pătură. Un om odihnește cu o carte alături. Abandonat pământului. Păsărilor. Sunetelor. Soarelui. E aparent imobil. Dar într-un freamăt suav, aproape insesizabil, subtil. Făcând parte din decor. Confundându-se cu el. Pulsând în ritmul lui. În cel mai mult timp nemișcat. Într-o nemișcare vie, fremătândă. Sau deplasându-se grațios, cu mișcări moi, blânde, într-un ralanti având coloratura visului.

Cine este femeia ce *odihnește* natura învățând să respire în ritmul ei? Eu! O femeie. Aceeași femeie din urmă cu opt ani. Care cădea pe stradă. Dar oare mai este aceeași femeie?! În trup, probabil! Dar în rest?! În imensitatea aceluia *rest*?

Aceea era *văduvită* de ECHILIBRU! Și exterior și interior. Cea de acum și-a găsit un oarecare echilibru. Aparent fragil. Dar numai aparent. Pentru că sub coaja subțire a exteriorului, simte țesându-se plasa de oțel a verticalității cunoașterii.

A personalității. A certitudinilor.

Simte crescându-i infinite rădăcini în lumină.

Rădăcini în creșterea Conștiinței Cristice!

Iisus a spus: „Omul să se hrănească și cu Lumină nu numai cu pâine!”

Și femeia aceea de pe plajă asta face. Se hrănește. Cu lumina soarelui. Cu lumina pământului. Cu lumina arborilor, ierbii, găzelor, păsărilor. Se simte îmbrățișată de lumină în multitudinea exprimărilor ei! Și se *cufundă* în ea precum pruncul în brațele mamei!

Respiră în ritmul naturii.

Trăiește în respirația ei.

Simte curgerea naturii prin ea.

Revărsarea ei în natură.
Contopirea și fuziunea cu ea.
Atât de totală încât ea este natura și natura este ea. Un
tot indestructibil.

Ore în șir contemplă! *O* contemplă! Natura! În totalitatea ei! Și se identifică. Cu firul de iarbă. Cu fluturele. Cu furnica. Cu pământul. Ea. Eu. Tu. Noi.

Eu femeia! Eu natura! Eu universul!

Eu femeia!

Fac asta. *Sunt* asta. Îmi pierd identitatea. Și mă simt din ce în ce mai împlinită. Mai bogată. Freamăt de energie. De la energii suave, subtile, până la cele grave, adânci, profunde! În toate planurile ființei!

SĂRBĂTOARE

Vin către voi, frați ai mei întru lumină, să împărtășesc cu voi bucuria mea în această clipă magică. În pulsația acestei clipe să-nluminăm împreună realitatea exterioară ce ne-mbrățișează cu dragoste. Vin către voi să vă spun că sărbătoresc. Că am *învățat* să sărbătoresc. Clipa de acum și cea care vine. Sunt în mijlocul vostru să vă aduc darul meu. Ofrandă luminii din mine – luminii din voi!

Am trăit viața pe lama de bisturiu a extremelor și-am risipit în lume și umbre și sclipiri de steluță. Nici o trăire nu m-a ocolit, nici o orbire nu mi-a sărit asumările. Am găzduit în inima mea sentimente din toată paleta de culori a vierii sub pulsația lumii. N-am ratat nici o treaptă pe dimensiunea verticalei interioare, nici un munte și nici un abis din orizontala lutului ce mă-nfășoară.

Oricât m-a strâns cunoașterea în chingă și m-a rănit ignoranța-n zăbală, am îndurat arsura lor. Și-am sângerat și zgură și combustii de supernove. Nu m-am dezis nici de îngenunchere, nici de urcarea pe rug când trăirea a vrut să-mi călească vibrația. Și dacă de-atâtea ori am dat cu barda în ceruri, nici pe mine nu m-am iertat în furia de care m-am lăsat răpusă câteodată'.

Faptul că mă izbeam de ziduri în aventurile cunoașterii în care porneam cu entuziasmul fiecărei clipe ce se înnoia în mine, mă chinuia. Și mă umplea de frustrări. Și de furii incandescente. Am greșit de nenumărate ori. Dar mi-am și însumat picătura de înțelepciune ce-am extras-o plătind-o cu atâta suferință. Asta până când grația divină m-a adus, printr-un mare cutremur, într-un punct zero.

Atunci am înțeles că primul lucru pe care îl datorez existenței este să-mi *accept* natura divină. De-aici trebuie să plec în orice explorare a mea sau a lumii înconjurătoare. Că fă-

ră această *înțelegere* și *acceptare* nimic nu se poate construi durabil. Voi fi o mânăstire a lui Manole care mă voi zidi cu multă trudă dar inutil. Pentru că mă voi surpa iar și iar, sub lespedea adormirii mele.

Acesta este primul pas al trăirii conștiente, adevărate, nu doar al vegetării. Acceptarea și înțelegerea din ce în ce mai profundă a naturii mele divine, aduce cu sine și *responsabilitatea*. De a mă manifesta și-n universul lăuntric și-n cel exterior la vibrația înaltă a divinului.

Doar de la acest punct zero, tot ceea ce voi realiza, dincolo de eșecuri, se va contabiliza la capitolul *câștiguri!*

De aici încolo voi dobândi, ca și Tatăl meu, atributul de creator! De-abia de aici îmi voi putea număra pașii pe nisipul infinitului! Încercările vieții pot să mă mai îngenuncheze de multe ori de acum încolo, dar ele se vor reflecta altfel în mine. Voi ști linia directoare pe care trebuie să-mi înscriu pulsionile trăirii și acțiunile mele nu vor mai fi distructive.

Chiar dacă voi mai greși și atitudinea mea față de greșeală se va schimba radical. Pentru că acum știu că procesul învățării presupune și eroarea, pentru că nimic în univers nu se desfășoară liniar. Poate doar mortificarea. Pentru că moartea nu există.

Doar creația continuă din alte și alte componente ce-și modifică forma sub atingerea noastră divină. Doar asumându-mi natura de creator, truda mea nu va mai fi sterilă.

Când voi greși nu mă voi mai biciui atât de năpraznic încât să-mi blochez forțele creatoare. Voi învăța smerit din eșec și voi pleca mai bogat mai departe. În explorarea universului ce sunt. În crearea și multiplicarea miracolelor ce mă compun. Schimbând continuu filtrele prin care viața mă privește. Multiplicând paleta coloristică prin care ne pulsează arterele lumii șopotul vieții.

Asumându-mi moștenirea genetică de fiu al cerurilor îmi voi putea înălța și componenta de fiu al pământului. Voi ști

că tot ceea ce fac este perfect în înțelepciunea clipei ce-mi brodează respirația.

Într-un *acum* mereu perfectibil ce ne schimbă perpetuu straietele în care locuim lumina. Și ne-mbogățim strălucirea vieții.

Cu entuziasmul exploratorilor din ținuturi necunoscute, vom pătrunde în noi cât mai adânc. Și vom scoate la lumină comorile lui Ali-Baba. Ele erau dintotdeauna acolo numai că noi nu le vedeam. Erau ascunse bine sub patina tuturor fricilor și ignoranțelor noastre. A neasurărilor care ne încătușau viața într-o letargie comotoasă.

Și mai important decât toate acestea, este conștientizarea că natura creatorului este de Bucurie. De profundă Iubire și Bucurie! Aceasta este energia pură și dinlăuntru și dinafară care vibrează în fiecare mișcare. În lumile interioare și exterioare deopotrivă! Fără acest combustibil divin motorul oricărei ființe din univers se gripează iremediabil.

Conștientizarea că și tu și eu suntem *creatori*. Că noi toți suntem creatori. Că nu putem fi *decât* creatori! Indiferent cât de evident sau ascuns ne este talentul de creatori. Sau cât de conștienți de acest adevăr imuabil suntem. Eu, tu, noi, oricare dintre ființele create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu! Marele Creator din a cărei esență purcedem!

Pasul imediat următor a fost conștientizarea că bucuria de creator trebuie manifestată prin Celebrare! A minunii ce sunt, a miracolului ce ești și încă nu vrei să crezi! Sau nu te percepi așa. A miracolelor cărora le dai naștere. În fiecare suflu ce-ți animă mintea și mâna creatoare! Și mai ales inima ce învață să prindă-n petala-i și cea mai suavă adiere a iubirii! Și să-i dea dimensiunea și puterea infinitului! A Beatitudinii Vidului divin căreia spiritul nostru creator îi dă consistență în vibrația cea mai înaltă!

Odată scos la suprafața conștienței acest adevăr, am început să aduc în oglinda aurită a inimii mele toate chipurile.

Prin care Dumnezeu bătea la poarta ochiului meu de sărbătoare. Și să le înfășor în izvoarele cerurilor mele.

Smerit și orgolios am învățat să aduc ofrandă tuturor lumilor pe care viața le desfășura sub pașii mei. Și în interiorul de cristal al inimii mele. Cu certitudinea că numai dând valoare divină tuturor ființelor și „întâmplărilor” ce vin să-mi dăruiască o fărâma de cunoaștere – voi fremăta la adevărata potență clipa terestră! Ce-mi aurește epiderma trăirii! Și mă absolvă de păcatul multelor clipe ce le-am petrecut legumind. Inconștientă de miracolul ce îmbăiază creația.

Am început să văd, să simt, să înțeleg, că tot ce mă compune și mă-nconjoară este o *celebrare*! O celebrare a materiei, a energiei divine în infinitele ei forme, ce-și înalță vibrația prin jocul atingerilor și întrepătrunderilor.

Că existența însăși este un păienjeniș divin ce-și auto-celebrează vierea și în care suntem cu toții încorporați acestei opere prin grația Creatorului.

Că tot ce pulsează în mine și oriunde în universuri îmbracă haina firescului și a sacerdotalului deopotrivă. Că fiecare ființă indiferent de calitățile și dimensiunile ei este măreață. Și este centrul universului fiind arhitect unic al miracolului multifățetat ce suntem. Conștienți sau nu suntem coparticipanți la înzestrarea cu respirația minunii unice ce suntem în catedrala vieții! Pulsând dumnezeire. Și bucurându-ne! Și celebrând!

Dar nu din când în când. Ci încontinuu. Pentru că trebuie să conștientizăm că totul e sacru în noi și-n jurul nostru. Și firesc. Și simplu. Și-atunci și celebrarea v-a trebui să devină o stare firească a noastră. Precum e respirația. Pe care s-o manifestăm la fel de spontan și perpetuu.

Dacă nu celebrăm ce suntem și ce ne-atinge cu îmbrățișări inefabile, cum vom da mărturie că iubim creația? Că ne integrăm acestui miracol ce se reconfigurează continuu în palma Divinului? Că trăim conștienți de lumina ce dă dimensiunea veșniciei aripei noastre? Fără celebrare iubirea noastră este fa-

dă. Fără condimentul amețitor al zborurilor. Și neatinsă de sărutul îngerilor!

Deci să celebrăm primind în adorația noastră gâza ce ne poposește în palmă. Beată de soare, a ratat aterizarea pe-o floare. Nu mirosim și nu avem sucurile ei. Dar suntem un popas și-o rampă de lansare. Ea ne primește în vibrația ei absolut firesc. Fără patimi și încrâncenări.

Să celebrăm și ploaia și tunetul și fulgerul. Energia tuturor interacționează cu a noastră. Și-i mai dă o tușă de culoare. Să celebrăm pământul ce ne hrănește și trupul și sufletul în toate formele posibile. De la energia grosieră până la cea elevată care ne expansionează conștiința fulgerător.

Să celebrăm arborii de la care învățăm și semeția vierii și trăinicia ființării în chip de substanță de lut și de stele. Să celebrăm păsările cerului ce ne-mbogățesc paleta simțirilor într-o infinitate de duișii filigranate cu încântări divine. Să celebrăm toate animalele pământului și oceanelor care ne însoțesc și ne-ajută în aventura mistică a trecerii noastre pe pământ.

Să ne celebrăm pe noi, că ni s-a acordat grația divină de-a ne naște pe acest pământ binecuvântat. Că ni s-a oferit șansa de-a ne bucura de bogățiile nenumărate ale mamei Gea ce ne găzduiește temporar. Precum ni s-a oferit și favoarea de a-i diversifica și înmulți prisosurile prin puterea și amprenta personală asupra manifestării. Și-a pleca și noi în marea lumină mai îmbelșugați de cum am venit. Și cu sentimentul că ne-am împlinit datoria față de lumina din noi: cea de-a îndumnezei materia grosieră pe care am locuit-o.

Să celebrăm alături de marea familie universală bucuria de a veni în manifestare. De-a ne încălzi sub sărutul aceleiași iubiri nesfârșite manifestate în infinite moduri. De-a ne expansiona cunoașterile și trăirile la dimensiunile infinitului. Să folosim așa cum dorim ingredientele propriei noastre fericiri după oricare dintre rețetarele divinității din noi. Să celebrăm grația prin care ni se acordă șansa de-a ne compune propria

noastră melodie divină. La pianul utilat cu claviatura infinită a nesfârșitelor talente cu care ne-a înzestrat divinitatea.

Suntem depozitarii semințelor perfecțiunii în orice talent în care vrem să excelăm. Depinde doar de efortul și intensitatea dorinței noastre de-a ne manifesta natura de zei într-un domeniu sau altul. Orice am alege, natura celebrează onoarea de-a ființa alături de noi în respirația divină clipă de clipă. Totul este un șirag dumnezeiesc de fieste prin care ea se bucură de propria ei manifestare.

Ar trebui să privim mai atent și să luăm exemplul de la frații noștri din alte regnuri. Ei știu să-și poarte identitatea simplu, frumos și plinar. Pentru ei propria individualitate nu este nici un chin și nici o povară. Ei acceptă ceea ce sunt. Nu sunt în război perpetuu cu ei înșiși.

Spre deosebire de ei, noi am fost înzestrați cu un dar în plus: darul conștienței. Dar acesta, în loc să ne fie o unealtă de evoluție fulgerătoare pe scala inteligenței materiei în continuă metamorfozare, e un instrument de regres. De cele mai multe ori suntem într-un război continuu cu noi înșine. Ceea ce *facem* cu ceea ce *cere* sufletul nostru nemuritor se situează câteodată la antipodi.

De-atâtea ori din ignoranțe și neacceptări transformăm câmpul magic al existenței într-o arenă sângeroasă. Din care toți cei cu care interacționăm precum și noi înșine ies învinși. Deposezați de-o minune pe care n-am avut timp s-o primim în clipa noastră terestră sau destul curaj să ne-o asumăm. Și s-o trăim atât de frenetic încât să ne topim total în magma clipei terestre. Să fim concomitent și creatori și creați sub efigia aceleiași inspirații divine.

De noi depinde ceea ce alegem să fim.

Conștienți sau nu, noi ne crem ca o operă mirifică sau ca un rebut.

Și totul se sprijină pe câțiva piloni pe care doar noi ni-i putem consolida: acceptare, înțelegere, strădanie, dăruire, sub

amprenta iubirii.

Dacă nu credem cu tot sufletul în natura noastră divină și în evantaiul infinit al potențelor noastre, existența noastră va fi doar o lungă somnolență. Și o risire de neiertat a minunilor ce suntem, a ceea ce am putea crea și-am avea șansa să devenim, îmbogățind minunea unitară a creației.

Dar dacă ne-am deschis chiar și pentru o clipă ochiul lui Dumnezeu, cel ce vede adevărata esență a lucrurilor și-a fenomenelor vieții – nu putem decât să celebrăm existența. Cu tot ceea ce cuprinde ea, ca lumină și umbră.

Pentru că viața însăși e o continuă celebrare și auto-celebrare a materiei ce îmbracă miliarde de forme. De culori și densități diferite în funcție de elevarea ei și bagajul informațional ce-l cuprinde.

Deci să celebrăm clipa și spațiul ce-l cuprindem în îmbrățișarea noastră de lut și de stele.

Să celebrăm divinitatea din noi ce-o creștem cu fiecare respirație a iubirii.

Să celebrăm ceea ce suntem în hlamida imperială a clipei ACUM ce se întinde ca un câmp infinit de potențe sub tălpile noastre. Și ne îmbie să luăm în stăpânire divină cât mai multe. Să ne desăvârșim dumnezeirea din noi prin iubire.

Să celebrăm pe Dumnezeu smerindu-ne plini de adorație la picioarele ființării ce suntem. Noi ca unul, respirând unitar lumina – creația!

CUPRINS

Cuvânt premergător	3
Ca să curgă lumina – sufletul cruce	6
Zidirea ce te va crește	8
Mărturisesc sunt vie	13
Capitolul 1. <i>Familia</i>	15
Capitolul 2. <i>Spitalul</i>	24
Capitolul 3. <i>Căsnicia</i>	32
Capitolul 4. <i>Întrebări</i>	36
Capitolul 5. <i>Prietenii – încredere și deznădeje</i>	45
Capitolul 6. <i>În gura lupului</i>	57
Capitolul 7. <i>Scânteia</i>	62
Capitolul 8. <i>Dezghețul</i>	64
Capitolul 9. <i>Decojirea din zgură</i>	78
Capitolul 10. <i>Aripi de Phoenixi</i>	87
Capitolul 11. <i>Dincolo de oglindă</i>	99
Capitolul 12. <i>În fulger locuiesc armonic</i>	104
Capitolul 13. <i>Aici, acolo,pretutindeni – doar nu- mai în lumină</i>	104
Sărbătoare	106